

Жаклин Регина

**Бяло
цвете**

 хермес

ЖАКЛИН РЕДИНГ БЯЛО ЦВЕТЕ

Превод: Петя Димитрова

chitanka.info

Отгледана от селяни, прелестната Катриона изобщо не подозира за знатния си произход. Една нощ тя тайно се промъква в пустия замък Росморай, за да намери книгата, сочеща към яacobинското съкровище, заровено някъде в околността. Там се натъква на лорд Девънбрук, загубил зрението си при пожар. Двамата се влюбват, но щастието им е застрашено. Ще успее ли магическата сила на любовта да надвие злото и върне светлината в живота на лорд Девънбрук и Катриона?

Образът, който съществува във
въображението ни, е този, който ни свързва с
вече изгубеното от нас, но самата загуба му
придава необходимата форма.

Колет^[1]

ПРОЛОГ

Октомври 1793 г.

Графство Инвърнес^[2], Хайландс^[3], Шотландия

— Какво толкова се мотаеш там вътре!

Наведена над издутия корем на неспокойната родилка, акушерката погледна за миг към вратата. Дори страховитите сенки и дебелите дъски, които ги отделяха от него, не можеха да ги защитят от ужасната му хаплива жлъч. Нищо не можеше да ги спаси от отровната му злоба.

Трижди проклет дявол, промърмори си тя и се наведе намръщено над младата жена, която се присвиваше от родилни болки на високото легло, покрито с балдахин. Това бе единствената ѝ реакция към мъжа, който чакаше толкова нетърпеливо от другата страна на вратата.

Нейното мълчание изглежда го раздразни още повече.

— Ако бях аз, досега вече да съм измъкнал малката твар с машата за огъня! — изкрещя той. Замлъкна за миг, а после започна да блъска по вратата. — Чуваш ли ме, мръсна шотландска вещице? Измъквай това зверче по-бързо, 'щото ще вляза вътре и ще се погрижа сам за него!

Само посмей, и ще ти покажа аз къде можеш да си навреш тая маша...

Мери Макбрайън преглътна отговора си, който противоречеше на социалното ѝ положение и без съмнение щеше да ѝ навлече остро порицание по-късно. Загрижеността ѝ бе много повече насочена към младата жена, която лежеше пред нея, отколкото към проклетия дявол, който дебнеше в засада пред тази прекалено задушна и оскъдно осветена стая, която никога не е била предвиждана за спалня, а по-скоро за затворническа килия.

Едри капки пот се стичаха под износената ленена кърпа, с която бе привързана косата на Мери. Тя ги изтри с края на престилката си, а после погледна мрачно малкия часовник, сложен до леглото.

Раждането не вървеше добре. Лейди Катерина не беше си починала повече от няколко минути, от както я бяха присвили болките предната нощ, а бебето все още не идваше. Мери се бе опитала да го обърне в правилната посока, като внимателно бе търкаляла Катерина от едната страна на другата, за да нагласи бебето в утробата, и въпреки всичко главата му все още лежеше точно под издутата гръд на майката.

Мери се вгледа в изящното лице на Катерина и забеляза как сините ѝ очи все повече се замъгляваха също като свещите, чийто пламък угасва без чужда помощ. Тя умира, помисли си Мери, а сърцето ѝ се присви от мъка. Ако съвсем скоро не намереше начин да извади бебето, и майката, и то щяха да си отидат. Времето ѝ изтичаше. Вече не можеше да чака природата да разреши проблема. Трябваше да се справи сама.

Мери се наведе над леглото и приближи устни до ухото на Катерина.

— Господарке? — проговори тя, като подпъхна един кичур тъмна коса зад ухото ѝ. — Аз съм, Мери. Чувате ли ме?

Катерина изохка, а стонът ѝ изразяваше по-скоро слабост и изтощение, отколкото болка. Тя преглътна бавно, преди най-послед да прошепне дрезгаво:

— Да, Мери.

И тогава Мери разбра със сигурност, че тя наистина си отива.

— Хайде, дайте да ви помогна да изпиете последните глътки от този чай от малини и лавандула, който приготвих за вас. Това ще поуспокои болките и ще ви помогне и раждането на рожбата.

Мери нежно повдигна главата на Катерина от възглавницата, като наклони дървената чаша, към напуканите устни, за да изсипе хладката течност в устата ѝ. Катерина едва преглътна няколко капки, а останалото се стече отстрани по брадичката ѝ.

Като я погали нежно по косата, Мери внимателно се вгледа в Катерина на слабия пламък от свещта, която разпръскваше мътна и неблагоприятна светлина над една мрачна и негостоприемна спалня. Катерина бързо губеше сили. Тъмните ѝ коси бяха влажни от пот и лепнеха по челото ѝ, страните и шията ѝ аленееха от напъгането и от потискащата топлина в тясната стаичка.

Зад тях гореше силен огън в грубото каменно огнище, а Мери не можеше да го угаси, тъй като се нуждаеше едновременно от светлината

и от топлината му, за да поддържа горещата малката вода, която трябваше да използва след раждането. Свещите, които бяха наредени около леглото, горяха слабо и една по една угасваха и отнемаха все повече от скъпоценната светлина, на която тя трябваше да работи. Проклетият дявол бе отказал на Мери повече свещи и още вода, мотивирайки се с това, че така тя ще работи много по-бързо при израждане на детето.

Но скоро те щяха да останат на тъмно, защото по каменните стени нямаше ни следа от свещници, нито пък имаше и най-малък процепа, който да послужи като прозорец, откъдето да полъхне свеж нощен въздух или пък да проникне лъч лунна светлина отвън.

Те наистина бяха затворнички в тази спалня, която по-скоро бе килия за мъчения.

— Живи иска да ни опече тук — промърмори високо Мери по-скоро на себе си, отколкото на Катерина. — Истински син на дявола, това е той. Как не можа да донесе поне някое парче лед, та да облекча огъня ви. Мисли си, че раждането е много лесна работа. Охо, ще ми се да го видя какво би направил той. — Тя снижи мърморенето си до шепот, докато притискаше една влажна кърпа към горещото чело на Катерина. — Страх ме е, че мога само да облекча малко болките ви, господарке.

Катерина бавно вдигна ръка, а златната ѝ венчална халка проблесна на слабата светлина от огнището. Пръстите ѝ трепереха от огромното усилие. Мери никога досега не беше се чувствала толкова безпомощна, гледаше как тази жена, някога силна и жизнена, едва си поема въздух, сякаш всяко следващо вдишване бе пряко силите ѝ. Мери притвори за миг очи. Ако господарят бе доживял да помогне на жена си да оцелее през тази нощ! — помисли си тя, а очите ѝ плувнаха в сълзи, когато отново ги отвори.

Господарят и господарката се бяха венчали преди доста време и въпреки това любовта, която изпитваха един към друг, изпълваше всеки един миг от изтеклите години с неподлежащо на съмнение блаженство. Катерина бе втората му съпруга. Първата бе починала при раждане. Той бе отишъл чак до Лондон, за да я намери. Още в първия миг, когато я бе зърнал — блестяща като диамант сред куп непознати, далече в някаква приказна бална зала — още тогава чул ангелите да пеят. А любовта, която той изпитваше към нея, му бе върната

стократно, в това Мери бе абсолютно сигурна, човек трябваше само да зърне как Катерина гледа със сляпо обожание своя Чарлз, за да му стане ясна дълбочината на взаимната им любов.

Катерина веднъж бе разказала на Мери как господарят ѝ направил серенада под прозореца на спалнята, когато все още я ухажвал. Това бе нещо, на което мъж на неговата възраст много трудно би се решил, затова тя бе проумяла, че той ще бъде единствената ѝ любов. В замяна жизнерадостната Катерина бе върнала младостта и усмивката на лицето на по-възрастния с няколко десетилетия мъж, чиито сили тогава бяха в пълния си разцвет.

Утрините прекарваха заедно, като се разхождаха или отиваха на пикник в покрайнините на имението, нощите се прегръщаха и правеха любов, а свидетел им бе само лунната светлина, която се лееше над тях през прозорците. Мери си спомняше добре деня, в който Катерина бе казала на съпруга си за това, че очаква дете. Господарят бе полудял от радост и бе организирал празненство, каквото не се помнеше още от дните на клановите. За веселбата се бяха събрали всички от близко и далече, дори племенникът на земевладелеца се бе присъединил, въпреки че бе пристигнал съвсем неочаквано същата утрин, в която се проведе празненството.

И точно тогава внезапна и коварна болест бе повалила господаря, странно заболяване, което не се повлия от билките и стимулиращите тинктури на Мери. Тя повали изведнъж този едър и мил човек. Катерина не бе успяла да се погрижи за любимия си съпруг поради страха му да не би незнайната му болест да засегне бъдещото им дете. Тя бе умолявала Чарлз, седнала пред затворената врата на спалнята, докато накрая, последната нощ, той бе отстъпил и ѝ бе позволил да седне до него. На сутринта той си бе отишъл, като остави Катерина да живее и да износи детето съвсем сама в този отдалечен замък, в компанията единствено на племенника на съпруга си, предполагаемия наследник на имението.

А сега най-после бе дошло времето на раждането.

Мери взе ръката на Катерина в своята покрита с мазоли и загрубяла от ежедневен труд ръка, като пожела на по-младата жена силата, от която щеше да се нуждае, за да издържи дългата нощ, която ги очакваше.

— Лейди Катерина, чуйте ме. Изглежда няма да мога да обърна бебето. Цели дванайсет часа се опитвах, а главата му все още е нагоре към корема ви. Не може повече да чакаме. Няма какво друго да направим. Ще трябва да изкараме първо дупето на бебето.

Катерина притвори очи. Когато отново вдигна поглед към Мери, сълзи на страх пред неизвестното, което я очакваше, бяха напълнили нежните ѝ сини очи.

— Ще умре ли то, Мери? Дали бебенцето ще умре още вътре в мен, преди дори да се роди?

Мери се усмихна, като се опита гласът ѝ да прозвучи спокойно, но в действителност нямаше кой знае каква надежда за нормалното раждане на бебето. Всъщност животът на самата Катерина бе изложен на риск.

— Не, господарке, не се притеснявайте. Не вярвам бебчето да умре, ако го измъкнем навреме. И преди съм израждала бебета, които излизат с дупето напред. Всичките вече са станали юнаци и всеки един от тях е по-здрав и от кон. Ако го извадим съвсем спокойно и вие ме слушате внимателно, всичко ще бъде наред. Тогава ще си имате една наистина здрава мъжка рожба.

Катерина си пое дъх на пресекулки и се опита да си даде сама кураж.

— Само ако Чарлз бе живял достатъчно дълго, за да види раждането на сина си. — После погледна към тавана. — Скъпи, миличък Чарлз... ако знаеш колко много ми липсваш... Ако знаеш как те обичам все още, любими.

Очите ѝ се замъглиха и като че ли негова светлост, съпругът ѝ, починал преди цели пет месеца, внезапно застана на колене до леглото ѝ, зашепна мили думи, докосвайки с устни ухото ѝ, пригладжайки назад разрошената ѝ коса, като я уверяваше колко много се гордее с нея. Катерина сякаш наистина го видя, защото върху напуканите ѝ устни разцъфна лека усмивка.

— О, Чарлз...

— Сега точно това трябва да те води, момиче — обади се Мери, повтаряйки обръщението, с което бе чула господарят да се обръща към Катерина по време на краткия им съвместен живот, тъй като съзнаваше, че трябва да действа много бързо. — Ще почувствате напъни, господарке, но не се напъвайте, докато аз не ви кажа. Ще

трябва да понаместя рожбата, преди да започнем. Сигурно ще ви заболи малко, но от баба си знам, че само така се прави. Ще си починете ли малко, преди да започнем?

Катерина поклати отрицателно глава.

— Не, Мери, не. Моля те, направи каквото трябва, за да спасиш детенцето ми. По-бързо. Толкова много се страхувам за живота му.

Мери повдигна крайчеца на окървавения чаршаф и го подпхна под огромния издут корем на Катерина. Тя бе толкова дребничка, хълбоците ѝ толкова тесни, а бебето толкова голямо, че я бе приковало към леглото последните осем седмици. Като стоеше отстрани и малко над нея, Мери положи длан върху горната част на корема ѝ и го притисна леко, докато вкарваше пръстите на другата си ръка вътре в нея. Катерина се стегна цялата и рязко си пое въздух, когато почувства как Мери бърка в утробата ѝ.

— Всичко е наред, господарке. Ето го. Намерих крачето му. Сега ще намеря и другото и...

Катерина изкрещя.

— Това е. Хванах го. Нее, не напъвайте още, господарке. Знам, че много ви се иска, но бързата работа е срам за майстора. Ако бебето излети като тапа, ще ви разкъса, а то ще...

Катерина изпищя отново, но този път много по-силно, прекъсвайки думите, които Мери редеше монотонно.

— Какво, мътните го взели, правиш там вътре, вещице проклета? — ядосано се провикна онзи пред вратата. — Ако нараниш нея или отрочето по някакъв начин, ще се погрижа да бъдеш наказана за немарливостта си!

Мери не обърна никакво внимание на крясъците му и се съсредоточи върху Катерина.

— Браво. Чудесно се справяте, господарке, наистина чудесно. И двете крачета на бебчето се показаха. Сега искам да се отпуснете и да дишате бавно и дълбоко. Изобщо не трябва да се напъвате, господарке, колкото и да ви се иска. Все още не бива. Ще се опитам да извадя бебето сама.

Мери се премести и застана между свитите крака на Катерина. Завивките бяха напоени с пот и родилна течност, които смесени с горещината, правеха въздуха нетърпимо задушен.

Мери избърса челото си с престилката и се наведе напред.

— Точно така, господарке, дишайте дълбоко. Ех, тежка е женската орисия. А сега може да се напънете малко. Да, така, господарке. Браво. Сага наистина съвсем скоро ще извадя рожбата ви. А щом преминете всичко това, ще ви приготвя чашка хубав чай от босилек и маточина. Слагам и малко мед в него, та да не горчи толкова. После, като си пийнете и ви почистят цялата, ще ви направя една наистина хладна баня със зарасличе^[4]. То сигурно ще помогне на раните ви да зараснат по-бързо. Самата истина ви казвам.

Мери продължи да бърби, за каквото ѝ дойдеше на ум, само и само да ангажира вниманието на Катерина, тъй като плъзгаше ръката си вътре в нея. Веднага усети как тя се стегна цялата.

— Не, господарке, ще ви моля да се отпуснете. Главичката му е мекичка, но да го вадя така все пак е много опасно. Опитайте, господарке, да се отпуснете, а аз ще го измъкна съвсем бавничко. Трябва да държа ръчичките му с моята, та да не се чупят. Това е единственият начин, господарке. Ще ви заболи ужасно, но само за малко. А аз ще гледам да свърша по-бързо.

Думите ѝ изглежда поуспокоиха Катерина и я накараха да отпусне стегнатите си мускули. Тя се облегна назад в леглото, а Мери започна бавно да измъква бебето от утробата ѝ, като не отделяше очи от лицето на Катерина, наблюдавайки непрекъснато как понася болката.

Тя изглеждаше съсредоточена, владееше се и се съпротивляваше на болката, концентрирала всичките си сили върху единствената си цел. Господарят щеше да бъде толкова горд с нея, неговото английско момиче. Мери чакаше и наблюдаваше Катерина, докато не почувства дупето на бебето в ръцете си. Чак тогава погледна надолу.

Стъпалата и краченцата на рожбата бяха отвън, но кожата им бе посиняла. Прекалено посиняла. Мери трябваше да извади бебенцето бързо, но също така съзнаваше, че трябва да внимава с вратлето и главичката му. Измъкването на раменцата му щеше да причини най-силната болка на Катерина. А и щеше да изложи малкото на най-големия риск. Мери сложи едната си ръка под бебето между тъничките му краченца и на коремчето му, а другата мушна вътре и обхвана главичката му. После бавно започна да дърпа.

Катерина изпищя от болка.

— Това е, господарке, а сега напъвайте. Да, почти стана. Хванах го, ръчичките и раменете минаха, вече виждам и вратлето...

Писькът на Катерина достигна връхната си точка, като ехтеше из обвитите с паяжина стари греди, докато накрая внезапно пресекна. Само накъсаното ѝ, тежко дишане изпълваше тишината в спалнята. Мери бързо прихвана бебето и го тупна силно по гръбчето.

Никакъв звук.

Обърна го с лице към себе си и притвори очи, когато видя, че е момче. Син. Лейди Катерина толкова силно бе желала син, който да бъде дълго лелеяният от любимия ѝ Чарлз наследник. Да го изгуби сега, това щеше да разбие сърцето ѝ.

Като почисти устата и носа му, Мери го пови в дебела пелена и започна силно да търка посинялата му кожа. Тя мачкаше, свиваше и опъваше тъничките ръчички и краченца, като масажираше с палци слабичките гърдички, опитвайки се да го накара да поеме тази толкова важна животворна първа глътка въздух. Тя триеше, разтриваше и почти бе загубила надежда, когато изведнъж бебето повърна, закашля се тихо и започна да плаче. Гласчето едва се чуваше, но скоро набра сила. Нищо по-красиво от този плач не бе чувала.

Мери си позволи да въздъхне облекчено.

— Мъжко е, господарке, едно хубаво малко момченце! Усмивката бавно пропълзя по лицето на Катерина, когато Мери понесе бебето към нея.

Но от другата страна на стаята вратата изведнъж се отвори със замах и самият дявол застана на прага, зловец silhouette, облечен от главата до петите в черно, очертаващ се на слабата светлина от факлите в коридора зад него.

— Момче ли каза, шотландче? Лейди Катерина е родила наследник?

— Да, господарю — отвърна Мери, като наведе глава, за да не го гледа в очите, докато връзваше пъпната връв и освобождаваше бебето. От първия миг, в който го бе видяла предишния ден, когато бе пристигнал толкова неочаквано да посети чичо си, земевладелеца, Мери бе почувствала злото, което го обгръщаше като черен шлейф. Скрило зад учтивите думи и добре премерени усмивки, дебнеше безсърдечието на злонамереността.

Мери пови детето и отпусна вързоп с плачещото дете в ръцете на Катерина.

— Поздравления, Катерина — обади се той, като се приближи до леглото, въпреки че тези думи, които би трябвало да прозвучат весело противоречаха на зловещия поглед в черните му очи. — Изглежда съпругът ти, моят чичо, все пак се е погрижил да осигури наследник от собствената си кръв, преди да умре. — После сграбчи повитото и ревящо бебе от ръцете на Катерина и го вдигна, за да го разгледа, като внимаваше точно толкова, колкото ако държеше в ръцете си плюшена играчка. — Изглежда ми бледичък, въпреки че без съмнение това се дължи на факта, че тази шотландка протака израждането му до безкрайност. Ще го отнеса на кърмачката му веднага, така че да можем да го поохраним и да го подсилим.

Той се насочи към вратата, а Мери тръгна след него.

— Но, господарю, рожбата сега най-много се нуждае от майка си и...

Но него вече го нямаше, а вратата се тресна зад гърба му, като не позволи на Мери да го последва. Тя стоеше там, притеснена и несигурна, когато чу Катерина отново да стене. Не бе стон от изтощение или пък от потисната болка. По-скоро бе стенание от изненада.

Тя забърза към леглото.

— Господарке?

— Болката — процеди през стиснати зъби Катерина. — Отново започва, Мери. Много остра и постепенно се засилва все повече.

— Това са следродилни болки, господарке. Трябва да ви почистят и после ще ви донеса да пийнете малко водичка — да ви разхладят, докато приготвя лековития чай.

Мери избърса ръцете в престилката си и отново застана между краката на Катерина. Тя стреснато изпъшка, когато видя яркочервената кръв, която изтичаше от тялото на Катерина и попиваше бързо в чаршафите. Мери ги отметна и взе едно парче плат, притисна го, като се опита да спре потока кръв. Никой от нейните билкови компреси не би могъл да спре толкова силно кръвотечение. Това не бе следродилно кръвотечение. По-скоро с кръвта сякаш изтичаше и животът на Катерина.

Мери се опита да отблъсне мрачните мисли и страхове надалеч. Катерина изведнъж отново извика, като почти седна на леглото, сграбчвайки с две ръце корема си.

— О... Мери... болката... засилва се...

Мери я накара да се отпусне назад и после махна парчето, което притискаше между краката ѝ. А там се бе появила една малка главичка.

— Леле, господарке, мили Боже, още една рожбичка излиза! — Мери бързо подхвана с ръка мъничката главичка, която почти сама се намести в нея, толкова бързо протичаше този път всичко. Само след минути бебето излезе изцяло и зарева като гладен тигър. Смаяна, Мери нежно го повдигна.

— Момиченце е, господарке. Мъничко момиченце с черна косичка като вашата.

Мери отрязва пъпната връв и го пови с едно от одеялата от леглото на Катерина, преди да го занесе при майка му.

— Истинска красавица е, господарке. Мъничката ми хубавица!

— Мери? — Очите на Катерина бяха затворени, а дишането ѝ постепенно отслабваше. Гласът ѝ бе станал толкова тих, че Мери едва я чуваше.

— Да, господарке?

— Моля те, слушай внимателно какво ще ти кажа. — Тя едва си пое въздух. — Той не знае, че съм родила две бебета. И никога не трябва да го узнае. Той ще вземе първото бебе, моя син, и ще го убие тази нощ. — Катерина замълча, опитвайки се да събере сили, за да продължи.

— Не, господарке. Той никога не би могъл да направи толкова...

— Мери, моля ти се, слушай какво ти говоря. Аз умирам. Чувствам как духът ми напуска тялото точно в този момент. Не се боя. Отивам при моя Чарлз на небето, но ти трябва да ми обещаеш...

— Да, господарке, всичко, което кажете.

— Трябва да ми обещаеш... че ще вземеш моето момиченце... моята дъщеричка. Трябва да я отгледаш като своя... да я опазиш... от него... защото той ще я убие... и нея... ако узнае за раждането ѝ.

Катерина премигна безпомощно.

— Не, господарке, моля ви, не говорете така. Отворете очи. Погледнете мъничката си рожбичка, господарке. Тя е нашата сладка

дъщеричка.

Катерина отвори очи за малко, колкото да види бебето, и лека усмивка освети лицето ѝ. Но устните и губеха цвят, а лицето ѝ бързо посивяваше. Тя вдигна ръка и докосна нежно розовото личице на малката.

— Толкова е красива, Мери... а сега тя е твоя... за мен вече няма надежда... той сигурно щеше да ме убие ако бях преживяла тази нощ... по-добре е, че стана така... че не знае истината... за нея... моля те... моля те само да ми обещаеш... да ми обещаеш да я кръстиш на м...

Главата на Катерина се отпусна настрани, от гърдите ѝ излетя последният ѝ земен дъх, а после настъпи тишина. Една-единствена сълза се изтъркаля по бледата ѝ буза, потъвайки в извивката зад ухото ѝ.

Нямаше я вече. Най-после лейди Катерина бе е възлюбения си съпруг. Изведнъж в стаята настъпи абсолютно спокойствие, мир, изпълнен с чудна, странна тъга. Очите на Мери бяха замъглени от сълзите ѝ, но все пак видя, че завивките под тялото на Катерина бяха напоени с кръв. Бебето все още лежеше в безжизнените ръце на майка си и гледаше към Мери, а очите му, светлосини като лятното небе, също като майчините му, потвърждаваха последните думи на Катерина.

— И сега какво да правя? — тъжно и тихо проговори сама на себе си Мери.

Бебето изгъркори и се опита да зареве.

Мери стоеше над него и се колебаеше какво да стори.

Никой не знаеше за раждането на момиченцето, никой друг, освен Мери. Ако го оставеше с онзи дявол, малкото никога нямаше да разбере колко специална бе майка му и колко много е била обичана. Мери се замисли за думите на Катерина, за предсказанието ѝ какво ще направи онзи мъж на сина ѝ. Ако тя бе права, ако той наистина взе момчето, за да го убие тази нощ, то същото щеше да се случи и с дъщеричката ѝ, освен ако...

Ръката на Катерина изведнъж се отпусна и увисна от леглото. Нещо блестящо просветна на отслабващата светлина на свещите и привлече погледа на Мери. Тя се протегна към него. Около безжизнените пръсти на Катерина бе увита златна верижка, от която

висеше медальон с капаче — първият и последен дар от Катерина за новородената ѝ дъщеря.

И точно тогава Мери реши какво трябва да направи.

---

[1] Сидони Габриел Клодин Колет (1873–1957) — френска писателка. — Б.пр. ↑

[2] Инвърнес — Историческо графство (Административна единица в Северозападна Шотландия.) — Б.пр. ↑

[3] Хайландс — Планинска област в Северна Шотландия. — Б.пр. ↑

[4] Зарасличе или висока трева — водно растение, за което се предполага, че лекува рани. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ГЛАВА

Никой не би могъл да загуби това, което не притежава.

Исак Уолтън,
„Перфектният рибар“

*19 февруари 1815 г.
Улица Сейнт Джеймс, Лондон*

Лорд Робърт Идънхол се намръщи, докато си проправяше път през входната врата на клуба. Навсякъде бе пълно с мъже, които стояха прави и си говореха, а от многобройните гласове се носеше едно непрекъснато бръмчене, което изпълваше претъпканите долни салони.

Той се бе надявал на една лека и тиха вечеря, преди да се оттегли. Но разбра, че тази няма да е такава.

Беше рано, нямаше още осем часа и все пак предният салон бе пълен със стилно и недотам стилно облечени мъже, които си съперничеха, за да привлекат вниманието на околните. Почти всички закачалки за палта под излъсканото махагоново двойно стълбище вече бяха заети. Брюмел^[1] и съвременниците му вече бяха заели местата си пред кръглите еркерна прозорци, които гледаха към Сейнт Джеймс, и ту се присмиваха над някой нещастник, когото умишлено си бяха избрали, ту смъркаха различни сортове енфие от елегантни, инкрустирани с емайл табакери. Още по-навътре, в салона за игра на карти, цареше истинска бъркотия, тези, които не участваха, се подпираха лениво и наблюдаваха играещите, докато на масата с високи залози се разиграваха цели състояния.

Изглежда сезонът наистина бе започнал.

Робърт не бе виждал такова стълпотворение, откакто присъства на юбилея миналия юни, когато цялата армия, изтъкнатият им командир Уелингтън и самият той се бяха тръгнали в Лондон да

отпразнуват голямата победа над французите. Докато сваляше наметалото, и го даваше на стюарда, Робърт се замисли за кратко дали херцогът вече не бе станал министър-председател слухът, за което първоначално се бе появил след завръщането на Уелингтън на мирните преговори във Виена. Въпреки откъслечните фрази, които Робърт долавяше, докато се опитваше да си проправи път към стълбите, основната тема на разговорите не бе Виена, Уелингтън или Бонапарт, изпратен на заточение на Елба, а по-скоро дилемата на предложениия закон за зърното.

Робърт забеляза една празна маса в най-отдалечения ъгъл на салона за вечеря, една от малкото все още незаети. После поръча на сервитьора, който учтиво го посрещна, бутилка червено вино и три чаши към вечерята.

Струваше си да празнува все пак, защото това щеше да бъде последната му нощ в Лондон като ерген. Брачните договори бяха подписани рано тази сутрин. Това бе последната му и най-дълго преследвана придобивка, но заслужаваща усилията, които положи. На другия ден Робърт щеше да тръгне за Ланкастър и за имението им в Девънбрук, за да уведоми баща си за предстоящата венчавка.

— Е, Роб, ти със сигурност нямаш вид на изтощен от жестокото изпитание.

Робърт вдигна поглед от масата, когато Ной, по-малкият му брат, се отпусна на стола срещу него. Кестениявата му коса, малко по-светла от тази на Робърт, бе разрошена сякаш навън бе духал силен вятър. А ботушите му, както винаги, плачеха за излъскване.

— Не бих казал, че лорд Хейстингс улесни преговорите, но аз все пак успях да опазя мъжкото си самочувствие непокътнато — отвърна Робърт, като се загледа в изкривената на една страна вратовръзка и издайническите гънки по нея. Не можа да се въздържи да не поклати глава и се зачуди дали брат му някога щеше да успее да направи един истински възел. — Знаеш ли, има брошури, които демонстрират как точно се връзва вратовръзката. Би могъл да си купиш някоя.

Ной вдигна глава от вестника, който бе прелиствал дотогава, а стъклата на очилата му с рогови рамки проблеснаха на светлината от свещите.

— Нищо не убягва от острия ти поглед, а? Току-що успя да грабнеш един от най-търсените диаманти на обществото, а нима всичко, за което би могъл да мислиш в момента, е плачевното състояние на моята вратовръзка? — Ной поклати невярващо глава, а после се върна към вестника си. — Освен това съм виждал тези брошури, Роб. Упражненията на господин Гудфелой по латински бяха много по-лесни от въпросните упътвания.

Робърт се усмихна при спомена за възпитателя от детските им години — човек, който би направил и най-вълнуващите предмети досадни и отегчителни. Ной и Робърт бяха прекарвали доста утрини, съсредоточени върху трудната задача да направят уравновесения живот на господин Гудфелой малко по-вълнуващ. Всъщност те бяха тормозили бедния човечец непрестанно, но неговата природа така и не се промени.

— Дори Пиетро успя да разбере памфлетите, Ной, а той току-що започна да чете на английски.

— Е, тогава със сигурност мога да се откажа от всяка надежда. Освен това не съм дошъл тази вечер да празнувам факта, че твоят испански ординарец и по съвместителство изпълняващ ролята на прислужник може да връзва вратовръзки по-добре от мен. — Той бутна настрана вестника. — Нека да се върнем отново на въпроса, който ни е съвсем подръка — по-точно на твоята венчавка. Кога ще се състои?

— Ще бъде на петнадесети март в катедралата „Сейнт Джеймс“.

Ной се отпусна назад на стола и вдигна проникателно тъмните си вежди под разрошената коса, падаща над челото му на безразборни кичури.

— Дотогава остават малко повече от три седмици. Ти със сигурност не си губиш времето напразно.

— Аз се опитвах да спечеля Антея, откакто се върнах на Острова. И щях да съм я хванал на въдицата още по-рано, ако не бяха някои от джентълмените в салона за карти. Все пак сега, когато преговорите приключиха, не виждам никакви причини да изчаквам повече. Не бих искал да дам на негово височество или на дъщеря му каквато и да е възможност да премислят решението си.

— А ти? Какво ще стане, ако самият ти поискаш да преразгледаш нещата?

Робърт почти се изсмя на абсурдния въпрос на брат си.

— Какво толкова има да се премисля? Направих добър избор и не постигнах успеха лесно. Както вече си забелязал, Антея е красиво момиче, до което се домогват много мъже. Тя има голяма зестра и е дъщеря на граф. Знае как да се държи в обществото и никога няма да постъпи неподобаващо. Така че, казано накратко, тя притежава всички добродетели на една доста добри пария.

Освен това е и доста резервирана. Робърт не можеше да не се замисли за целомъдрената целувка по бузата и за резервираната усмивка, с която го изпрати Антея на излизане от кабинета на баща ѝ същата тази сутрин. Той си представи първата им брачна нощ, всички свещи в стаята угасени, Антея, съпругата му, облечена в изискан и подобаващ нощен тоалет, съзнаваща задължението си към него, разбира се, и все пак потръпваща от неприязън при докосването му.

После сам си напомни, че страстта не бе от нещата, които търсеше в бъдещата си съпруга. Човек си избира любовница по този критерий, а не жена. На настоящата му метреса Джулиана Делафилд ѝ допадаше желанието на Робърт за ярко осветена стая, когато той я любеше, така че да може да наблюдава мига, в който тя достигаше върха.

При избора на съпруга, точно обратното, най-голямо значение имаха тези три основни изисквания: нейната зестра, красотата и положение в обществото, с което ще допринесе за благосъстоянието на съпруга си, а лейди Антея притежаваше в изобилие и от трите.

— Но какво ще кажеш за любовта? — прекъсна го Ной. — За страстта? За сливането на душите?

Сега вече Робърт се разсмя. От все сърце. Сигурно на възраст ги деляха много повече от действителните пет години. По-скоро десет или двадесет години. Бил ли е някога той самият толкова отнесен?

И тогава си спомни, че наистина някога бе искал да стане художник, който щеше да нарисува най-красивите жени на света. Щеше да пътува от страна на страна, пренасяйки техните същества на платна, обезсмъртявайки ги за бъдните векове. Изобщо не беше се обезсърчил, когато учителят му оповести, че не го бива дори да смесва правилно цветовете. Кога бе загубил тази еуфория? На двайсет? На двайсет и пет? Трябва да е било преди доста време, защото сега бе само на тридесет и две, а му се струваше, че оттогава са минали цели векове.

А и крайно време бе самият Ной да си научи урока.

— Братко, човек не се жени по любов. А що се отнася до страстта и сливането на душите, с удоволствие ще оставя тези отвратителни глупости на поетите. Женитбите се сключват въз основа на принадлежност към едни и същи слоеве на обществото и стабилно финансово състояние. Всичко останало е просто ненужна сантименталност.

Ной се засмя и поклати глава.

— Изборът ти на съпруга звучи точно толкова трезво и аналитично, колкото решението ти за коя от картините на Кристи да залагаш.

— Е, между двете решения няма кой знае каква разлика. Ти по-добре ми повярвай, когато ти казвам, че в този живот съм научил едно: малко неща всъщност не са капиталовложение за бъдещето и човек винаги трябва да преценява каква ще бъде стойността на всяко едно от тях след години.

— Тогава сигурно смяташ Антея достойна да бъде твоята графиня?

Робърт погледна брат си в очите.

— Ти си чул клюките?

— Е, в града няма много хора, които да не са ги чули. Надниквали си в книгите за залагания напоследък? Дори в тази на Брук се говори, че е просто въпрос на време твоята графска титла да бъде обявена. Ти наистина доказва смелостта си на бойното поле, Роб. Лейди Антея, без съмнение, също е чула слуха, и сигурно това ѝ е помогнало да вземе решението да се омъжи за теб. — Той се поколеба, но после продължи: — А и освен това последната придобивка на лорд Хейстингс от Кристи изглежда също спомогна да улесни твоя стремеж към дъщеря му.

Изражението на лицето на Робърт не разкриваше чувствата му.

— Лорд Хейстингс е запален колекционер също като мен. Той прояви интерес към картината. А аз просто му помогнах да я закупи.

— Хейстингс само се прави на колекционер, защото така привлича интереса на обществото. Нали знаеш, това е модерно в момента. От друга страна, ти си отдаден на тази своя страст. Този Ван Дайк трябваше да е за теб. Татко ми каза за него миналия септември, когато лорд Феърчайлд категорично отказа да го продаде на теб. Той

каза, че си платил на Кристи доста добра сумичка, за да ти даде възможност пръв да се добереш до него, когато Феърчайлд ти отказа. Всички знаеха, че здравето му се влошава — аз самият не мога да си спомня нито една нощ, в която той да не е бил пиан до козирката, така че да не може да състави дори едно разумно изречение, — но ти някак си откри, че от доста време кредиторите му настойчиво са го преследвали, за да си плати дълговете. Знаел си, че наследниците му ще бъдат поставени в затруднено финансово положение. Те просто нямаха друг изход, освен да изложат колекцията му за продан. Ако бе просвирил на тази струна с Феърчайлд още от самото начало, ти може би щеше да го убедиш да ти продаде картината дори преди да си бе отишъл, е, разбира се, щеше да е за много по-висока цена. Но ти просто изчака. И после, след всичките положени от теб усилия и време, когато най-после картината ти бе в ръцете, готова за опаковане и изпращане на татко в Ланкастър, ти просто направи реверанс и позволи на Хейстингс да я вземе. Мисля, че татко доста трудно ще проумее тази твоя маневра.

Робърт сви рамене.

— Трябва да призная, че точно тази картина на Ван Дайк ми убягваше от доста време. Още по-трудна задача обаче се оказа да убедя бъдещия си тъст да направи покупката. Знаеш ли, точно този ден при Кристи имаше изложени две картини от колекцията на Феърчайлд. Разбира, се тази, която Хейстингс взе, е по-известната от двете. И това, мисля, най-вече повлия на решението му да я вземе. Но от лично мои източници бях разбрал, че другата картина — на Рубенс — за която изобщо не знаех, че е била притежавана от Феърчайлд, е по-мъдрият избор. — Робърт отпи глътка от виното си. — И изглежда картината обещава да се превърне в доста доходоносна покупка. Цената ѝ вероятно ще се утрои през следващите години. Така че аз просто избрах от двете тази, която ми се струваше по-доброто капиталовложение.

— И освен това си уредил Кристи да продаде другата на Хейстингс.

— Той не продаде картината на лорд Хейстингс, Ной. Това си бе търг. Хейстингс наддаваше за картината и си я спечели.

— И я е взел на смешна цена, доколкото чух.

Робърт се усмихна сухо.

— Той наистина плати по-малко, отколкото Кристи вдигна на аукциона.

Ной погледна втренчено брат си за миг, преди да асимилира за какво му говори той.

— Ти си уредил цялата продажба, нали? Залагам си главата, че дори си платил разликата между последното наддаване на Хейстингс и истинската покупателна цена.

— Нямах друг избор. Агентът на Кингсбург щеше да я вземе, ако не беше го направил Хейстингс. Да позволя Хейстингс да вземе картината е едно, но Кингсбург да сложи ръце на нея — съвсем друго.

— Съперничеството на татко с маркиза в колекционирането е станало легенда в доброто общество. — Ной продължи: — Без усилията, които положи да събираш картини, докато бе в чужбина, мечтата на татко да направи най-голямата колекция в Англия никога нямаше да стане реалност. Е, ако не друго, то поне колекцията е по-голяма от тази на лорд Кингсбург.

Колекцията на Девънбрук бе станала нещо като сензация, и то сензация, която един ден щеше да стане притежание на Робърт според условията, за които се бяха договорили херцогът и вторият му син. Картини, статуи, книги, класически и средновековни антики съставляваха по-голямата част от колекцията, както и още някои по-странни предмети като старинно оръжие и други.

По време на войните положението на Робърт в армията му бе помогнало за някои нови придобивки към колекцията. Когато купи капитанския си чин в Кралската гвардия, полкът на Робърт бе заминал първо за Испания, като се местеше навсякъде с щаба на Уелингтън. Командирът разбра, че Робърт говореше с лекота френски и испански, и веднага го преназначи като разузнавач. С черната му коса и потъмнялата от горещото испанско слънце кожа Робърт, или понякога Роберто, лесно минаваше за местен на Иберийския полуостров.

По заповед на Уелингтън най-важната задача на Робърт бе да установи френските позиции и да се върне с карти с разположението им в главния щаб. Да получи информация, необходима му за картите, не беше никакъв проблем. Помагаха му ординарецът му Пиетро и испанските селяни, които с готовност споделяха това, което знаеха, с надеждата да отърват страната си от Бонапарт. По-рисковано бе

транспортирането на картите обратно в щаба, но Робърт намери начин, чрез който ефективно се справяше и с тази трудност.

Все още си спомняше гнева на Уелингтън, когато се бе върнал в щаба след една особено опасна задача.

— Какво, проклет да съм, предполагате, че бих могъл да направя с една рисунка на купа с плодове, капитане.

Навита, вързана и натъпкана в джоба на палтото му, тя бе лесна за пренасяне. Който и да я бе намерил, щеше да си е помисли за нея само тона, което се виждаше — една картина, нищо повече.

Но всъщност имаше и нещо друго, защото под фалшивата картина върху платното бе напечатана карта, която бе натоварен да занесе в Уелингтън.

Гневът на генерала веднага се бе превърнал във весел смях, и той потупа Робърт силно по рамото, а раздразнението му вече съвсем се бе разсеяло.

— Вие наистина сте много ценен човек, капитане!

Това бе най-голямата похвала, която Уелингтън можеше да му изкаже.

Свободата, с която се движеше като разузнавач, и познанствата, които бе направил, докато бе на Континента, помогнаха на Робърт да засече доста произведения на изкуството още преди да стигнат до Англия. В началото бащата на Робърт бе финансирал покупките за колекцията, а синът действаше като негов агент и се справяше с обикалянето и откриването на по-интересните платна. Но постепенно работата се разрасна. Не всяка придобивка, която Робърт преследваше, намираще пристанище в колекцията. Част от тях бяха препродадени, а печалбата от тях се разделяше между баща и син.

Сега репутацията на Робърт бе нараснала дотолкова, че малко хора биха оспорили мнението му на експерт. Спекулацията се бе оказала доходоносна. Откакто се бе върнал преди няколко месеца от Континента, се носеха слухове за капиталовложенията му. Робърт бе виждал книгите за залагания, а първоначалните бяха далеч от действителното му благосъстояние.

Никой, дори собственият му баща, не бе в течение на действителното му богатство. Само един човек, освен Робърт знаеше размера на успеха му и това бе адвокатът му — Куинби, чиято уста бе здраво заключена. Но неговата последна сделка бе тази, която му

донесе най-голямо удовлетворение, а тя бе спечелването на лейди Антея Барет.

— Тръгвам за имението Девънбрук рано утре сутрин, за да информирам татко и Джеймисън за сватбата — каза Робърт, като премести чинията с вечерята си настрана. — Ще се върна в Лондон през седмицата преди венчавката заедно с тях двамата, Елизабет и Джейми.

— Тоест измъкваш се от досадните предсватбени приготовления. Доста добре си нагласил всичко. А лейди Антея? Отвън цялата е само медени усмивки и любезност. Наистина ли се съгласи с твоето внезапно напускане на града?

— Нека просто да кажем, че перспективата на венчавката ѝ да присъства херцог в лицето на баща ни с неговата репутация в доброто общество, както и брат ни с неговата известна съпруга натежаха над недоволството ѝ. Както вече ти самият констатира, Антея ще бъде заета с приготовленията за венчавката, която без съмнение ще бъде най-грандиозната за сезона. Смея да твърдя, че тя едва ли ще забележи моето отсъствие до момента, в който ще трябва да се срещнем пред олтара.

Ной смаяно и невярващо поклати глава.

— Още веднъж ще повторя, Роб, ти започна и доведе до успешен край една почти невъзможна задача.

Точно тогава Робърт забеляза един мъж да си проправя път към тяхната маса. Той бе облечен с впечатляващо морскосиньо сако и кожени панталони, а ботушите му светеха като слънце. Пясъчнорусата му коса бе подстригана на модерната в момента прическа „Брут“ и в пълен контраст с Ной, неговата вратовръзка бе абсолютно колосана, перфектно вързана и идеално бяла.

— Трябва ли да предполагам, лорд Робърт Идънхол, по закачливата усмивка на лицето ви, че красивата лейди Антея Барет най-после е успяла да ви оплете в копринените си мрежи?

Бартоломей Арчър, виконт Шелдрейк, именуван от повечето си познати Толи, отпусна стилно облеченото си тяло в един от двата останали свободни стола. Двамата с Робърт се бяха срещнали, докато учеха в Оксфорд, преди повече от десет години. После бяха заедно във войната и независимо от вида му на конте Робърт познаваше Толи като честен и благоразумен с имуществото си човек, което му носеше един

значителен годишен приход, освен това се интересувахе от всичко, което ставаше около него. Той можеше да излезе насреща на почти всички в града по остроумие и да спечели състезанието, но не го правеше, освен ако не бе абсолютно наложително, тъй като това би могло да означава светското му самоубийство.

Толи се загледа в Робърт, очаквайки отговора му, но такъв не последва. Без съмнение точно в този момент новината за предстоящата му женитба с Антея вече се ширеше из прекалено задушните и претъпкани салони на Алмак.

— Дълга ти извинение, Роб — обади се отново Толи, като небрежно свали ръкавиците си от ярешка кожа и ги пусна на масата — Ти току-що ми спечели петдесет лири от този досадник Натфийлд. Той се обзаложи, че ти няма да се справиш и че лейди Антея ще се хване за Уитби и титлата маркиз на баща му, въпреки че неговите преимущества никога не са били толкова популярни, като се има предвид, че Уитби е марионетка, която играе според конците, дърпани от майка му, а тя има вид на човек със завидно крепко здравословно състояние. Горкичката Антея нямаше да има никакъв шанс пред тази стара кранта. Така че сега вместо това Натфийлд предлага да удвои залозите, че годежът ви ще се развали до свети Архангел Михаил^[2].

Робърт се отпусна назад и се усмихна кисело.

— Приеми залога, Толи. Предполагам, че до свети Архангел Михаил с лейди Антея ще се оттеглим в провинцията, за да скучаем и да се почесваме по гърба през цялата зима.

Толи се изкиска.

— По-скоро ще заложа петдесетте лири, които спечелих, че ще почесваш не само гърба на лейди Антея, докато сте в провинцията. Тя е жена и половина, приятелю. — Тук той въздъхна драматично. — Виждал ли си някога толкова руса коса? А очи толкова морскосини? Тя се носи из най-добрите бални зали и човек би могъл да се закълне, че през красивата ѝ главица дори минава от време на време някоя и друга собствена мисъл. Чувал съм, че баща ѝ, графът, не бил пестил средствата, що се отнася до нейното отглеждане. Тя е добре образована, свири на пиано, сякаш е била родена за това, пее като ангел и никога не е поглеждала мъж с недотам почтен поглед. И освен всичко друго, вкусът ѝ, що се касае до облеклото, е безпогрешен. Смея да кажа, че си улучил десетката, Роб.

Робърт се усмихна на колегата си.

— Е, аз все пак съм ценител на красотата в изкуството.

Толи се засмя високо.

— Ценител, който без съмнение ще „оцени“ точно това произведение на изкуството, нарисувано на чаршафите на собственото му легло. Може би трябва да утрия залозите в очакване на бебе, докато стане време да се върнете за следващия сезон?

Робърт погледна спокойно приятеля си.

— Това си струва един солиден залог.

— Солиден като залагането за онзи твой португалски звяр, че ще спечели още една победа над Нюмаркет ли?

Робърт се разсмя. Толи обиждаше Баярд само защото Робърт бе отказал на многобройните предложения, които той му бе направил, за да купи жребца. Сив чистокръвен кон, висок около метър и шейсет и пет, който бе заслужил много такива оферти. Робърт го бе получил, след като френските войски бяха плячкосали кралската конюшня в Алтер, убивайки част от андалуските чистокръвни коне за храна и открадвайки останалите. Робърт се бе почувствал задължен да направи нещо и когато попадна на някакъв френски войник, който си подремваше под едно дърво в хладната лятна нощ, той взе коня му, кръстен от него Баярд, и го доведе със себе си в Англия, възнамерявайки да запази кралската порода.

— Очаквам Баярд да е във великолепна форма на следващото надбягване.

— Да се надяваме, че ще е така — отвърна Толи. — А също така да се надяваме, че младоженката няма да ревнува от любовта ти към жребца — изкикоти се той, намествайки копчетата си за ръкавели — и няма да ти опява, докато не го продадеш.

— А освен това Роб прекалено много обича изкуството и книгите си — засмя се Ной. — Бих искал да видя красива жена, която ще позволи, на който и да е мъж да стои и да наблюдава нещо друго, освен самата нея.

Толи се разсмя гръмогласно.

— Горкият Роб. Знаеш ли, все още не е късно да промениш решението си.

— За да може ти да заемеш мястото ми ли? — парира нападението му Робърт. — Нямах абсолютно никакви шансове.

Като се подсмихна под мустак, Толи продължи:

— Трябва да призная, че Антея е доста добър улов, но мога да те уверя, приятелю, че нямам никакво намерение да заемам мястото ти.

— А аз мога да те уверя, че нямам намерение да ти го отстъпвам. Защото адвокатът ми би получил удар, ако го направя — каза Робърт. — Освен това какво ще правя в такъв случай е къщата, която току-що купих?

— Къща? В града? Значи си бил толкова сигурен в успеха, а? И къде се намира въпросната резиденция?

— На улица „Чарлз“ след площад „Сейнт Джеймс“.

Толи се усмихна.

— Впечатляващо, но това обяснява защо горкият ти адвокат изглеждаше толкова зле. Ти си му причинил повече притеснения през последната седмица, отколкото баща ти за всичките тези години, от както работи за него.

Сега бе ред на Робърт да се изкиска.

— Трябваше да видиш бедничкия Куинби тази сутрин. Помислих си, че ще припадне точно наред кабината на Хейстингс, когато графът най-послед подписа договорите. Кълна се, че си пое въздух една, след като цялата сделка приключи.

Толи вдигна чашата си за тост.

— Чудесно, приятелю. Наистина чудесно! Нека джобовите ти винаги да са пълни до края на живота ти и никога да не прихванеш испанска треска от жена ти.

Толи възпря поетичното си вдъхновение само за да пресуши останалото вино от чашата си.

— Добре се справяш за втори син на херцог, който току-що е продал офицерския си чин и според слуховете очаква графска титла. Ти със сигурност си благословен, приятелю, но защо ли се учудвам, като ти винаги си бил голям щастливец. Изглежда за теб в момента нещата не биха могли да се уредят по-добре. Ти постигна всичко, към което някога си се стремил: красива съпруга с голяма зестра, престижно жилище и предполагаема графска титла. Питам се, какво ли повече би могло да ти се случи?

---

[1] Джордж Брайън Брюмел (1778–1840 г.) — англичанин, създал модата в мъжкото облекло — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) Свети Архангел Михаил — празнуван на 29 септември. —
Б.пр. [↑](#)

ВТОРА ГЛАВА

15 март 1815 г. Лондон

Какво ли повече би могло да ти се случи?

Думите на Толи, казани непреднамерено онази нощ в Лонюм, се въртяха безспир в главата на Робърт, докато стоеше абсолютно неподвижно и едва чуваше адвоката си Куинби, който изреждаше наследствените му имоти.

— ... имението Девънбрук с годишните му приходи, собствеността в Южен Йоркшир и тази в Глочестър с приходите им, разбира се, и къщата Идънхол тук, в Лондон, както и вашата собствена къща, която купихте наскоро на улица „Чарлз“...

Същата къща, в която Робърт щеше да живее с Антея. Антея, която щеше да стане негова съпруга същата тази сутрин.

Как се случи всичко това само преди месец? Робърт толкова се бе радвал, че всичко най-накрая се нарежда както той иска, и то така, както го бе планирал цял живот, и накрая...

Тъкмо се бе сгодил и щеше да се жени за млада жена, която повечето от обществото смятаха извън кръга на възможностите му. Купил бе къща на една от най-модните улици в Лондон. Според слуховете очакваше и графска титла за приноса си по време на войната. Съвсем по детски и наивно той бе повярвал на предсказанието на Толи, че нищо вече не би могло да разруши прекрасния вълшебен свят, който си бе създал съвсем сам. Но сега всичко се бе променило. Животът, който бе планирал, женитбата, цялото му бъдеще бе изчезнало яко дим, разрушено от пламъците, погълнали не само сградата в Девънбрук, но и живота на цялото му семейство.

Робърт все още се питаше какво го бе накарало да задреме онази нощ, първата нощ, през която се бе върнал в Ланкастър в имението им Девънбрук, точно в библиотеката, която бе отдалечена на безопасно разстояние от главната сграда и бе свързана с покрита аркада. Той

трябваше да спи на втория етаж в собствената си спалня в семейното крило, точно след коридора с апартамента на баща му, стайте на Джеймисън и Елизабет и детската стая, където спеше племенникът му Джейми.

Но Робърт бе останал буден до късно онази нощ, прекарвайки цели часове с баща си в библиотеката, обсъждайки разни неща с по чаша бренди в ръка. Говореха си за нови придобивки към колекцията. Присмиваха се над Хейстингс и покупката му на платното на Ван Дайк, особено на участието ѝ в годежа между Робърт и Антея. С една дума, обсъждаха бъдещето на Робърт, бъдеще, което той бе постигнал съвсем сам.

Няколко часа по-късно, дълго след като всички други си бяха легнали, баща му бе станал от стола, готов да се прибере и да си полегне. Преди да си тръгне, бе казал само още едно нещо: че се гордее със сина си. Това бяха последните думи, които Робърт бе чул от него.

Когато баща му си бе тръгнал от библиотеката, вече отдавна минаваше полунощ, а Робърт още не усещаше умора. Просто се чувстваше преизпълнен с емоции от новите си придобивки — женитбата, финансовата независимост и колекцията — неговата гаранция за осигурено бъдеще. Така че бе останал в библиотеката да чете, сега дори не си спомняше точно какво, но или книгата, или чашата с порто, от която отпиваше, скоро го бяха приспали в мекото кресло прел камината.

По някое време през нощта, когато Робърт се събуди от дразнещата миризма на дим, първо си помисли, че камината нещо се е запушила, тъй като стаята бе цялата опушена. Докато разбере, че димът не идва от огнището, а отвън, горните етажи на главната сграда вече бяха обхванати от пламъци, вихреци се около главното стълбище като пипала, които протягаха езици и към него, както стоеше подножието на стъпалата извън обсега им.

И въпреки всичко Робърт се опита да си проправи път през огъня, за да спаси живота на семейството си, хванато в капан от другата страна. Успя да се добере само до вратата на детската стая, първата спалня в това крило, където намери Джейми — безжизненото му малко тяло лежеше проснато на леглото. Робърт сграбчи момчето и изскочи с него навън, викайки за помощ, а после го положи

внимателно на мократа от росата морава пред сградата, където прислужниците вече правеха верига, за да гасят пожара.

Когато Робърт се върна отново вътре, огънят вече се бе развихрил. Той се помъчи да влезе навътре, покрит с тежките завеси от долния стаж, но една част от тавана падна почти върху него. Размина се на косъм, а горещината и ярката светлина от пожара бълваха на талози срещу него също като седма вълна, идваща от самата преизподня. Докато стоеше там, а части от огромната къща валяха около него, Робърт проумя, че ще трябва да се върне назад. Нищо повече не би могъл да направи.

Късно на следващия ден огънят най-после угасна от само себе си. Чак тогава Робърт разбра истинския размер на нанесените щети.

Западното крило и по-голямата част от главната сграда бяха унищожени, а древната фасада от пясъчник бе незаличимо дамгосана от вихрените пламъци и талозите дим. От горната галерия, където баща му бе изложил картините от Девънбрукската колекция и където портретите на всички предци на фамилията Идънхол от незапомнени времена красяха елегантните китайски копринени тапети, не бе останало нищо. Високият таван на балната зала, изработен от Гринлинг Гибънс преди почти два века е десетте му кристални полилея и изрисувани пейзажи, целият се бе срутил.

Робърт все още си спомняше как като малък, когато майка му организираше многобройните си балове, те с братята му имаха прекрасната възможност да се надбягват из грамадната зала боси и да се пръзаят по корем и по дупе на италианския мраморен под. Майка им, херцогинята, винаги беше казвала, че нищо не може да излъска един под по-добре от тичащите напред-назад крака на нейните момчета. А сега всичко това бе унищожено и всяка една от спалните в огромната къща бе опустошена. С едно-единствено изключение.

Библиотеката, където Робърт бе заспал онази нощ, с нейните трийсет хиляди тома и древни ръкописи и брошури, отдалечена от останките, бе останала почти недокосната, с изключение на леко опушената западна страна. Тя бе останала незасегната от огъня, защитена от покритата със слонова кост арка, която я отделяше от главната сграда и другите пристроени крила. По ирония на съдбата баща му нарочно бе планирал библиотеката да се построи отделно, но не с цел по-голяма сигурност, а за да му осигури спокойствие и

усамотение, когато има нужда от такова. Сега тя стоеше като самотен воин на бойното поле след кърваво сражение.

По-късно казаха на Робърт, че са намерили по-големия му брат Джеймисън, покрил с тяло съпругата си в напразен опит и да спаси живота на Елизабет и този на нероденото ѝ дете в замяна на своя. Но и двамата бяха смазани от огромната тежест на падналия върху тях таван. Херцогът бе починал свит в ъгъла, като вероятната причина за безболезнената му смърт бе задушаване от изобилния дим. Джейми, сладкият четиригодишен Джейми, който щеше да бъде петият херцог на Девънбрук, изобщо не дойде в съзнание. Малкото му телце бе прекалено слабо, за да се пребори с последствията от задушаването.

Имаше и още една последна жертва, която не бе оцеляла в пламъците. Когато огънят бе избухнал, Пиетро — ординарецът на Робърт, неговият прислужник и дългогодишен приятел, спял в стаята на Робърт, последната стая в този дълъг смъртоносен коридор. Този човек, който бе спасявал неведнъж живота на Робърт, когато служеше в армията, който бе стоял буден по цели нощи в горите на Испания и по заоблените хълмове на Южна Франция, като стоеше на пост, докато Робърт си бе открадвал по няколко часа сън, точно тази нощ бе заспал, докато изчакавал Робърт да си легне, и бе починал. Но смъртта му не бе причинена от огъня. Намерил бе края си, след като рискувал да скочи от прозореца в напразен опит да избегне пламъците.

Огънят, както докладваха на Робърт, бе започнал в семейното крило, а първопричината изглеждаше доста подозрителна. А това правеше ужаса от преживяното още по-страшен. Животът на цялото ти семейство да бъде отнет в пламъците на пожар бе достатъчно страшно, но да си мислиш, че огънят може би е бил запален умишлено, караше Робърт да се буди посред нощ от собствените си писъци, мокър от пот и сълзи. *Кой би извършил такова гнусно деяние? Кой би искал да изтрие от лицето на земята едно цяло семейство?*

Робърт нямаше да може да издържи последните седмици, ако не бе по-малкият му брат. Ной пристигна веднага от Лондон и докато Робърт се възстановяваше от дребните изгаряния по ръцете, лицето и тялото, както и от дима, обгорил дробовете и гърлото му, оставяйки го временно в невъзможност да разговаря, той пое отговорността за всички необходими приготовления. Сезонът бе започнал и въпреки това сякаш цялото лондонско общество бе напуснало града, за да

дойде до Ланкастър и да присъства на погребалните служби. Дори самият регент дойде, облечен в тъмни траурни дрехи, за да изкаже искрените си съболезнования.

А това само направи отсъствието на Антея още по-подозрително.

Писмото от лорд Хейстингс дойде в самия ден на погребението, като пратеникът, който го донесе, бе вир-вода от късния пролетен дъжд, започнал призори и продължаващ да се сипе до обяд. Робърт седеше тихо в стаята си, наета в странноприемницата до Девънбрук, и слушаше как Ной му чете редовете от писмото на Хейстингс, които изразяваха сърдечните му съболезнования за ужасната загуба на цялото му семейство и пожелаваха на Робърт бързо и цялостно възстановяване от нараняванията му. Накрая приключваше с надеждите си, че Робърт щял да разбере внезапната промяна на сърдечните влечения на Антея що се отнася до тяхното съвместно бъдеще.

За нея това решение не било никак лесно, продължаваше Хейстингс, като се позоваваше на всичко: от неподходящо избраното време до женско неразположение, за да мотивира разтрогването на годежа е Робърт от страна на дъщеря му. Съобщенията, завършваше той, приключвайки цялото си изложение, вече били отпечатани във вестниците, като по този начин спестяваше на Робърт неудобството сам да се погрижи за това.

Въпреки изобилието от слова и внимателно обмислените изречения, съставени, за да обосноват самото неблагоприятие на вземането на такова съдбоносно решение, Робърт разбра, че Хейстингс всъщност констатира само един-единствен факт.

Моята дъщеря няма да се венчае за слепец.

Дори сега, след като бяха минали седмици от пожара, всичко по-ярко от светлина на свещ причиняваше невероятна болка на Робърт. При възможно най-слаба светлина той едва виждаше загатнати сенките на най-обемистите предмети пред себе си. А на тъмно, където поне не го болеше, не виждаше абсолютно нищо.

Лекарят от Девънбрук, доктор Дънбъри, който бе лекувал Робърт безброй пъти като дете, като се започне от превръзката на коляното му, когато бе скочил от покрива на конюшната, та до шевовите по главата му, когато падна от перилата на стълбището, го прегледа пръв. Неговата прогноза, що се отнася до нараняването на очите му, бе, че то

ще отзвучи с времето. Но когато три седмици след пожара Робърт все още не бе възвърнал зрението си, дори доктор Дънбъри започна да губи надежда. Нервите бяха увредени от високата температура и силната светлина на огъня, заключи той и не можа да каже с абсолютна сигурност кога и дали изобщо някога Робърт ще може да вижда отново.

След като се върна в Лондон в къщата им Идънхол, Ной повика група лекари, за да прегледат Робърт. Един шарлатанин от тях дори предложи да сложат пиявици на очите му, за да „изсмучат изгорената кръв“. Друга от предложените рецепти бе да се промият очите му със сапунена вода. Робърт ги изгони всичките и прекарваше дните си, затворен в тъмна стая, обсебен единствено от кошмарните спомени за пожара и загубата на зрението си.

Най-накрая Ной предложи на очния си лекар, вместо да опитва да прилага разни чужди вещества в очите на Робърт, да изработи чифт очила със затъмнени стъкла, които да го предпазват от силната дневна светлина. Те щяха да защитят очите му, обоснова се той, без да позволят други наранявания, като едновременно с това щяха да осигурят на Робърт нормален живот извън затъмнената стая. Само като носеше тези очила, Робърт можеше да се появява отново в обществото, да се разхожда седнал в каретата си из Хайд Парк или да изслуша някое представление в операта, въпреки че, когато го правеше, очилата служеха и като знак, по който го разпознаваха, където и да отидеше.

Бившият прислужник на баща му Форбс, който онази нощ бе преспал в собствената си спалня в крилото за прислугата, стана личен прислужник на Робърт. Форбс желаше службата точно толкова, колкото на Робърт не му се искаше да му я даде. Той беше надменен, свадлив и дори понякога нагъл до безочливост. Неприязънта му към Робърт бе повече от очевидна. Но въпреки, че можеше и да не харесва особено новия си господар, той все пак не бе глупак. Прекрасно съзнаваше, че просто няма друг избор. В неговата напреднала възраст възможността да намери друга служба бе почти нулева, а строгата йерархия между слугите нямаше да му позволи да приеме по-нисък пост някъде другаде.

Така Форбс бе поел работата, а Робърт просто не беше се противил, Форбс, разбира се, не бе Пиетро, но все пак си изпълняваше стриктно задълженията. Поддържаше дрехите на Робърт в добро

състояние и се грижеше за избъръсването му всяка сутрин, като единствената разлика се състоеше в това, че освен бръсненето, Форбс трябваше да помага на Робърт да се добере от леглото до умивалника. От обикновен прислужник той се бе превърнал в постоянен придружител. Робърт не можеше да се придвижи от едната стая до другата без нечия помощ. Не знаеше къде се държат различните предмети, нито пък виждаше къде да ги върне, когато приключи тях. Дори сега, в канцеларията на Куинби, Форбс стоеше тихо зад стола на Робърт също като някое куче-водач, което пати сакатия си господар.

Робърт търпеше безразличното му и понякога дори пренебрежително държание, защото самият той бе твърде вцепенен и смазан от новия си начин на живот, за да търси някой друг прислужник, който да му бъде повече по вкуса. Веднъж се зачуди дали някога бе казал или направил нещо, за да накара Форбс толкова да го ненавижда. Но скоро след завръщането си в града Робърт откри защо той изпълнява задълженията си така, сякаш работи за самия дявол. Изглежда това чувство се споделяше от по-голямата част от прислугата в къщата.

Може би загубата на едно от сетивата му бе развила допълнително другите. Вместо Робърт да чака за съответната реакция на обществото към него, той сам я предизвика, като се появи отново на публични места.

Бяха минали почти две седмици, откакто Робърт излизаше на малки разходки, които го държаха на разстояние, но все пак му осигуряваха така необходимата връзка с обществото. Но той знаеше, че не може да прекара останалата част от живота си, като избягва непрекъснато контакти с познатите си. Ной и Толи бяха измъчили Робърт с настояванията си да излезе на вечеря в клуба поне веднъж. *Само една обикновена вечеря*, казваха те. Възможност за Робърт да влезе в атмосферата и да се пригоди отново към живота на *доброто общество*. Не някакво голямо събиране или бал. Никакви тълпи. Само една неофициална вечеря между мъже, които познаваше — негови равнопоставени, — хора, които го познаваха открай време.

Тогава му прозвуча разумно. Нямате да се сблъска с женската половина от обществото, която би направила сърцераздирателни сцени при появата му. Освен това, което бе много по-важно, нямаше да се сблъска с Антея. Разтрогването на годежа им бе оставило сърцето му

незасегнато, защото бракът им щеше да бъде сключен единствено по сметка, но все пак гордостта на Робърт бе силно наранена. Вечеря между хора, които го познаваха и знаеха какво бе постигнал в живота? Мъже, които нямаше да позволят на трагедията от пожара да промени начина им на поведение към него? Звучеше толкова естествено. Дори предизвика у него желание да го направи.

Той не би могъл да греши повече от това.

Появата на Робърт в клуба предизвика моментална и без съмнение пълна тишина, която прекъсна обичайните шегички, с които винаги го посрещаха, когато минаваше през входната врата. Без да се броят предишните му заслуги, сега Робърт бе херцог и самото му издигане в обществото щеше да бъде достатъчно за такъв знак на внимание. Като допълним ужаса от пожара и слепотата му, злоещо прокламирана от тъмните очила, покриващи невидждащите му очи, той се превръщаше от обикновена клюка в център на внимание. Без съмнение за неговата поява сигурно се бяха правили доста залози. Сега, когато това стана, сутрешните вестници щяха да са пълни с коментари.

Няколко души го поздравиха тихо, част от тях бяха връстници на баща му и бивши негови колеги от университета. Всеки поздрав задължително бе последван от израз на симпатия, докато Робърт и компанията му се придвижваха към салона за кафе, за да седнат. Щом стигнаха дотам, Робърт чу как за тях се разчиства маса и когато се разположиха, първоначалното вълнение от появата им започна да утихва. Мъжете се върнаха към брендите и картите, разговорите се възобновиха, а Робърт си помисли с надежда, че за него животът може би наистина все още не е свършил.

Точно тогава чу новината за бягството на Наполеон от Елба.

— Той е във Франция? — попита Робърт, като се надяваше, че не бе разбрал добре дочутото от съседната маса.

Последва миг мълчание, преди Ной да отговори:

— Да, Роб, Бонапарт акостира в Кан на първи този месец.

Толкова много ли се бе изолирал, че дори събитие от такава величина не бе достигнало до него?

— На първи? Та това беше преди две седмици. Какъв е отзивът от Франция? Какво казва Уелингтън?

— Във вестниците бе отбелязано, че французите изглежда го посрещат като някакъв възкръснал герой от войната, а не като заточеник, който само преди година бе унизително разбит.

— Мили Боже — поклати глава Робърт. — Със загубата в Америка и толкова много продадени чинове английската армия сигурно е в пълна бойна готовност.

Тогава Толи се обади:

— Уелингтън все още е във Виена. — После замълча за миг. — Утре сутрин тръгвам, за да се присъединя към него. Затова те накарах да дойдеш на тази вечеря, Роб. Искан да се сбогуваме, преди да тръгна за Континента. Изобщо не знам кога ще се върна...

И дали изобщо ще се върна — довърши мислено Робърт. — Защо никой не ми каза за бягството на Наполеон досега? Въпреки, че вече съм подал оставката си, Уелингтън със сигурност знае...

Робърт изведнъж потъна в мълчание. Разбира се, че няма да бъде известен. Нито пък ще го извикат отново на служба. И каква ли полза от един слепец на война, особено слепец, на когото преди се е разчитало поради развития му усет за регистриране на всяка видима особеност от местността?

На Робърт му се искаше да удари с юмрук по масата от яд. Без значение как се опитваше да заобиколи факта, той все пак съществуваше.

Той не бе нищо друго, освен един инвалид.

Абсолютно безполезен.

Никому ненужен.

— Аз ще уведомя Уелингтън за случилото се тук, Роб — обади се Толи. — Вероятно всичко това ще приключи, докато се добера до Виена. Бонапарт не би могъл да се надява да превземе света сега, след като предния път бе разбит с гръм и трясък.

Робърт се смръщи.

— Надявам се да си прав, Толи.

Разговорите затихнаха за известно време, тъй като пред тях бяха сервирани чинии с храна. Ной и Толи започнаха да ядат. Робърт стоеше абсолютно неподвижен и не докосваше храната. Изобщо не знаеше дали би могъл да се храни без чужда помощ. И нямаше намерение да опитва точно сега.

Тишината бе неловка, но му даде възможност да чуе разговорите около тях. Преди това вниманието му бе съсредоточено върху коментарите за Наполеон. Така че не можеше да каже кога точно бе започнал другият разговор.

От началото Робърт долови само отделни думи.

Пожар.

Ослепял.

Лекарите не вярват да се възстанови. Загубил всичко.

Докато баща му бе притежавал значително състояние, той самият бе инвестирал почти всичките си пари в Девънбрукската колекция, която щеше да бъде наследството на Робърт. А като изключим няколкото платна в къщата Идънхол в Лондон, цялата колекция бе унищожена от огъня. А с нея и осигуровката на Робърт за идните години.

Да се построи наново имението Девънбрук щеше да съсипе финансовото състояние и на човек със стабилни финансови доходи. Робърт имаше значителни приходи, дори доста добри за втори син. Но за херцог? Херцог, чието многовековно наследствено имение с било разрушено от пожар? Очевидно образованието на Антея бе включвало основни познания по математика, защото не ѝ бе необходимо много време, за да си представи какво бъдеще я очаква като негова съпруга.

А освен това се носеше и другият слух, който без съмнение бе изиграл значителна роля за вземане на решението ѝ.

Робърт нямаше да повярва в него, ако сам не бе го чул онази нощ в клуба. Приказките и смехът се бяха усилили бързо, предизвикани от реакцията на някакъв нещастник, чиято съпруга била заварена в компрометиращо положение с прислужника му. Вероятно в общото объркване говорещите вярваха, че Робърт не би могъл да чуе как бе направено залагането.

Двадесет и пет лири, заложили за това, че Робърт бил запалил пожара в имението Девънбрук нарочно.

Робърт не знаеше кой произнесе тези жестоки думи, но като ги чу, сякаш полудя. Скочи прав, преобърна масата и разпиля всичко — чиниите с вечерята, бутилката вино и чашите. Започна да крещи и обвинява всички наоколо, като настояваше да разбере кой бе зложил, заплашвайки да го извика на дуел. Сигурно е представлявал доста жалка гледка — слепец, който търси удовлетворение в дуел и размахва

юмрук към невидим виновник, след като изобщо не знае дали човекът стои пред него, зад него, а може би дори не е в салона.

Ной едва успя да успокои Робърт, шепнейки: „Роб, не прави така“, преди двамата с Толи да го изведат от утихналото помещение покрай смаяните членове на клуба до най-близката карета, която го отведе у дома. Оттогава, значи отпреди една седмица, Робърт не бе излизал от градската си къща, чак до тази сутрин, когато го поканиха в офиса на Куинби. Той бе избягвал задължението да изслуша детайлите по наследството, което трябваше да бъде на Джеймисън, а сега стана негово. Вече отказа няколко пъти на Куинби, но някои документи трябваше да бъдат подписани, преди имуществото да се уреди и преди да се опита да остави неприятните спомени зад гърба си.

Внезапно гласът на Куинби наруши вгълбеността на Робърт, изреждайки останалите му притежания.

— ... о, и, да, ваша светлост, да не забравим за собствеността в Шотландия.

За всичко останало Робърт знаеше и преди: за недвижимите имоти, за приходите, за капиталовложенията. Робърт винаги си бе поставял за цел да следи за семейните интереси. Но тази собственост му бе неизвестна.

— Имоти в Шотландия ли, Куинби?

— Да, ваша светлост. Предполагам, че се произнася „Росморай“. Това е доста стар замък, построен преди повече от пет века. Стана собственост на рода Девънбрук чрез някакъв облог. — Той замълча, докато прелистваше документите. — Всъщност, доколкото виждам, това е част от вашето първоначално наследство. Тук е записано да ви информирам, че баща ви го предава във ваши ръце *„заради скритите му съкровища, които само ти би могъл да оцениш“*, а освен това явно е намирал риболова там за страхотен.

После продължи да говори:

— Предполагам, че баща ви е спечелил имението от някакъв шотландски благородник, на когото късметът е изневерил и финансовото му състояние ужасно се е влошило, след като търговията е тютюн западна по време на войната е колониите. Разположено е в някаква доста отдалечена част на западната планинска област, достъпна само чрез пощенското корабче. На двадесет мили около него няма път, по който може да мине карета. Като съдя от финансовите

отчети, които получавам от представителя на баща ви там, то не носи и кой знае какви приходи. Записано е, че той често е предлагал на баща ви да продаде имението за колкото може, но херцогът твърдеше, че не се интересува дали то му носи печалба или не. Обичаше да ходи там от време на време, за да си почива, да ловува, да ходи за риба и да се разтоварва в тишината. Казваше, че там се чувства като в друг свят. Изглежда го е обикнал още повече, защото записките му показват, че го е посетил пет пъти само за последните две години. Ако желаете, бих могъл да проверя колко можем да получим при евентуална продажба.

Робърт си спомняше как баща му изчезваше мистериозно за по няколко седмици. Това винаги се случваше през есента точно след приключването на сезона. Херцогинята и останалата част от семейството се оттегляха в имението Девънбрук. А херцогът се присъединяваше към тях след известно време. Робърт никога не бе знаел къде точно ходи баща му, дори майка му не казваше нищо по въпроса. Като научи за това сега, той не можа да не се попита защо е било така.

Какво бе имал предвид баща му, казвайки, че този „Росморай“ имал „скрити съкровища, които само Робърт може да оцени“? И защо той, един херцог, притежаващ много други имоти, които вероятно изискваха много повече внимание от някакво си отдалечено шотландско имение, го бе посещавал пет пъти през последните две години? *Трябва да има нещо скрито там. Сигурно това бе причината. Иначе защо баща му толкова дълго би пазил в тайна този си имот?*

Тогава Робърт си спомни думите на Куинби, когато описваше имението и отношението на баща му към него. Усамотявайки се далеч от тълпите. *Далеч от любопитни и нахални погледи. Далеч от долни обвинения.*

Херцогът бе отказал да продаде мястото. Доколкото познаваше баща си, Робърт предполагаше, че той сигурно има някаква причина за това. Честите му посещения там подсказваха, че вероятно имението имаше някаква връзка с пожара. Във всеки случай мястото бе точно толкова добро, колкото, което и да е друго, за да започне някъде всичко отново, а освен това предлагаше на Робърт къде да се скрие за известно време.

— Това няма да е необходимо, Куинби. — Робърт се изправи и го прекъсна. — Шотландският имот Росморай няма да се продава. Като

имама предвид очевидната привързаност на баща ми към него и като отдавам дължимото на факта, че той го е бил предназначил за мое наследство, реших да се нанеса там, и то за постоянно.

ТРЕТА ГЛАВА

Май 1815 година

Западната част на графство Инвърнес, Шотландия

И тогава при Галахад^[1] пристигна крал Артур и каза: Сир, посрещнете ме с добре дошъл, защото аз ще отведа много добри рицари, за да търсим Свещеният граал^[2] и ще направя така, че рицарите никога да не спрат да го търсят. Тогава кралят го хванал за ръката и излязъл от замъка, за да покаже на Галахад приключенията на камъка.

— Катриона?

Катриона рязко вдигна глава на слабата светлина, разпръсквана от единствената лоена свещ. Огледа набързо тъмната стая. Кръвта биеше в ушите ѝ и тя бе наполовина сигурна, че ще види самия крал Артур да стои пред нея, обвит в богато надиплени кадифени одежди. Но, уви, него го нямаше наоколо. Пито пък имаше някого другиго.

Стаята бе сумрачна, а тя седеше на пода, подвила крака под вълнените си поли. Разтворена на скута ѝ бе книга на Малъри^[3], от която четеше в момента, а другите бяха разпръснати около нея като окапали листа на стар дъб. Перото и хартията, които използваше да води записките си, сигурно бяха някъде под огромната купчина книги. Не, тя не бе в Камелот, нито пък щеше да вири някой рицар. Просто беше в библиотеката на Росморай и се бе увлякла отново в четене, вместо да направи това, за което бе дошла.

— Катриона?

Катриона примижа в тъмнината, която обгръщаше останалата част от стаята, като се опита да види големия часовник от орехово дърво, който тиктакаше на гравираното каменно огнище точно над нея.

Не би могло да бъде осем часът. Сигурно на слабата светлина само ѝ се привиждаше, че е толкова. Тя току-що бе седнала, поне така ѝ се струваше, но въпреки това, небето отвън се бе смрачило над далечните хълмове на Скай^[4], като подсказваше, че всъщност вече са минали поне три часа. Три часа, а тя бе прехвърлила само няколко книги, като записките ѝ покриваха едва половин страница. Полковникът, помисли си тя намръщено, нямаше да бъде доволен от нея.

Катриона погледна прохода до нея, откъдето прозвуча гласът. Сега от него не се чуваше нищо, с изключение на шума от морските вълни в далечината. Още един час. Ако можеше да остане само още един час, щеше да се приближи много повече до откриването му. Поне тогава Полковника нямаше да разбере истината, че тя отново бе прекарала цялото това време в четене, а не в търсене, както би трябвало да прави. После погледна отново прохода. Може би ако не отговори, Мерийд просто ще си отиде.

Катриона остави книгата на Малъри настрана, но все още отворена на мястото, сякаш щеше да се върне по-късно, за да довърши останалата част от пасажа. Тя сграбчи най-близката следваща и започна да прелиства тежките пожълтели страници. Но сестра ѝ упорито отказваше да ѝ направи тази услуга.

— Катриона? Там ли си?

Катриона продължи да чете и да нахвърля бележки на листа си, преди да вземе следващата книга. Изведнъж си пожела изобщо никога да не бе показвала на Мерийд тайния вход към замъка.

— Катриона Макбрайън, чувам те да скърцаш с перото и виждам светлината от свещта ти да трепти по тези мухлясали крепостни стени. А сега се измъквай оттам, преди да си ни докарала още неприятности. — Мерийд млъкна за малко. — Ако не си забравила, татко се връща днес у дома. Знаеш, че те предупреди повече да не идваш тук.

Катриона се поколеба с книга в ръка. Забравила бе за баща си, което бе доста странно, като се има предвид, че винаги се сещаше за него, когато влизаше там. Ангъс Макбрайън никога не изпускаше възможността да напомни на по-голямата си дъщеря за опасностите, дебнещи в този стар замък, и злините, които ще я сполетят, ако някога я намерят там. Но тъй като така или иначе той вече щеше да ѝ се ядоса, реши Катриона, би могла да остане поне още малко. След като татко ѝ щеше да си е вкъщи, щяха да минат седмици, преди да има каквато и

да е възможност да припари до замъка, което, естествено, ще забави търсенето ѝ.

— Давам ти още три секунди, преди да дойда самата аз да те измъкна оттам — настоя Мерийд.

Минаха няколко секунди.

— Едно...

— Нахалната Мерийд — мърмореше Катриона, като пъхаше малко парче панделка в гънката на страницата, за да отбележи мястото, докъдето бе прочела книгата. Изглежда нямаше да се връща тази вечер.

— Две...

Тя започна да събира останалите книги и да ги пъха отново по местата им на лавиците.

— Катриона, ако ме накараш да се кача там горе, кълна се, че ще...

— Добре! — възкликна Катриона. — Звучиш също като старата госпожица Гримстън, която все ме зяпаше с изпъкналите си черни очи, докато учех. Тръгвай вече за вкъщи. Идвам след тебе.

След минути Катриона с явно нежелание прибра последната книга — тази на Малъри — на лавицата, като пръстите ѝ се плъзнаха гальовно по старата кожена подвързия. За миг се замисли дали да не я вземе със себе си. Дори някой да дойдеше в замъка, преди тя да може да я върне, как би могъл да забележи липсата на такава малка книга при наличието на толкова много други? Книгите изпълваха всяко свободно местенце по стените на стаята. Но дори в момента, в който го мислеше, Катриона съзнаваше, че не би могла да я вземе вкъщи. Да четете книгите в библиотеката бе едно. Но да ги вземе, дори за съвсем кратко време, бе съвсем друго и звучеше по-скоро като кражба.

Катриона отстъпи назад, за да погледне лавиците и да се увери, че нито една книга не стърчи от останалите, за да не забележи никой, че са били пипани. Но това наистина бе глупаво — в замъка идваха толкова рядко хора, а дори когато това ставаше, престоят им бе много кратък, а промеждутъкът между всяко едно посещение — все по-голям. Много от книгите на тези лавици изглеждаха така, сякаш никога не са били четени, но все пак на Катриона ѝ се струваше най-страшно, че някой ден ще бъде открита. А ако това стане, посещенията ѝ в Росморай щяха да бъдат завинаги прекратени, а с тях и тайното ѝ

разследване. Татко ѝ може и да се ядосва за ходенето ѝ там, но той щеше да тръгне на плаване отново, така че тя пак щеше да се върне. Но ако земевладелецът някога открие, че тя идва в замъка му...

Катриона не искаше дори да си помисли какво щеше да направи англичанинът, ако някога научеше за нейните тайни посещения. Особено ако я хванеше на местопрестъплението и разбере защо го прави.

Катриона събра листовете си и мастилото, пхна ги в една малка дървена кутия, в която обикновено ги държеше, и нахлузи обувките си. Обърна се, готова да тръгне, и видя портрета му в светлината на свещта. Както винаги, спря пред него и го загледа.

Той висеше на стената на видно място между две отрупани лавици с книги, строени от двете страни на лика му. Под него бе разположено древно инкрустирано сандъче, което сигурно бе изключително ценно, но се засенчваше от портрета, Катриона често си мислеше, че един дебел червен килим щеше да бъде много по-подходящ. Рамката проблясваше златисто в трептящата светлина от свещта, а пищните цветове на платното сякаш придобиваха форма в светлосенките, които играеха около него.

Тя го разгледа спокойно. Очите му бяха първото нещо, което привлече вниманието ѝ. И всеки път, когато го погледнеше, винаги я грабваша. Всепроникващи, интелигентни и упорити, те светеха златистокафяви, като очите на ястреб. Едната му вежда бе вдигната скептично, а черната му коса се вееше около избръснатото му лице. Устата му бе с решителна гънка, разположена над волева брадичка.

Носеше прекрасна червена униформа, която разширяваше още повече раменете му, дългите крака бяха стъпили здраво на земята, раздалечени леко един от друг. Около него се вихреше битка, от която сякаш бе отдалечен и въпреки всичко оставаше част от нея. Всеки път, когато видеше образа му, Катриона чувстваше привличане, очарование, което не можеше да отрече. Не знаеше името му, но си бе създавала представа за него като за смел командир от победоносна армия, водеща битка на доброто срещу злото. Той бе нейният страж, когато идваше късно през нощта в замъка, нейният рицар, който я пазеше в тъмнината. Често му говореше, като се присмиваше сама на себе си, че сякаш очаква отговор, като че ли мъж като него би могъл да съществува между смъртните.

Не знаеше името му, никога не бе го срещала и нямаше да го срещне, но всяка нощ лицето му изпълваше сънищата ѝ.

Или, казано накратко, той бе мъжът на нейните мечти.

Той бе великолепен.

Неповторим.

И тя го обичаше.

— Лека нощ — пожела му тя, като се усмихна мило, докато прибираше кичур медночервеникава коса зад ухото си, преди да се обърне и да си тръгне.

Студено течение обляхна краката на Катриона под вълнените фусти, когато излезе от стаята. Тя загърна по-плътнo раменете си износения кариран вълнен шал и затегна разхлабения му възел на гърдите си. Като взе малката си дървена кутийка, тя освободи ръчката, която затваряше тайната врата в ореховите лавици, откъсвайки я отново от чудесната библиотека на Росморай.

Тя чуваше Мерийд как мърмори, както обикновено, надолу по тунела, невидима в сгъстяващите се сенки.

— Можеш да тръгваш вече — извика ѝ Катриона. — Аз идвам след теб.

Катриона започна да слиза по тесните каменни стъпала, които се намираха над лабиринта от пещери, простиращи се в скалистия масив под замъка. От опушените стени тук-там стърчаха специални държатели за факли, украсени по цялата си дължина със стари рисунки и гравюри. Това място би уплашило повечето хора и наистина го правеше. Но не и Катриона.

Тя винаги се бе чувствала у дома си тук, между разхвърляните в сенчестите ъгли отдавна забравени кости не бе съвсем сигурна дали са човешки или животински, но бяха почистени и излъскани от малките същества, които изпълзяваха от всяка тъмна и скрита цепнатина. Ритмичните звуци на морските вълни, които се разбиваха долу в скалистия бряг, ехтяха около нея, а солените води се промъкваха крадешком и пълнеха долните кухни при по-силен прилив.

Тя обичаше това място и мечтаеше да живее тук, като прекарва дните и нощите си в четене на всяка една книга от онази великолепна библиотека. Представяше си как се събужда от слънчевите лъчи, проникващи през прозорците, а морският въздух нахлуваше меко над лицето ѝ. Тя обичаше Росморай и все пак никога не бе влизала по-

навътре от онази стая, защото, докато съзнанието ѝ можеше да не се противи на четенето на книгите, то все пак не ѝ позволяваше да нахалства повече. Това вече щеше да се превърне в нарушаване границите на чужд имот.

Когато Катриона се добра до последната извивка на изсечените в пещерата стъпала, тя намери Мерийд, която я чакаше в дъното. Светлокестенявата коса на сестра ѝ бе пръсната по раменете ѝ, измъкната от опърпана и раздърпана от вятъра плитка. Около упоритото ѝ лице се вееха кичури от нея. Тъмнокафявите ѝ очи се втренчиха с упрек в Катриона, когато тя е нежелание се приближи.

Мерийд бе по-малката сестра на Катриона, а неизвестно защо стърчеше с цяла глава над нея. Тя имаше същата като на майка им Мери русоляво-кестенява коса и кафявите очи на Макбрайънови. Когато бе малка, Катриона бе питала майка си защо нейните очи са сини, а не кафяви като тези на сестра ѝ и на двамата ѝ родители, а Мери ѝ бе отвърнала, че е станало така, защото е родена в нощ, когато звездите са светели ярко и с имало пълнолуние. Катриона си спомни как се чудеше дали луната бе направила и косата ѝ по-тъмна.

— Ти ума ли си изгуби, та идваш тук? — попита Мерийд, като върна Катриона в настоящето. — Тате те предупреди да не идваш никога вече в замъка на англичанина. Знаеш, че тук има духове, които обичат да се носят из тези стари тунели. — Тя намръщено огледа тъмните сенки, танцуващи около малката ѝ лампа. — А и тези пещери. Човек се чувства сякаш е пред вратите на пъкъла.

Катриона потри очи.

— Тук няма никакви духове, Мерийд. Това е само една легенда, измислена преди много време, за да държи хората настрана от това място.

— Хора като теб, Катриона Макбрайън. Но Ян Александър ми разправя съвсем други неща. Закле ми се, че дошъл тук късно през една нощ и се сблъскал лице в лице с един призрак. Бил облечен като варварин, а плътта висяла от лицето му и стенел като ранен див глиган, заплашвайки да го убие. Появил се бил от облак дим, просто ей така.

Катриона с усилие потисна усмивката си.

— Ян Александър обича да разправя истории, за да впечатли момичетата.

— Нека тогава да не се занимаваме с това дали има или няма призраци — продължи Мерийд, като хвана домашно изтъкания ръкав на Катриона здраво. — Но по-страшно от всички духове, взети заедно, е, ако те бе хванал англичанинът, Катриона, и тогава какво щеше да правиш, кажи?

Катриона погледна Мерийд и се усмихна безгрижно, изобщо незасегната от ужаса, който изглежда бе сграбчил сестра ѝ.

И имаше причина да го направи.

— Но англичанинът не е тук, Мерийд. Няма никого тук, а ти знаещ, че когато наближи време да идва, се появява онзи негов пълномощник — Абъркромби, — който идва от Единбург една седмица предварително, за да наеме прислуга и да набави продукти. А дори старият Абъркромби няма да ме намери тук в този час. Той е още един от тези, които вярват в приказките за духове в Росморай. И винаги идва по светло, като гледа да си тръгне много преди да се стъмни.

Те бяха стигнали края на прохода и Мерийд сграбчи желязната дръжка на малката скрита врата, която се отваряше навън. Това бе единственият маршрут, който водеше извън пещерите и никога не се заливаше от прилива.

Мерийд погледна в сгъстяващия се здрач към пътеката, която водеше от замъка към тяхната къщурка. Над главите им се бяха събрали тъмни облаци, а вятърът духаше с все сила, сякаш всеки миг щеше да се разрази буря.

— О, Катриона, не знам защо ти позволявам всеки път да ме въвличаш в твоите лудории. Сега ще трябва да бягаме до вкъщи, ако искаме да стигнем, преди да започне бурята. Татко няма да е доволен, Катриона, никак няма да е доволен.

Нивата на Макбрайънови бе сгушена в подножието на тревистия хълм, обградена отвсякъде от пустошта, а в долния ѝ край имаше торфено блато, което се простираше до един плитък поток, ромолящ от източната страна. Дим от горящ в грубото каменно огнище торф се смесваше с ниско спусналите се облаци и идващата от планините мъгла. Измазаните с глина стени на къщурката светеха в тъмнината, а сламеният ѝ покрив бе защитен от планинските ветрове чрез въжета,

притиснати с камъни. За външния наблюдател къщурката изглеждаше примитивна и изоставена, но това впечатление веднага се променяше, щом човек влезеше през дървената порта и го обгърнеше домашният уют, който винаги се чувстваше вътре.

Вятърът измъкна косата на Катриона изпод шала ѝ, като усукваше полите около краката ѝ, докато крачеше до Мерийд. Здрачният въздух бе изпълнен с аромата на пирен, торф и морски бриз. Когато приближиха, Катриона забеляза рибарските мрежи на баща си, плетени много ноци покрай огъня, да висят и съхнат на ниската каменна ограда. Изцапаните му с кал и износени ботуши стояха точно до вратата, а над тях висеше на куката черната му мушама.

Татко наистина си бе дошъл.

Въпреки караницата, която знаеше, че трябва да изтърпи, Катриона почувства топлина да изпълва сърцето ѝ, защото баща ѝ бе преживял още едно от пътуванията си. Той се бе прибрал у дома и бе жив и здрав. А това правеше гнева му много по-поносим.

Катриона отвори вратата на къщурката, решена да влезе първа, но после отстъпи назад, като не остави друг избор на Мерийд, освен да пристъпи навътре.

— Къде, по дяволите, бяхте? — изгърмя гласът на баща им, съревновавайки се с бурята, която бързо се развихряше навън. Като се шмугна зад Мерийд, Катриона се скри в сянката.

— Ходих да прибера Катриона — отвърна бавно и спокойно Мерийд. — Тя отиде да занесе на Полковника малко топла храна.

Ангъс Макбрайън се приближи откъм огнището, а грамадното му тяло, облечено в ленена риза и износен килт^[5], закри светлината. — А тогава къде е сестра ти? Да не е останала при Макрийфорд на вечеря?

Мерийд се протегна назад, сграбчи Катриона за ръката и я избута напред.

— А — наведе се над по-голямата си дъщеря Ангъс. — Тогава как е полковник Макрийфорд, момиче? Надявам се, че е добре?

Катриона се усмихна обезоръжаващо и се изправи на пръсти, за да целуне баща си по брадясалата буза, обветрена от морските ветрове. Бялата му коса висеше на кичури по широките му рамене, като миришеше на добре познатата ѝ смес от уиски и тютюн. Когато бе малка, Катриона обичаше да заспива в ръцете му, притиснала лице към

гърдите му, обгърната от аромата и успокоителното биене на сърцето му под бузата си.

— Добре дошъл у дома, тате. Липсваше ни. — Тя се дръпна, за да прибере нещата си по местата им на малката лавица близо до вратата. — Полковникът е добре. Съжалявам, че не си бях вкъщи, когато си се прибрал. Мерийд не е виновна. Просто не разбрах кога е станало толкова късно.

— Не си разбрала? — попита баща ѝ с онзи всезнаещ поглед в тъмните блестящи очи.

Катриона се приближи до огнището, за да целуне майка си.

— Здравей, мамо.

Мери Макбрайън вдигна очи от вретеното и се усмихна, като Катриона се приближи към нея, но усмивката ѝ бавно угасна, когато забеляза замисленото изражение на лицето на съпруга си. Тя попридърпа кърпата на главата си и стана, за да разбърка гърнето, което вреше на огъня.

— Тогава какво те забави толкова при Полковника, момиче? — попита Ангъс, отпусайки се на стола си. Той се настани на обичайното си място в края на грубата дървена маса в средата на скромната, но уютна стая, също като крал пред поданиците си.

— Той имаше някои чорапи за кърпене. А не може да се справи с това сам. Ръцете му вече треперят прекалено много. Обещах да му помогна — отвърна Катриона, като зае най-отдалеченото място от другия край на масата.

Това не бе точно лъжа. Тя наистина бе отишла да види полковника и му занесе ядене, дори закърпи чорапите му, изчака, докато той заспа в стола си близо до огъня, и се измъкна тихичко към Росморай.

— Много мило от твоя страна, Катриона Макбрайън, да се погрижиш така за Полковника — промърмори Ангъс, като натопи половината от овесената си питка в купата с бульон, която Мери току-що бе сложила пред него.

Катриона не смееше да вдигне очи от масата. Тя се протегна към чинията с овесени питки, преди да може да измисли нещо подходящо. Тя познаваше прекалено добре този тон в гласа на баща си и знаеше към какво неизбежно води той.

— Катриона?

Тя погледна нагоре и видя Ангъс да я гледа втренчено. Майка ѝ и Мерийд седяха на масата като истукани, като гледаха навсякъде другаде, но не и в тях двамата.

— Да, тате?

— Протегни си напред ръцете.

— Моля?

— Казах да си протегнеш напред ръцете, дъще, с дланите нагоре.

Катриона погледна още веднъж към майка си, като прехапа долната си устна. Мери кимна леко с глава, сякаш потвърждаваше, че просто трябва да се примири и да посрещне лице в лице неприятностите. Можеше да опита да се измъкне и да не се подчини, но това, което Ангъс Макбрайън не понасяше, бяха увъртанията.

Катриона бавно вдигна ръцете си от скута и ги протегна напред. Връхчетата на първите два пръста на дясната ѝ ръка бяха изплескани с мастило, а дланите ѝ бяха напръскани тук-там. Нямаше никакъв шанс. Хванаха я.

— С какво си кърпела чорапите на Полковника, момиче? С катран ли?

Катриона отпусна ръце и веднага изля порой от думи.

— Тате, бях до Росморай само за малко, преди Мерийд да дойде и да ме вземе...

Мерийд се изкашля леко от другата страна на масата, като подсказваше ясно на Катриона, че е по-добре да не въвлича и нея в кашата, която бе забъркала. А Катриона смело продължи нататък.

— Тате, знаеш, че в момента няма никой в Росморай. Цялото място е изоставено. Толкова много книги и да няма кой да ги чете! С какво ще навреди това? Ти нали искаше дъщерите ти да са образовани. Точно затова бе наел госпожица Гримстън да ни учи да четем и пишем. Но има толкова много неща, на които не ни е научила, неща, които научих, докато четях книгите в Росморай. Знаеш ли, че има човек, който е преброил 47 390 звезди на небето?

Ангъс пийна малко от ейла и изтри уста в ръкава си.

— Наистина ли? — Той погледна към Мери. — Значи затова тези овце бляят като луди през нощта. Имало твърде много шибани звезди на небето!

— Ангъс — скара му се намръщено Мери, — внимавай какво говориш.

— О, жено, твърде много глезиш момичето. Прекарва времето си, като пълни главата си с глупости, когато трябва да си стои вкъщи и да ти помага.

— Никой не знаеше, че съм отишла в Росморай — заспори Катриона, — а и аз си свърших работата, преди да отида там. Наистина, тате, това е само...

— Ти нарушаваш границите на имота на един англичанин — отрязва по-нататъшните ѝ оправдания Ангъс. — Това е то. Книги или не, това ще ни вкара в затвора и двамата, ако те хванат там. Толкова пъти ти казвах, момиче, но ти не обръщаш внимание на приказките ми. Сега ти казвам отново. Няма да ходиш повече в онзи замък, чуваш ли? Забранявам ти!

Катриона погледна към майка си.

— Мамо моля те, накарай го да разбере.

Мери Макбрайън притвори очи и поклати отрицателно глава.

— Ти чу какво каза баща ти, Катриона.

Катриона погледна първо единия, а после другия. Мери наклони поглед, като бъркаше бульона в купата си, сякаш да го охлади. Мерийд я погледна, като че ли казваше: „Аз те предупредих“. Катриона бързо разбра, че никой няма да я защити.

— Но, тате...

— Казах, каквото имах да казвам по въпроса, Катриона. А сега хайде да хапнем, преди хубавата вечеря на майка ти да изстине.

И с това Ангъс Макбрайън приключи възможността за по-нататъшни спорове. Всички взеха роговите си лъжици и започнаха тихо да сърбат бульона. Всички, освен Катриона. Тя просто седеше и гледаше втренчено Ангъс, като тайничко се надяваше, че той все пак може да преосмисли забраната си.

В стаята бе тихо като в гроб. Дори огънят не пукаше. Катриона взе една питка и я натроши на мънички парченца, докато мислеше по какъв начин да заобиколи издадената забрана.

Най-после, като изпразни купата си, Ангъс проговори, нарушавайки неприятната тишина.

— Младият Ян става добър моряк — никой не отвърна на изявлението му, но той продължи: — Скоро ще наеме имот от Кранън, долу под Дънстън. И ще си търси добра жена. — Той се поколеба за

миг. — И май те харесва, Катриона. Мисля, че е въпрос само на време, преди да...

— Не!

Всички глави се обърнаха към Мери, която сложи рязко лъжицата на масата и погледна съпруга си в очите.

— Няма да стане, Ангъс. Може да си мислиш за младия Ян като за собствен син. Той загуби родителите си от малък и бе отгледан от баба си, която се спомина тази пролет. Знам, че баща му Калъм бе най-добрият ти приятел от дете. Ти обеща на Калъм да се грижиш за момчето му и го направи. Грижеше се за него да бъде добре облечен и нахранен, да има достатъчно торф, за да поддържа огъня през нощта. А и когато отивате на плавания, спя много по-спокойно, когато знам, че Ян е до теб. Но ти казвам веднъж и завинаги, Ангъс Макбрайън, Катриона няма да се омъжи за Ян Александър!

Катриона погледна смаяно майка си. Никога не беше я чувала да говори по този начин преди. Дори като деца, когато с Мерийд се бяха сдърпвали за глупости, Мери се бе отнасяла съвсем спокойно и разумно. Никога не беше им вдигала ръка, а и не бе се налагало, както и никога, абсолютно никога не бе повишавала глас на съпруга си. Ангъс бе този, който бе по-склонен към шумни изблици на гняв. Дори Мерийд изглеждаше стресната от избухването на майка си и бе сграбчила лъжицата си здраво в юмрук, сякаш бе някакъв талисман. Ангъс отвори уста, за да спори, но Мери набързо го отрязва.

— О, не! Не искам да чувам нищо повече от теб, съпруже. Можеш да забраниш на момичето да ходи в Росморай и да четете онези книги, въпреки че с това не вреди на никого, но не можеш да й попречиш да бъде това, което трябва да бъде. Катриона няма да се омъжи за Ян Александър. Тя е създадена за далеч по-добър живот от този на съпруга на селянин.

Лицето на Ангъс почервения цялото.

— И какво, по дяволите, не е наред с обработването на земята? Ти срамуваш ли се от живота, който водиш с мен, Мери?

Катриона ги гледаше безпомощно, като се ненавиждаше за това, че предизвика този спор помежду им.

— Не, Ангъс — отвърна Мери по-спокойно. — Но наемането на земя няма да продължи дълго. Самият ти го каза. Земевладелците махат наемателите от земята, за да я освободят за отглеждане на овце.

Нали затова настоявахме момичетата да се научат да четат и пишат, а сега всяка от тях тръгва по свой собствен път. Теб те няма вкъщи, Ангъс, за да го видиш. Но аз го забелязвам. Мерийд тъче и прави по-добри бодове от всички, които съм виждала. Катриона се е научила на много неща от книгите, които чете. Ти самият казваш, че може да смята по-добре от теб. — Тя отново повиши глас. — А да копае нивата на някой друг не е живот за Катриона. Тя няма да се омъжи за Ян Александър и със сигурност няма да се омъжи за някого, към когото не изпитва чувства. Нито една от дъщерите ни няма да го направи. И тъй като съм твоя съпруга, Ангъс Макбрайън, за тези неща ще се слуша моята дума!

---

[1] Галахад — Най-благородният и най-възвишеният от рицарите на Кръглата маса, син на Ланселот и Илейн, спечелил Свещеният граал. — Б.пр. ↑

[2] Свещеният граал — чаша, която в средновековните легенди е била свързана с необичайни сили и е била търсена непрекъснато от рицарите, идентифицирана с чашата, използвана на Последната вечеря, дадена на Йосиф от Ариматея. — Б.пр. ↑

[3] Сър Томас Малъри (1400–1471 г.) — английски автор. — Б.пр. ↑

[4] Скай — Остров от Хебридите, намиращ се в Северозападна Шотландия, с население 7372 жители и площ 1735 квадратни километра. — Б.пр. ↑

[5] килт — Шотландска пола. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Катриона тихо притвори вратата на къщичката зад себе си и се измъкна по тъмно. Достатъчно рано бе и всички все още спяха. И със сигурност все още щяха да спят, поне докато се измъкне достатъчно надалеч, за да я последват. Изчака за миг отвън и като не чу нищо, тръгна спокойно.

Като притискаше малката дървена кутийка с перата и хартията здраво към гърдите си, Катриона закрачи през покритите с пирен ливади и обраслите с метла хълмове и се отдалечи от спящия дом. Беше великолепно да почувства отново докосването на високата мокра и студена трева, огъваща се под полите ѝ.

Откакто баща ѝ бе забранил да ходи в Росморай, бяха минали три седмици и Катриона бе уважила желанието му. А пък и нямаше голям избор. През цялото време бе работила из къщи, прела бе вълна с майка си, докато Мерийд готвеше и тъчеше. Но въпреки че се опитваше да не го прави, очите ѝ сами бягаха през прозореца към високата кула на Росморай, която се извисяваше над хълмовете в далечината.

Чакането бе влудяващо. Катриона си наложи да се съсредоточи върху задълженията си вкъщи и за известно време упорито се опитваше да забрави онова място с неговите книги, обещания и мечти. Докато баща ѝ обяви, че отново ще тръгва за крайбрежието на едно от своите пътувания, като по този начин напомни защо, въпреки строгото му предупреждение, тя трябва да отиде отново в Росморай.

Този път Ангъс щеше да отсъства доста дълго време, бе казала майка ѝ, която говореше, сякаш очакваше Катриона да излети в същия миг през вратата към онова забранено място. Мери познаваше дъщеря си прекалено добре. И въпреки това Катриона не отиде веднага. Тя изчака нощта да отmine, като предеше вълна и си приказваше тихичко с майка си и сестра си. Но на сутринта стана рано, за да продължи търсенето си. *Може би този път, пожела си тя, щеше да успее.*

Слънцето точно бе изгряло в розови и жълти багри, а планинските мъгли оцветяваха зората в загадъчни цветове, когато тя

стигна до Росморай. Катриона се плъзгаше бързо и уверено през тъмните тунели под замъка, като следваше обичайния си маршрут до тайната врата на библиотеката. Носеше със себе си само една свещ, която бе запалила, за да ѝ осветява пътя през проходите. Стаята обаче бе доста тъмна въпреки утринната светлина и собствената ѝ свещ. Прекалено тъмна, за да може да чете или да прави каквото и да било.

Тя пресече стаята, за да дръпне завесите, спуснати върху високите прозорци. Като остави свещника на масата до нея, се опита да отметне тежката тъкан настрани.

— Не дърпай проклетите завеси!

Катриона така се стресна, че щеше да седне от изненада. Тя веднага оправи завесите, като остана на място, а пръстите ѝ все още стискаха конвулсивно плътния брокат. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че кръвта шумеше в ушите ѝ.

Между двете завеси, там, където все още бяха леко открехнати, проникваше слаб лъч светлина. Тя се втренчи в тази светлина, в която осветените пращинки се носеха плавно. Беше прекалено уплашена, за да направи каквото и да било в този момент.

Гласът прогърмя зад нея на не повече от няколко стъпки. Нямаше къде да се скрие, нито начин да го направи, още по-малко, можеше да се престори, че я няма. Това, за което я бе предупреждавала Мерийд и което баща ѝ предрече, се бе случило наистина. Тя бе в замъка на англичанина, нарушила границите на имота му, и самият англичанин я бе хванал.

Катриона се замисли за миг, като реши, че не може да направи нищо, освен да се обърне и поне да се опита да му обясни. Ако има малко късмет, би могла да избегне ареста. Но щеше да бъде истинско чудо, ако баща ѝ не научи за това.

Тя се обърна и стреснато си пое въздух при вида на човека, който я чакаше отзад.

Това бе той, мъжът от портрета, висящ на стената, онзи с униформата и с ястребовите очи, които сякаш виждаха право в душата ѝ. Той се бе материализирал по някакво чудо, чрез едно истинско великолепно чудо, и седеше на креслото пред камината, същото, в което тя бе прекарала свита много, много време, зачетена в ранните утринни часове. Не беше го забелязала, когато влезе, защото нямаше нито огън в огнището, нито някаква друга светлина, освен собствената

й свещ. И тъй като завесите бяха плътно дръпнати, можеше изобщо да не разбере, че вътре има някого.

Катриона мълчеше. Изобщо не можеше да проговори. Всичко, което можеше да направи в момента, бе да го гледа втренчено. Нейният рицар. Нейният пазител. И освен това англичанинът. Би трябвало да е уплашена да се срещне лице в лице с него, защото да го види от плът и кръв, а не на платно, щеше да й причини немалко неприятности. Но по някакъв странен начин в момента, в който се обърна и го позна, страхът от това, че бе открита, премина. Вместо него в главата и се въртяха безброй въпроси. Какво правеше седнал там в тъмното? Научил ли бе по някакъв начин за предишните и посещения в замъка и сега седеше и дебнеше в засада.

Мина минутка, а след нея още една. Той нито помръдваше, нито проговаряше. Катриона се вгледа в него учудено. Нима не я виждаше как стои там като побит кол? Може би когато бе дръпнала завесите, светлината отвън го бе заслепила. Бавно и любопитно тя пристъпи напред. Пламъкът на свещта й се разклати при движението.

Щом се приближи, Катриона го видя по-ясно. Косата му бе черна като нощта и се виеше на кичури около лицето му. Очите му бяха разположени под високо извити вежди, устата му бе свита сурово, а линията на брадичката му придаваше сериозен вид. Дългите му и тънки пръсти стискаха кадифените подлакътници на креслото. Единственото по-светло петно във фигурата му бе бялата риза, която носеше разкопчана с отгоре. Тя откриваше здраво сложен врат и загатваше за гладки мускулести гърди под нея, едва видими на слабата светлина. Ризата изпъкваше над плътно прилепналите му черни бричове, които влизаха в ботушите, раздалечени един от друг и стъпили здраво на земята.

Тялото му изглеждаше напрегнато и готово за скок. Катриона се почувства като лисица, която е притисната в капан от хрътка — не можеше да избяга и просто чакаше неизбежното да се случи.

Той изглеждаше точно като портрета си, с изключение на една много важна подробност. Очите му, ястребовите му очи, които я бяха грабнали още първия път, като видя картината, имаха някак по-различни, не толкова хипнотизиращи. Най-много я изненада това, че той не я гледаше, както би трябвало да направи. Вместо това погледът

му бе съсредоточен някъде над главата ѝ в едно празно пространство на стената.

— Чувам те да дишаш — обади се изведнъж той, а гласът му я стресна. Звучеше уверено, като човек, навикнал да заповядва. — Да не си посмял да се измъкнеш от стаята. Знам, че си тук, и ще трябва да ми кажеш името си.

И тогава Катриона разбра защо той гледа толкова странно в стената, а не в нея.

Той бе сляп.

— Имаш точно десет секунди, за да кажеш името си, или ще открия кой си и ще бъдеш освободен от работа.

Той я мислеше за някой от прислугата и какво ли друго би могъл да си помисли, след като не можеше да я види? Той никога не би могъл да разбере коя бе тя всъщност. Катриона погледна към тайната врата, която все още стоеше леко открената. Хрумна ѝ да се измъкне през нея, преди той да извика някого. Тя дори пристъпи напред, но като погледна за последен път към него, се поколеба.

Нещо в лицето му, израз на раздразнение и гняв, което ясно личеше от смръщените му вежди, я накара да се поколебае. Какво бе накарало този човек така открито да страда? Преди да обмисли добре какво прави, тя продума тихо:

— Моля да ме извините за натрапването, сър. Не знаех, че тук има някого.

Смръщените му вежди сякаш се поизгладиха малко, когато обърна лице към мястото, където стоеше тя. Но той все още не я виждаше, защото очите му бяха втренчени някъде в средата на тялото ѝ, където пръстите ѝ бяха вкопчени едни в други, а не в лицето ѝ, където би трябвало да гледат.

— Ти все още не си ми казала коя си — повтори той, като гласът му се посмекчи, но въпреки всичко продължаваше да изисква отговор.

— Аз не съм от прислугата, сър.

Той замълча, а после попита:

— Ако е така, какво тогава търсиш тук?

Катриона се почуди дали да му каже истината, но бързо реши, че е много по-добре да каже нея, отколкото някоя набързо скалъпена лъжа.

— Дойдох да върна една книга, която прочетох. Не знаех, че има някого в замъка.

Той помълча за малко.

— Тази книга, която идваш да върнеш тя твоя ли е?

Катриона се поколеба.

— Тогава е книга, принадлежаща на собственика на този замък, така ли?

— Да.

— Тогава, предполагам, имаш неговото разрешение да я заемеш?

Катриона го наблюдаваше объркана. Кой бе този мъж? Не беше ли англичанинът, английският земевладелец на Росморай? Но после реши, че не е, защото не беше ли казвал баща ѝ, че англичанинът бил по-стар, много по-стар от този мъж пред нея? Вероятно бе някакъв роднина, дошъл на посещение.

Когато тя не отговори, той, напълно справедливо, разбира се, реши, че не е получила ничие разрешение, за да бъде там.

— Повечето хора биха счели присъствието ви тук за нарушаване на границите на чужд имот, госпожице.

— Не съм повредила нищо, сър. Просто идвам понякога да почета малко. Изглежда такава ужасна загуба да има толкова много книги, а никой да не ги чете. Наистина не съм искала да навредя никому.

— Значи това не е нито първият, нито дори вторият път, когато идвате тук, така ли?

Катриона замълча.

— Не, сър.

Той се замисли вероятно върху това какво трябва да направи с нейното натрапничество. Щеше ли да я арестува и да я хвърли в затвора? Тя се замисли за няколко познати наематели, които бяха посещавали това място и повече не бяха се връщали. Какво щеше да стане, ако я хванеха и никога повече не видеше семейството си?

Толкова дълбоко се бе замислила, че изобщо не очакваше следващите му думи.

— След като очевидно сте много добре запозната със стаята, бихте ли я описали за мен?

— Моля, сър?

— Попитах дали ще можете да ми опишете тази стая.

Катриона го погледна несигурно. Тя бавно огледа познатото ѝ обкръжение. Идвала бе толкова пъти и въпреки това, когато се вгледа в нея, всъщност разбра, че никога не бе обръщала внимание на самата стая, нито бе забелязала какво съдържа, освен пълните с книги лавици по стените, масата, на която седеше и пишеше, и неговия портрет. Тя кимна замислено.

— Не можете ли да ми я опишете? — попита той, прекъсвайки мислите ѝ. Катриона осъзна, че той не би могъл да види кимването ѝ.

— Извинете. Да, мога да ви кажа какво има в стаята, но ще трябва да дръпна завесите още малко, за да виждам по-добре.

Веждите му се смръщиха още повече.

— Разбира се. Един момент, моля. — Той се протегна към масата до креслото, като бутна нещо от нея. — Проклятие!

Катриона отиде до него.

— Не се притеснявайте. Аз ще го вдигна.

Тя заобиколи креслото и приклепна долу. Под масата лежаха чифт странни очила със затъмнени стъкла.

— Това ли търсехте? — попита тя, като ги сложи в ръката му.

Пръстите му автоматично хванаха очилата, а с тях и ръката ѝ. Дланта му бе топла, почти гореща и той не я пусна веднага. А и Катриона не се опита да се дръпне.

Ръката му изглежда лесно би могла да строши нейната, но въпреки всичко държеше пръстите ѝ много нежно. Докосването му бе толкова интимно, че я полазиха тръпки. Катриона го погледна в лицето. На него бе изписана същата тъга, раздразнение и едва овладян гняв, които я бяха накарали да се върне, когато все още имаше възможност да се измъкне. Изглеждаше така, сякаш единственото му желание в момента бе да сграбчи и хвърли през прозореца хубавата кристална ваза, която стоеше на масата до него. Само да можеше да я види.

— Благодаря ви — каза накрая, като пусна ръката ѝ. Топлината, която бе почувствала, веднага се стопи.

Катриона го изчака да си сложи очилата. Когато го направи, той кимна с глава.

— Готово. Сега можете да махнете завесите.

Тя дръпна тежкия син брокат бавно настрани, като го привърза със златистия шнур. През прозореца нахлу свежа утринна светлина,

която се пръсна по килима. *Прекрасна гледка.*

— Какво виждате? — попита той.

— Дъги.

— Дъги?

Катриона се обърна и тръгна към него.

— Да, слънчевата светлина нахлува през прозорците и се пръска на малки дъгички из цялата стая. Много с красиво, наистина.

Той изчака малко.

— Какво виждате навън от прозореца?

Тя погледна наоколо.

— Морето и зад него виждам Скай.

— Какъв цвят е?

— Морето ли?

— Не, небето.

Катриона го погледна и разбра грешката му.

— Не небето. Имах предвид острова Скай.^[1] Той лежи точно отсреща.

— Нима островите са толкова близо до замъка?

Катриона погледна отново в далечината. Пустият скалист полуостров се издигаше над разбиващите се морски вълни, а в далечината се виждаха облечените със зелена премяна хълмове, на които малките къщурки на наемателите бяха накацали като бели птици. Забравила бе колко красива е гледката от скалите на Росморай и каква магия излъчваше. Сигурно точно това вълшебно чувство бе вдъхновило първоначалния собственик да построи замъка точно на това място преди повече от четиристотин години.

— Да — отвърна тя, — остров Скай е много близо. На един хвърлей от материка, въпреки че доста често мъглите го скриват. Но днес слънцето грее и се вижда много ясно. — Тя се облегна с рамо на стената и продължи да гледа навън. — Обикновено не е толкова слънчева сутрин. Често облаците скриват слънцето. Тя се замисли, но после продължи: — Светлината се отразява във водата като блещукащи тук-там звездички в мрачна нощ.

Когато Катриона се обърна и го погледна, изражението му сякаш се бе посмекчило.

— А сега искате ли да ви опиша какво има вътре в стаята?

— Да.

Катриона започна от прозорците, като описа тъмните дъбови ламперии, които покриваха целите стени и тавана. С гравирани по тях барелефи, те светеха в златистокафяви отблясъци на потоците слънчева светлина. После следваха полиците, направени от същото дърво. Пред тях имаше стълба, която осигуряваше достъп до най-високите от тях.

— Значи тук има доста книги? — попита той.

— О, да. Не съм разгледала дори половината от тях. — Катриона се поколеба. — Съжалявам, че идвах, без първо да поискам разрешение от собственика, сър.

Този път той почти се усмихна.

— Няма нищо. Вашата тайна ще бъде опазена. Склонен съм да се съглася с мнението ви, че няма полза от книги, които не се четат. Познавам много хора, които събират стотици, без дори да имат представа какво съдържат те. Спомням си, веднъж четох някъде, че книга, която никога не е четена, е като картина, която никой не е виждал...

Гласът му пресекна и тъгата отново се върна на лицето му. Разбира се, той отново мислеше за слепотата си. Катриона бързо продължи да описва стаята.

— Бюрото е огромно. Направено е от дърво, което никога преди това не съм виждала. Основният цвят е медножълт, нашарен с потъмнокафяви ивици, и изглежда много странно.

— Нарича се дърво-зебра.

— Дърво-зебра — повтори Катриона, за да го запомни, като реши, че името е много подходящо. После продължи: — Бюрото е в средата на стаята и от него може да се види гледката, която ви описах, дори когато седиш зад него.

— Ще отидете ли до бюрото?

Катриона го погледна и направи това, за което я бе помолил.

— Добре. Вече съм до него.

— Отворете горното чекмедже.

— Но, сър, това не е моето бюро.

— Нито пък е вашата библиотека. Но това всъщност е моето бюро, както и моята библиотека, така че отворете горното чекмедже. — Той се поколеба. — Аз ви разрешавам.

Робърт чу как момичето опита да го отвори. Дори без да вижда, той знаеше точно как изглежда бюрото. Той бе присъствал, когато баща му го купи на едни от първите търгове, на които херцогът бе завел и Робърт. Първоначално бюрото бе принадлежало на някакъв ексцентричен пруски благородник, който изглежда нарочно го бе поръчал такова. То бе пълно с тайни чекмедженца и отделения, направени така, че да се скриват в естествените шарки на дървото. Едно от отделенията бе дори с прикрит капан, припомни си Робърт, направено така, че да пръсне мастило и очите на нещастника, който се опита да го отвори.

Седна дума, бе странно, но и чудовищно грозно творение. Майката на Робърт, херцогинята, наричана така от всички, включително и от съпруга си, изобщо не го хареса. Тя дори забрани на носачите да го внесат в дома им. Бащата на Робърт бе пристигнал и се започна голяма битка на улицата е мъжете, които се опитваха да предадат бюрото, като всички минувачи се спираха, за да се насладят на панаира. Естествено херцогинята спечели и бюрото бе отнесено. Робърт често се чудеше какво бе станало с него, тъй като знаеше, че бе струвало доста скъпо. Мислеше, че отдавна с продадено, защото, след като бе отнесено тогава и дори след смъртта на херцогинята преди пет години, баща му нито веднъж не бе го споменал. Сега той знаеше защо.

— Чекмеджето е заключено — каза тя точно както Робърт очакваше.

— А няма и ключалка — допълни той.

— Да, прав сте. Как се отваря?

— Ако си спомням правилно, има някакъв механизъм, който го отваря, но е много трудно да се намери самият той.

Тя изтропа нещо, сякаш отвори чекмедже.

— Внимавайте — предупреди я той, — ако попаднете на неподходящо чекмедже, може да свършите изпръскана цялата с мастило.

— Интересно — обади се тя. — Но не виждам никакъв механизъм. Може би вие може да ми покажете къде да го търся.

— Не мисля, че бих могъл.

— Защо?

— Ако не сте забелязали, госпожице, аз съм сляп.

Той я чу да приближава.

— Това да не би да означава, че сте загубили паметта си и не знаете как да използвате останалите си сетива? — Тя го хвана за ръката. Робърт се стресна от интимността и неочакваното докосване. Но въпреки това не се отдръпна, когато тя го изправи. А после я последва до бюрото.

— Опитайте се да разчитате на това, което имате, а не на това, което вече ви липсва — му каза тя. — Виждали сте и преди това бюро, нали?

— Да.

— Добре. Сега стойте зад него. Представете си го. Има два реда чекмеджета от двете му страни. Над мястото за краката има едно тясно чекмедже. Спомняте ли си къде трябва да се намира механизмът, с който се освобождава ключалката?

Робърт се опита да си представи бюрото, спомняйки си онзи ден преди години.

— Мисля, че бе някъде под средното чекмедже.

— Къде? — Тя накара Робърт да се отпусне на колене до нея пред бюрото. После сложи ръката му на гладкото дърво. — Покажете ми.

Робърт плъзна пръсти по долната страна на бюрото, като търсеше и се опитваше да си спомни, както му бе предложила тя. С докосване той си спомняше контурите на бюрото, къде бе разположено всяко едно чекмедже и така се протегна към мястото, където бе механизмът. Той спря, когато почувства под пръстите си една малко по-издадена част от дървото.

— Тук.

Тя се наведе по-близо и сложи пръстите си до неговите. Като се приведе, косата ѝ го бръсна по лицето. Докосването бе леко като перце, а от нея лъхаше сладко на цветя, странен и свеж аромат, който изглеждаше толкова типично неин. Без да иска, Робърт се наклони, за да поеме още по-добре уханието ѝ.

— Намерих го — каза тя. — Как хитро са го замаскирали само.

Робърт се изправи и се отдръпна от нея, малко притеснен от това как стаята изведнъж стана осезаемо по-топла от докосването им.

— Било е проектирано така, че хора, които не трябва, да нямат достъп до него. Няма никакви ключалки. Ако човек не знае къде е

механизмът, не би могъл да го отвори.

— Да, но вие го намерихте, без да го виждате. Трябва просто да разчитате на паметта и осезанието си, а не на зрението. Все едно се учите да ходите отново.

Робърт не успя да измисли никакъв смислен отговор на това.

— А откъде знаете за скрития механизъм? — попита тя.

— Това бюро някога бе на баща ми.

— Значи сте синът на земевладелеца? Наследникът на Росморай?

Робърт се изпъна при думата *наследник*. Той никога не беше се считал за такъв по отношение на баща си. Това по право се падаше на Джеймисън — негова законна титла. Робърт никога не беше го искал, още повече при така стеклите се обстоятелства. И въпреки всичко, по някаква неведома сила това се бе случило и за първи път от онази ужасна нощ преди няколко месеца най-после го призна.

— Да, аз съм Робърт Идънхол, херцог на Девънбрук и господар на Росморай.

---

[1] Скай — Игра на думи. На англ. език sky означава небе, а в случая така се казва островът. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Робърт бе очаквал тя да реагира по всякакъв друг начин на това негово изявление, но не и така, както стана в действителност.

— Удоволствието да се запозная с вас е изцяло мое, ваша милост — бе всичко, което каза тя. Никакви съчувствени нотки или многозначително мълчание, което би го смазало, нито някакво колебание при назоваването с истинската му титла. Тя го приемаше съвсем искрено, и то точно както се бе представил — Робърт Идънхол, херцог на Девънбрук.

Но откъде ли би могла тя да знае истинските обстоятелства, при които бе станал херцог. Тя не знаеше нищо за него. И естествено не бе чувала за пожара или пък за слуховете, които без съмнение все още пълнеха всички салони в Лондон, обвиненията, че бе убил хладнокръвно почти цялото си семейство. И въпреки това, като знаеше за слепотата и за самоличността му, тя не се втрещи.

Това момиче, без значение кое беше то, направи това, което всички, които го познаваха, откакто бе роден, не сториха. Тя му даде възможност да си остане самият той, човекът отпреди да се разрази пожарът, същият онзи мъж, а не някакво странно същество, което гледаха с любопитство и изпращаха с шушукания.

— Вижте — обади се изведнъж той, чувствайки внезапна нужда да разбере кое бе това толкова дружелюбно създание, — когато човек се представя, очаква и другият да му отвърне по същия начин.

Тя замълча и очевидно не желаше да разкрие самоличност! А си вероятно защото все още се страхуваше да не бъде наказана за непозволеното си нахлуване в замъка.

— Всичко е наред, госпожице. Няма да...

На вратата се чу рязко почукване само миг преди тя да бъде отворена със замах. Робърт почувства как въздухът се раздвижи от някой, който мина бързо покрай него, а после грубият глас на Форбс прогърмя откъм вратата.

— Ваша милост, донесох вечерята ви и няколко писма, които пристигнаха преди малко от Лондон.

Робърт нямаше нужда от зрението си, за да разбере, че момичето вече бе изчезнало. Атмосферата в стаята бе охладняла значително. А и ако все още бе в стаята, то Форбс без съмнение вече щеше да я е подхванал.

Робърт изведнъж се сети за Пиетро и си помисли колко различна би била реакцията му към това момиче от тази на Форбс. Абсолютен чародеец в отношенията си с другия пол, когато срещнеха някоя интересна жена по време на пътуванията си в Испания, Пиетро веднага се опитваше да превземе сърцето ѝ. И в повечето случаи успяваше. А това момиче сигурно щеше да го омае.

— Завесите — изведнъж се обади Форбс, като ги забеляза. — Дръпнати са.

— Да, Форбс, така е — потвърди очевидното Робърт. Той изчака, като слушаше как Форбс слага подноса с вечерята на масата до него. След малко продължи: — Благодаря ти, Форбс. Сега можеш да си вървиш.

— Но, ваша светлост, вечерята ви...

— Мога да се храня и сам, Форбс. Колкото по-скоро започна да се обслужвам сам, толкова по-добре ще се чувствам. — Нима наистина бе казал това? — А сега бих искал да остана сам. Може да се върнеш след около час, за да прибереш подноса.

Форбс замълча за миг, преди да каже със зле прикрито неудоволствие:

— Както желаете, ваша милост. — Той тръгна да излиза от стаята, но се поколеба. — А писмата, ваша милост?

Робърт очакваше този въпрос и още по-рано.

— Какво за тях, Форбс?

— Да ги отворя ли и да ви ги прочета?

Робърт се протегна пред себе си и напипа чашата, която стоеше близо до чинията. Напредваше. Този път поне не бе я преобърнал, разплисквайки съдържанието ѝ по дрехите си. Окуражен от тази дребна стъпка напред в своята независимост, той отпи от виното, преди да отговори.

— Няма да е необходимо, Форбс. Сам ще се погрижа за кореспонденцията си.

Точно в този момент той знаеше, че Форбс го гледа смаяно, сякаш Робърт бе загубил не само зрението, но и ума си, защото за първи път от нещастното им познанство Форбс сякаш просто нямаше какво да каже.

— Благодаря ти, Форбс и ако обичаш, остави завесите така, както са в момента.

Робърт изчака, докато не чу слугата да излиза и да затваря вратата зад себе си. Едва тогава си позволи да се отпусне.

Отне му цели два часа да се справи с яденето. Една част от него се озова на пода, но с останалото все пак се справи съвсем сам. И през цялото това време, докато седеше на стола и се опитваше да направи нещо толкова елементарно, като да придвижи вилицата до устата си, Робърт взе едно решение. Не можеше да прекара остатъка от дните си седнал в затъмнена стая, докато животът продължаваше да тече покрай него. А и — което бе по-важно — нямаше да го направи.

Откакто бе напуснал университета, за да влезе в армията, не бе зависил от никого друго в живота. Точно както бе намерил начин да се издържа като втори син, така щеше да се научи да се справя и със слепотата си. Никога досега не бе позволявал животът му да бъде насочван от други хора и от мненията им. И преди се бе издигал над предполагаемия за него начин на живот. Щеше да превъзмогне трудностите и да открие истината. *Ще разкрие кой бе унищожил семейството му.*

Робърт се изправи и тръгна към прозореца. Беше махнал очилата и очите му различаваха светлината от прозорците и по-тъмните петна на стените между тях. Като постоя така, изложен на светлината за известно време, болката стана почти търпима. *Почти.*

Като се придвижваше съвсем бавно, Робърт се насочи към самата светлина. В главата си почувства болезнено и настойчиво туптене, на което се опита да не обръща внимание. Когато се добра до прозореца, той вдигна ръка и я притисна към стъклото. То бе студено, стабилно и някак си познато. Предлагаше му да се концентрира върху нещо друго, а не върху болката. Той опипа прозореца, докато намери дръжката му, освободи я и отвори крилата му.

В лицето му полъхна хладен бриз, свеж и здравословен. Робърт вдъхна дълбоко, наслаждавайки се на студения въздух. Болката в главата му продължи да тупти точно зад очите му дори още по-силно

поради пряката светлина, но ако съсредоточеше вниманието си някъде другаде, можеше да я търпи. Някъде ниско долу се чуваше как вълните се разбиват в скалите. Той се вслуша напрегнато. Този шум му действаше толкова успокояващо, отвличаше го от болката и отпускате душата му.

Дори оттук чувстваше соления дъх на морето, смесен със странен аромат, напомнящ му за момичето. Миризмата бе интересна и посвоему екзотична. Замисли се за описанието ѝ на пейзажа и за слънчевите зайчета, блещукащи като звезди върху водата. Опита се да си представи остров Скай и безкрайната синева на заобикалящото го море. Представи си я как стои на прозореца, а меката ѝ коса — какъв ли бе цветът ѝ — се вее свободно.

Толкова много му се искаше да види всичко със собствените си очи.

Да види и самата нея.

Дали щеше да се върне?

Сигурен бе, че ще го направи.

И се надяваше да не ѝ отнеме много време, за да се реши.

След като се измъкна от Росморай, Катриона би могла да отиде само на едно място.

Полковник Макрийфорд живееше в малка къщичка върху земя на Росморай от другата страна на тясната долчинка, на която бе домът на Макбрайънови, и точно между тяхната колиба и замъка. Катриона познаваше Полковника, откакто се помнеше, и дори преди да се захванат заедно с издирването, го бе посещавала всеки път, когато успяваше да се измъкне. Когато беше малка, там бе първото място, където майка ѝ отиваше да я търси, и самата тя оставаше час-два заслушана очаровано в историите на Полковника, също като Катриона, докато отпиваше от чашата билков чай.

Катриона не бе чувала някой да се обръща към него с някакво друго име, освен Полковник. Както не знаеше името му, така нямаше представа и за възрастта му, но предполагаше, че бе поне на сто години. Би трябвало да е така, защото говореше за събития, отдалечени във времето сякаш е бил очевидец. Никой не знаеше откъде бе дошъл, кои са семейството и родът му. Името Макрийфорд бе непознато в

околността. И въпреки това той сякаш бе част от общността им, живеещ открай време в малката си паянтова къщурка. Той бе дундуркал Катриона на коляно, когато е била още пеленаче, и разказваше истории за великите събития през четиридесетте, както и за хубавия принц Чарлз под меката кехлибарена светлина на огъня.

Едно-единствено нещо бе със сигурност известно за Полковника и това бе участието му като войник в онези ужасни събития преди няколко десетилетия. Куртката, която носеше всеки божи ден, протрита на лактите и със зееща дупка там, където шрапнелът бе пронизал гърба му, ясно го демонстрираше на всеки, който се бе сблъсквал с него.

Когато стигна до неговата къща, бе почти обяд, а слънцето се бе издигнало високо в небето. Слабият шум от вълните все още достигаше до Катриона, когато тя застана пред овехтялата малка вратичка и почуха тихо. Около колибата се носеше миризмата на горящ в огнището торф, защото въпреки слънчевия ден въздухът все пак режеше.

— Полковник? — извика Катриона и открехна леко вратичката.

През дима, който изпълваше цялата стая, тя го видя да седи пред огнището с гръб към нея в онзи древен гравирен стол-люлка, в който сякаш бе пуснал корени. Пухкавата му дебела оранжева котка Матилда, стара почти колкото самия него, кръстена на починалата му жена, която никой никога не бе виждал, вдигна глава при нахлуването на Катриона. Като я видя обаче, тя просто премига и отпусна глава надолу, без да се интересува от нещо, което не ставаше за ядене.

Катриона влезе тихичко в колибата и заобиколи стола му.

— Полковник, буден ли си? — попита меко тя, като го приближи още.

Той не отговори.

Огънят в огнището бе почти угаснал и Катриона извади парче торф, за да го подсили, като разръчка въглените с желязната маша. Отгоре имаше гърне с любимия му колкайън^[1], къкрещ тихо, и тя го поразбърка, като го опита, преди да го свали от огъня да изстива. Когато се обърна, Катриона видя кроткото мъдро лице на Полковника, осветено от слабата светлина, покрито със снежнобялата му брада, която, както той я бе уверявал, някога била огненорижа. Косата му, изтъняла и също толкова бяла, бе опъната и хваната назад в обичайната

му опашка, очите му бяха затворени, а главата — леко отпусната на една страна.

— Полковник?

Той все още не ѝ отговаряше. Катриона се приближи и сложи ръка на прегърбеното му рамо.

— Чуваш ли ме, Полковник?

Когато въпреки че го поразтърси, той все още не ѝ отговореше, тя започна да се притеснява. Погледна гърдите му, но не забеляза да се вдигат и отпускат. *Мили Боже*, помисли си тя, *нима...*

Катриона сложи длан под почервенелия му от прекалена употреба на уиски нос, но не почувства абсолютно нищо — нито някаква топлина, нито вдишване или издишване. Дръпва ръката си, готова вече да се разплаче. Не искаше да повярва, но когато той и след това не помръдна, трябваше да признае истината. Вече го нямаше. Полковникът я бе изоставил. И тя не бе до него в този момент, за да му каже последно сбогом.

Сърцето на Катриона се изпълни с мъка, докато стоеше и го гледаше как седи, изпълнен с безкраен мир и спокойствие, тя се запита какво ще прави отсега нататък без своя специален приятел, станал неотделима част от живота ѝ от толкова отдавна. Въпреки че бе стар като света и се предполагаше, че няма да живее с орлите, то тя някак си бе очаквала да го намира винаги там. А най-много се натъжи от това, че бе починал съвсем сам.

Катриона се наведе над Полковника, за да положи прощална целувка на челото му, но изпищя и отскочи назад, когато той внезапно отвори очи.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, момиче?

Катриона, пребледняла и трепереща, толкова се изненада от внезапното му оживяване, че не можа да отвърне абсолютно нищо.

— Ами аз... си помислих...

Полковникът се разкикоти, като откри жълтите си зъби и дупките между тях. После поглади с възлеста ръка бялата си брада.

— Хи-хи-хи. Нима си помисли, че най-послед съм издъхнал, момиче?

Катриона не можа да измисли отговор на въпроса му и просто го гледаше как протяга бавно ръка, за да хване бутилката с уиски до него, и как поглъща една доста голяма глътка от него.

— А — обади се той, след като изтри уста е опакото на ръката си, — това със сигурност ще събуди и мъртвите. — После се изкикоти отново. — Аха, съвсем сигурно ще го направи. Нали и сега ме вдигна от мъртвите!

Ясните му очи блестяха, а около тях се образува мрежа от бръчици, предизвикани от веселата му усмивка.

— Какво става, момиче? Никога досега не си мълчала толкова продължително време. Да не си си глътнала езика?

Катриона най-после се засмя и се отпусна на мръсния под пред него.

— Престани да ми се присмиваш, Полковник, изплаши ме до смърт. — Тя му се усмихна широко, като осъзна каква загуба щеше да бъде за нея, ако нещо лошо се бе случило. — И то не защото те помислих за мъртъв, забележи. А защото просто не можех да си представя какво щях да правя без теб.

Полковникът я потупа по бузата със загрубелите си пръсти.

— Ей, момиче, напомняш ми за моята сладка Мати, за съпругата ми, а не за тази ненужна котка. Нека душата ѝ почива в мир, Господи. Тя бе също като теб. Сърцата и много красива. Толкова много ми липсва. Но ти? Само да бях петдесетина години по-млад... — Той си дръпна още една стабилна глътка от бутилката. — А сега трябва да ти кажа нещо.

— Нещо за съкровището ли? — попита веднага Катриона, като се наведе още по-близо към него.

— Разбира се, че е за съкровището, момиче. Времето си тече и аз наистина бих могъл да съм ритнал камбаната тази сутрин и тогава какво щеше да стане? Аз съм последният, който знае за златото на принц Чарлз. Всички останали — Локхийл, Макферсън и другите — се заклеха да отнесат тайната в гроба си, надявайки се, че принц Чарлз или наследникът му ще се върнат, за да го приберат. Всички ние дадохме тържествено обещание да не го откопаваме, тъй като нямаше изгледи за друго въстание. Но когато Стюарт почина, всички се нахвърлиха като мухи на мед и разграбиха златото, което бе скрито в Аркаиг.

Той отново си дръпна от бутилката. Очите му се замъглиха, а Катриона го слушаше безмълвно, докато той се отнесе в спомените си.

Историята бе винаги една и съща, но това не я притесняваше. Обичаше да я слуша.

— Това се случи в края на април, французите пристигнаха в Лох на Уам с корабите си *Марс* и *Белона*, натоварени с трийсет и пет хиляди златни луидора, изпратени за въстанието на Стюарт. Да, но вече било прекалено късно. Годианата бе четирийсет и шеста и битката при Кулоден вече бе загубена, като продължи не повече от час. Онзи кръвожаден Къмбърланд се опитваше да хване всеки един оттеглящ се шотландец, като не показваше капчица милост към никого, без значение дали са ранени, жени или деца. Всички били дезертьори, така казваше той. — Полковникът погледна Катриона и хвана ръката ѝ. — О, момиче, благодаря на бога, че ти бе спестен този ужас. Невинни очи като твоите не бива да виждат това, което направиха англичаните тогава.

Катриона стисна ръката му.

— Но англичаните не можаха да вземат съкровището.

Полковникът се усмихна.

— Не, момиче, не го взеха. Дори не знаеха за него. Стюарт се криеше в планините цели пет месеца прекара из тези места, чакайки французите да го вземат. Якобитите разбрали, че имало шест сандъка със злато, свалени от *Белона*, закопани по-късно в Лох Аркаиг. Но това, което не знаеха, бе, че в действителност е имало седем сандъка със злато.

— А седмият е бил скрит някъде близо до Росморай — допълни Катриона.

— И ако го бях зарил самият аз, момиче, задачата ти щеше да бъде съвсем лесна, защото умът ми е съвсем бистър, както бе и тогава. Не, онази мечка — Макдонъл — от Барисдейл зарови седмия сандък, когато го свали с другите от *Белона*. Само той знаеше, че е имало седем сандъка. Разбира се, той е възнамерявал да се измъкне с него, така че го е зарил някъде в Росморай, където никой да не може да го намери, освен самия той. Знаел е, че въстанието няма да успее. И, проклет да съм, ако дори не е спомогнал за потушаването му. Продажно копеле си беше този Макдонъл. Но въпреки това пипето му сечеше на пияницата. Нарисувал си карта на мястото, където скрил съкровището, и то толкова неясна, че никой не би могъл да я разгадае. После надраскал набързо обясненията към картата, преди да ги скрие.

— Но ти имаш нарисуваната карта.

— Да, но нито тя, нито обясненията вършат някаква работа поотделно. — Полковникът изсумтя, закашля се, като едва успя да си поеме въздух. — Точно затова трябва да намерим другата карта — обясни той, когато успя да се успокои. — Скрита е някъде в библиотеката, вмъкната в текста на някоя от книгите, така че никой никога да не разбере за какво става въпрос, ако не търси специално нея. Без тези думи, момиче, рисунката на Макдонъл — поточе, пещера и дъб с разделен на две ствол — не струва и хартията, на която с нарисувана.

Катриона се загледа в този стар и мъдър човек, като се отнесе в мечти за живот, независещ от вземане на земя под наем и натрупване на все по-големи суми за плащане, живот, в който на баща ѝ няма да му се налага да внася контрабанда, за да може да се грижи за семейството си. Полковникът бе причината за тези мечти, вдъхвайки ѝ надеждата да намерят съкровището — седмия сандък със злато — и чрез него да освободят бедните селяни от нещастната им съдба.

— Тази твоя кашлица отива на зло — обади се Катриона, като му донесе малко вода от гърнето на масата. — Ще трябва да накарам мама да направи една от нейните настойки с бяла ружа, за да ти я облекчи.

Полковникът поклати глава отрицателно.

— Не, момиче. Тази кашлица е най-малкото, което може дами се случи като резултат от начина, по който съм живял. Отдавна моля Господа да ме прибере при моята Мати. Но изглежда той ме държи тук, долу, за да си плащам, та злините, които съм причинил.

— Не може да бъде, Полковник. Как може да говориш такива неща? Ти си направил добрини на толкова много хора.

Полковникът изсумтя.

— Кажи го на земевладелеца, когато реши да ме замести с блеещи наематели от четирикраката порода.

Земевладелецът. Мили Боже, нали точно затова бе дошла при Полковника — да му каже за пристигането на херцога в Росморай. Докато бе слушала историите му, тя направо бе забравила за това.

— Но той е тук, Полковник.

Той отпи отново от уискито.

— Кой е тук, дете? И който и да е, защо изобщо е дошъл?

Катриона вдигна Матилда и я пусна на малкото столче, където Полковника обикновено си слагаше краката. Почеса я зад ушите, а от издутия корем на щастливата писана се чу доволно мъркане.

— Господарят е тук, Полковник. И е дошъл за постоянно.

Полковникът скочи прав и се вторачи отблизо в нея.

— Господарят ли? Не може да бъде. Той е тук? В Росморай? Той се е върнал, а? Сигурна си, че е бил той?

Катриона кимна, като се зачуди защо Полковника реагира така на новината. Нали земевладелецът идваше от време на време в Росморай.

— Да, но това е новият господар. Другият син на собственика. И, както ми се стори, е дошъл за добро.

Полковникът погали замислено брадата си.

— Защо ли, по дяволите, е дошъл? Млад е, така ли?

— Да. Някъде около трийсетте или малко повече.

— Защо млад мъж като него ще иска да живее тук, в това забравено от бога място? Не е ли дошъл със съпругата си?

Катриона дори не бе помислила, че херцогът може би е женен. Би могло и така да е, а тя просто да не с дошла с него в Росморай. Но после се досети как я бе държал за ръката. На пръстите му нямаше пръстен.

— Не, Полковник. Не вярвам да е женен.

— И той е наследникът на земевладелеца, а? Тогава сигурно има много по-голямо имение, в което да живее, вместо да идва в Росморай.

— Росморай е много голям — прекъсна го Катриона. — Той е най-големият замък, който някога съм виждала.

— Да, така е, момиче, но на юг има доста по-големи — позлатени палати, пълни с прекрасни вещи, каквито ти не можеш дори да си представиш, и които са много по-подходящи за хора от неговия ранг. Сигурно има някаква причина за неговото пристигане тук. Дошъл е за нещо. — Полковникът погледна Катриона, присви малките си очи и добави: — И аз се досещам за какво би могъл да го направи.

— Не, Полковник — поклати отрицателно глава Катриона на не до изказаната му мисъл. — Не вярвам господарят да е дошъл да търси съкровището.

Старецът не обърна внимание на думите ѝ.

— Откъде може да си толкова сигурна? Той ли ти каза?

— Не.

— Тогава си отгатнала мислите му?

Катриона се засмя.

— Не съм, разбира се.

— Тогава откъде знаеш? Откъде?

— Той не е дошъл, за да търси съкровището. — Катриона погледна Полковника в очите. — Новият господар е сляп.

Полковникът изглеждаше изненадан от думите ѝ.

— Сляп ли, казваш?

— Да, но не мисля, че е в това състояние от отдавна, защото все още не може да се примири с него. — Тя си спомни за реакцията на херцога, когато очилата му бяха паднали от масата. — Слепотата му го дразни много и лесно се вбесява.

— И откъде знаеш всичко това?

— Защото го прочетох по лицето му и го усетих в тона на гласа му, когато ми говореше.

— Ти си говорила с младия господар?

— Да. Той бе седнал на тъмно в библиотеката, когато отидох тази сутрин в Росморай. Изненада ме, но не се разсърди, че съм влязла или пък че съм ходила да чета книгите.

— Казала си му за книгите?

— Да, разбира се.

— О, момиче, тогава защо просто не си му разкрила всичко, което знаем за съкровището?

Катриона се намръщи. Полковникът се ядоса, но той явно не разбираше. Херцогът бе великолепен, точно както изглеждаше на портрета си. Изобщо нямаше нищо общо с това, което говореха хората за него.

— Тогава си го питала дали мисли да остане за по-дълго? — попита Полковника, все още ядосан.

— Не. Не можах, защото влезе един човек и аз се измъкнах бързо. — Като си спомни, тя се засмя. — И знаеш ли, много странно, но той не му каза за мен. Аз изчаках от другата страна на тайната врата, за да чуя какво ще му обясни.

Полковникът намръщено се замисли за миг, а поели погледна към Катриона.

— Трябва да се върнеш в Росморай, момиче. Трябва да се върнеш при младия господар. — Той я хвана за ръката и заговори

сериозно. — И трябва да се отървеш от него точно както направи с другите.

---

[1] Колкайън — ирландско ядене от зеле и картофи, сварени и претрити с мляко или масло. — Б.пр. [↑](#)

ШЕСТА ГЛАВА

В библиотеката бе тъмно, когато Катриона отвори тайната вратичка, но отнякъде се процеждаше светлина. Късно бе, луната се бе вдигнала високо над единствената кула на замъка, а звездите блещукаха в дълбокото мрачно небе. Катриона най-много обичаше стаята така. Обгърната в сенки. Тиха. Уединена. *Тайнствена*. Точно място, където човек очаква да намери приказно съкровище. На някого тишината и тъмнината като в гроб биха могли да му се сторят призрачни и доста страшни. Но Катриона винаги бе вярвала, че планинските нощи в Росморай са обгърнати от чудеса и магии.

Понякога, когато идваше в замъка през нощта също като сега, тя изчакваше малко, докато запали свещта, която носеше в джоба си, преди да започне да преглежда книгите. Обикновено сядаше в уютната ниша на прозореца, свила колene до брадичката си, и наблюдаваше играта на лунната светлина върху морските вълни, които се разбиваха ниско долу в скалите под замъка. Да седи там, горе, сама винаги някак си я натъжаваше и тя мислеше понякога за Чарлз, красивия принц, който е бягал, за да спаси живота си от английските войници. Полковникът ѝ бе разказвал, че веднъж принцът дори прекарал една нощ, криейки се в Росморай. Катриона си го представяше как седи точно на същото място до прозореца и гледа навън, като чака да зърне френската фрегата, която да го отведе в безопасност. Веднъж или два пъти дори бе заспивала там, облегла глава на стъклото на прозореца, а сутрин се разбуждаше от изгряващото слънце, обливащо я в мека светлина през двукрилия прозорец.

Но този път завесите в другия край на стаята бяха дръпнати и луната сипеше студена синкава светлина. Катриона забеляза креслото на херцога, чисто тъмночервено кадифе изглеждаше почти черно на неясното осветление. В него нямаше никого, а едно леко хлътване на седалката показваше къде бе седял през деня.

Една част от нея тайничко се бе надявала мъжът да е там, когато тя се върне, докато по-разумната ѝ половина ѝ бе прошепнала да

изчака, докато той със сигурност вече си е легнал. Катриона съзнаваше, че не може да си позволи да мисли за него. Не би могла да се интересува от него, не и след като той щеше да напуска Росморай.

Тя погледна зад стола, където висеше портретът му, осветен от луната. И въпреки че той чудесно бе предал най-доброто от него, сега, когато го бе срещнала лице в лице и бе говорила с него, чувствата към портрета се бяха пренесли върху оригинала. Самият мъж бе много по-въздействащ, а портретът просто отразяваше само част от чара му. И след като си отидеше, когато напуснеше Росморай, Катриона знаеше, че вече не би могла да погледне портрета със същото благоговение и възхищение, което изпитваше преди. Тогава тя със сигурност щеше да го гледа със съжаление.

Защо чувстваше такова нежелание да го види как си тръгва? Преди никой от другите не бе предизвиквал такива чувства в нея, а тя съзнаваше, че да си мечтае за някакви други отношения между тях, освен тези между наемател и господар, бе чиста глупост. Той бе благородник. Херцог. А тя не бе нищо повече от дъщеря на един беден земеделец, оцеляването, на чието семейство зависеше изцяло от него. Всичко друго просто трябваше да си остане само в мечтите ѝ.

И въпреки това, когато Катриона се бе обърнала онази утрин и го видя да седи в сенките, тя си помисли, че е оживял направо от мечтите ѝ. Говорила бе на портрета му безброй пъти, но за първи път той ѝ бе отговорил. И когато това се случи, гласът му бе плътен и внуши телен, какъвто винаги си го бе представяла.

Мечтала си бе за този мъж, откакто се помнеше. Влюбила се бе в образа му, без дори да знае името му. Измисляла си бе истории за него, в които той бе главният герой. И сега, след всичко това, тя трябваше да го прогони. Точно това я притесняваше най-много от всичко.

През целия ден бе мислила за херцога. Той я привличаше точно толкова, колкото и портретът му преди това, и дори повече, защото сега тя бе любопитна за всичко, свързано с него — искаше да знае какъв бе истинският му живот, а не приказките, които тя сама си бе измисляла преди не можеше да се овладее. Искаше да разбере как е изгубил зрението си. Да не би да се е случило в някоя жестока битка, като се има предвид сцената, нарисувана на портрета? Тя си го представяше яхнал голям кон, косата му развяна от вятъра, а той препуска безстрашно и води войниците си към победа. Какво го бе

довело чак в Шотландия? Въпреки че английските земевладелци понякога търсеха северната провинция заради усамотеността ѝ, те винаги бързо се уморяваха от шотландските си имения. Всички знаеха защо — те бяха твърде отдалечени от Лондон и неговите вълнуващи събития и блясък. Освен това много малко англичани запазваха планинските си имения, като повечето се интересуваха от земите покрай границата, където почвата бе богата и плодородна и където винаги можеше да се намери карета, която да ги отведе на юг, когато очарованието на Севера поизбледнееше.

Като се извърна от портрета, Катриона тръгна отново към стола на херцога. Тя се отпусна на него и погали с длан прекрасната материя. В нея все още се усещаше слаба топлина от неговото тяло. Сигурно не бе излязъл много отдавна, защото ароматът му, истинска мъжка миризма на карамфил и бергамот, бе втъкана в пищната кадифена тапицерия. Катриона се намести на креслото и притвори очи, като ѝ се прииска да не прави това, за което бе дошла. Искаше ѝ се да...

Изведнъж от коридора отвън се чуха гласове. Тя се изправи. Гласовете се приближаваха бързо. Нямаше да успее да се измъкне безшумно от стаята. Който ѝ да влезеше, щеше да я чуе. Вместо да се мъчи да бяга, Катриона се притисна още повече в стола, като се молеше никой да не влезе в стаята.

— Най-послед се измъкна от онова кресло, за да си легне — чу се мъжки глас, в който се чувстваше нотка на сарказъм.

— Какво друго би могъл да направи? — отвърна му другият.

Катриона позна, че единият глас бе на онзи Форбс, който бе влязъл в библиотеката по-рано същия този ден.

— Планът му се обърна срещу самия него и той изгуби зрението си от алчност. Поне има малко справедливост на този свят, да го видиш подложен на напълно заслуженото си наказание.

— Той наистина е съсипан. Седи тук по цял ден и си мисли какво би могъл да прави. Може би вината за стореното го яде непрекъснато.

Форбс изсумтя.

— Уверявам те, че херцогът не страда от угризения на съвестта. Негова светлост е твърде безмилостен, за да покаже такава слабост. Той постигна това, което искаше, но трябваше да плати скъпо и прескъпо. И сега си мисли, че като е дошъл в това забравено от бога

място, далеч от цивилизования свят, слуховете в Лондон ще замрат. Но от някои неща човек просто не може да избяга.

После те продължиха надолу по коридора и гласовете им престанаха да се долавят, като оставиха Катриона да седи в тъмната стая и да премисля току-що чутото.

И все пак тя бе познала. Херцогът не бе дошъл в Росморай за съкровището. Дори нямаше представа за съществуването му. Той бе дошъл в Шотландия, защото искаше да избяга от нещо в Лондон. Сигурно от някакъв скандал. От това, което бе дочула, това бе най-вероятната причина. Но какъв точно скандал? Може би дуел, на който той се бе бил, за да защити честта си? Или пък честта на някоя дама? Сигурно бе убил другия мъж, но бе загубил зрението си, когато е гръмнал с пистолета. Но какво бе казал Форбс за него. *Безмилостен. Алчност.* Тези думи не характеризираха херцога правилно, защото той много лесно можеше да я накаже за неразрешено нахлуване, когато разбра за нейните тайни посещения в замъка.

В такъв случай Катриона трябваше да спре да разсъждава за тези неща. Тя не бе дошла в Росморай, за да се занимава с миналото или настоящето на херцога. Независимо от основанията му, едно бе сигурно — херцогът не можеше да остане повече в Росморай. Катриона се съсредоточи в задачата си — трябваше да намери съкровището, чиято тайна я очакваше някъде в тази стая. Тя се сети за баща си и за опасностите, на които се излагаше всекидневно. Контрабандистите ги затваряха в затвора, а понякога дори ги бесеха. Полковникът бе прав. Тя трябваше да намери начин да накара херцога да си тръгне. Трябваше да възобнови търсенето на съкровището, а нямаше да може да го направи, ако херцогът останеше тук. Толкова не й се искаше да го прави, но нямаше избор.

Тя трябваше да се отърве от него.

Точно както бе направила и с другите.

Робърт не бе съвсем сигурен какво почувства първо — дали хладината, която полъхна покрай лицето му, или необичайното настръхване на кожата по тила му. Сигурно точно то бе привлякло вниманието му, настръхването, което винаги предвещаваше някаква опасност по време на участието му във войната.

— Кой е там? — попита той спокойно. И изобщо не се изненада, когато не получи отговор.

Седеше в библиотеката и отпиваше от чашата порто, преди да се оттегли за нощния си сън. Денят бе дълъг и разочароващ, защото се бе надявал тайнственото момиче да се появи отново. Всъщност той я бе чакал, като се извъръщаше всеки път, когато чуеше някакъв странен звук, но тя не дойде и той остана сам с мислите и терзанията си. До този момент.

Робърт изчака още малко. Като не чу нищо друго, той взе чашата си и отпи от нея. Минаха няколко минути. Като се изключи тиктакането на часовника, в стаята бе абсолютно тихо. След като за известно време не се случи нищо, той помисли, че си е въобразил, но изведнъж пред него мина някаква сянка, забеляза го по накланянето на пламъка на свещите, които Форбс бе запалил по негова молба, Форбс все още не бе дошъл да добави дърва в огъня, така че светлината оттам бе много слаба, което правеше сиянието на свещите още по-забележимо за отслабналото и замъглено зрение на Робърт. Точно отдясно се чу шум, сякаш нещо тежко се търеше по пода.

Робърт изчака, като седеше съвсем спокойно. Който и да бе вътре, очевидно искаше да привлече вниманието му, но не получаваше очакваната реакция. Звукът се чу още по-близо до него. И бе по-силен. И въпреки това той не се помръдна изобщо. Докато свещта внезапно не угасна и не го остави в абсолютна тъмнина.

— Кой е там?

Тишината продължи само миг и след това се чу лек шум. Звучеше като шепот, като пророческо гадаене точно до ухото му.

— *Напусни... това... място...*

Робърт се обърна към гласа. Въздухът пред лицето му се раздвижи.

— Какво искате?

Тогава гласът се чу от другата му страна, много по-заплашителен този път, като ехтеше призрачно, сякаш в гробница.

— *В... голяма... опасност... си...*

И тогава, преди да може да реагира, нещо стъклено се разби на пода. От другия край на стаята се чу страховит писък, а после гласът проговори отново пронизително и тревожно.

— *Внимавай!*

След това се чуха два удара, сякаш тежки книги бяха пуснати на пода. Прозорците се отвориха и нощният вятър облъхна лицето на Робърт. Страниците на някаква книга зад него се разлистиха от течението. Отгоре се чу странно подсвиркване. И въпреки всичко той не помръдна от креслото си.

Гласът започна да шепне отново.

— *Предупредих... те...*

От другия край на стаята се чу нещо като блъскане на врата. А гласът продължи да говори.

— *Иди... си... сега... преди... да стане прекалено късно...*

Нещо меко и нежно докосна лицето на Робърт като ефирна паяжина. Трескането на вратата зачести. После се чу как още нещо се разби точно пред него.

— Ваша милост! — Гласът на Форбс звучеше притеснено, докато се опитваше трескаво да пъхне ключа в ключалката. — Защо сте заключили вратата?

Шумът бе разтревожил прислугата.

— Не съм я заключил аз, Форбс.

Меката паяжина докосна лицето му отново, като този път той почувства някакъв съвсем земен аромат на цветя, благоухание, което му напомни за...

Робърт сграбчи нещо от масата и го хвърли към него.

От другата страна на стаята вратата рязко се отвори. Няколко души влязоха забързано.

— Ваша светлост — приближи към него Форбс. — Какво сте направили? Прозорците са отворени. Вазата е счупена. И навсякъде се търкалят книги.

Робърт не бе помръднал от стола си. В ръката стискаше парче мека материя, с помощта на която, заедно с останалото страховито представление тя трябваше да го изплаши. Вместо това действията ѝ предизвикаха само усмивката му.

— Какво има, ваша светлост? — попита Форбс, очевидно вбесен от усмивката на господаря си. — Знаете ли какво става тук?

— Да, Форбс, мисля, че зная — отвърна Робърт спокойно. — Мисля, че току-що бях посетен от призрак.

Катриона знаеше, че се бе провалила дори преди да се измъкне през тайната вратичка, която водеше към пещерите под замъка. Провалила се бе и почти я хванаха на местопрестъплението, защото отключиха вратата много по-бързо, отколкото очакваше. И най-лошото бе, че херцогът на Девънбрук бе изцяло безразличен към нейните маневри.

Тя бързо се спусна до края на стълбите, но вместо да тръгне по пътеката, която водеше към къщи, се обърна и навлезе още по-навътре в пещерите. Вътре бе тъмно и доста хладно, но момичето не обръщаше внимание на това. Прекалено ядосана бе от провала си. Трябваше да използва веригите, самоупрекна се тя, когато достигна до малката ниша, където криеше всичките атрибути за спектаклите си. Остави дървената купа на майка си на естествено оформената поличка в скалата. Малка и леснопреносима, тя придаваше точно необходимия тембър на гласа ѝ, когато говореше в нея. А ако шепнеше, ефектът бе направо призачен.

В купата пусна връвта с малките морски миди, които при подрънкване звучаха като тракащи зъби. Катриона забеляза една брънка от ръждясалата верига, която намери един ден полузарита в пясъка на брега. Тя я вдигна и подрънка леко. После се намръщи. Дори веригата нямаше да го уплаши.

В това отношение бе същият като баща си.

С всеки друг, когато Катриона бе опитала да прогони от Росморай, бе успявала, като не броим хладнокръвната и нахална Мерийд. Катриона си спомни как един ден попадна на сестра си в библиотеката на Росморай. Разбира се, тя бе дошла да търси Катриона, която, както винаги, ровичкаше в книгите. На Катриона току-що ѝ бе хрумнала идеята да измисли призрак, който населява замък, за да държи останалите настрана и да им попречи да научат за съкровището и да не тръгнат да го търсят и те. Не бе много убедена, че идеята ще свърши работа. Но Мерийд веднага доказа правотата ѝ, като стана идеалната първа жертва.

От мига, в който Катриона изстена иззад тежките завеси като загубена в отвъдното душа, лицето на Мерийд побеля като платно. А подрънкването на веригите я накара да си плюе на петите и да изчезне с такава бързина, каквато Катриона никога не бе очаквала от нея. И оттогава, когато и да идваше да прибира Катриона у дома, тя не

смееше дори да сложи крак на тесните каменни стъпала, които водеха в библиотеката. Вместо това стоеше в дъното и викаше Катриона, като се оглеждаше страхливо около себе си и внимаваше за всяко движение в сенките наоколо. Но колкото и да бе уплашена, Мерийд не каза на никого какво бе преживяла онази нощ в Росморай. Вместо това тя използваше Ян Александър, който бе преживял нещо подобно, за разпространяване на слуха за призраците, населяващи древния замък.

Когато Ян бе дошъл един ден в Росморай, Катриона бе използвала най-страшните си писъци и пращането на черния прах на Полковника в огнището. При внезапния блясък и кълбо бял дим, издигащ се от огъня, Ян просто бе хукнал извън стаята. И никога повече не бе се върнал да търси там Катриона. Дори човекът, който поддържаше Росморай, досадният стар Абъркромби, бе плакал като дете, докато една от камериерките не бе дошла да го спаси. На всички тях бе много лесно да се внуши, че никакви същества от отвъдното населяват Росморай. На всички, но не и на земевладелеца, бащата на херцога. Той просто бе седял в тъмнината, като се разсмиваше при всяка смяна на използваните атрибути, а накрая избухна в аплодисменти, когато тя най-после се предаде.

Новият господар изглеждаше безгрижен като баща си и също толкова решен да остане в Росморай.

Катриона откри чак когато си тръгваше и проверяваше всичките си аксесоари, че ѝ липсва кърпичката. Тя я бе използвала като последно средство и я бе плъзнала по лицето му в напразна надежда, че като не може да я види как стои съвсем близо до него, то внезапното докосване на нещо толкова неочаквано ще го убеди в присъствието на призрака. Тя се опита да си припомни кога за последен път я бе държала в ръката си. Точно когато Форбс бе отключил вратата. Тогава се бе стреснала и събрала набързо нещата си, за да се измъкне навреме от стаята. Може би я бе изпуснала някъде по тунелите.

Или бе останала в библиотеката.

Катриона се замисли. Кърпичката ѝ бе дадена от майка ѝ, когато стана девойка, тя ѝ каза, че малкото „К“ в единия край, везано със сини конци, е било изработено от една много специална дама. Кърпичката щеше винаги да я закриля като талисман, ѝ бе обяснила Мери, преди да предупреди Катриона, че трябва да я пази като зеницата на очите си. А сега Катриона я бе загубила.

Щеше да се наложи да се върне за нея, но не точно сега, не и след като стаята бе пълна с хора след нейното излизане. Те щяха да подредят малко. Щяха да се поогледат, за да открият възможната причина за случилото се. Тя просто трябваше да изчака, преди да се върне по-късно за кърпичката. И когато го направеше, щеше да открие колко хладнокръвен бе в действителност новият господар на Росморай.

Няколко часа по-късно Робърт седеше на тъмно в библиотеката и усукваше между пръстите си малкото ленено парче. Леко като перце, то би могло да го убеди в присъствието на призрака само ако не носеше втъкано в себе си онова необикновено ухание. Той повдигна кърпичката към лицето си. В нея бе вплетена самата ѝ същност. Нещо ново. И единствено по рода си. Още преди тя да изпусне кърпичката зад себе си, той вече знаеше, че нахлулото сутринта в библиотеката момиче и тайнственият призрак са едно и също лице.

На Форбс и останалите слуги им бе отнело доста време, за да оправят помещението. Две вази бяха разбити, а из стаята бяха разхвърляни доста книги. Един тежък шкаф бе замъкнат на няколко стъпки от мястото му, а прозорците бяха широко разтворени. И въпреки че Форбс не посмя да си признае, идеята, че натрапникът е някакъв дух, му се видя доста вероятна. А това развесели Робърт най-много.

Той наистина се впечатли от усилията, които тя положи, за да го уплаши. По този начин успя да събуди любопитството му. Изнесе му цяло представление, придружено с известен риск. Очевидно искаше да го изплаши и да го накара да напусне замъка, но най-интересно му бе защо.

Робърт не бе имал възможност преди това да научи нещо повече за нея. Как се казваше? На колко години е? Сигурно е млада, но все пак колко млада? Малко момиче ли е? Току-що завършила училище? Това едва ли бе много вероятно, като се има предвид, че тя му бе подсказала, че идва в замъка от доста време. Освен това умееше да говори правилно и бе достатъчно интелигентна, за да планира и изпълни майсторски този доста сложен призрачен маскарад не само веднъж, но и няколко пъти. Няколко от слугите бяха потвърдили, че това не е първият, нито вторият, нито дори третият подобен случай на

„призраци“ в замъка. Всъщност бе станало доста трудно да се намери някой от местните хора, който да иска да постъпи на служба там, тъй като този мистериозен дух, стенещ призрачно, се бе превърнал в нещо като легенда и предупреждаваше всеки посетител да напусне Росморай възможно най-бързо, за да не го сполети беда.

Робърт се усмихна сам на себе си. Тя наистина бе доста умна. И много смела, за да се опитва да уплаши един слепец. Но дали бе смелост или отчаяние? Какво преследваше с действията си тя?

Робърт започна да подрежда мислено всичко, което знаеше за нея. Тя идваше редовно и доста често в Росморай, вмъкваше се незабелязано, което означаваше, че има достъп до някой неизвестен вход. Изкарваше ума на всеки, който пречеше на посещенията ѝ, така че вероятно искаше да запази посещенията си в тайна. „Духовете“ се появяваха винаги в библиотеката, което подсказваше, че независимо какво търси, то се намира в тази стая.

Всичко това подсказваше на Робърт само едно.

Тя наистина се стремеше към нещо. И все още не беше го открила.

И което бе доста любопитно, въпреки всичките ѝ посещения и представления с призрака, абсолютно нищо не липсваше от замъка. Това, общо взето, не го изненада много, защото тя не му направи впечатление на крадец, не и след като видя колко настояваше да му обясни причината за присъствието си там. Каквито и основания да имаше, внезапната му поява трябва да я бе притеснила доста.

Прислужниците бяха предупредили Робърт, че предишният господар — баща му — не вярвал в духовете на замъка. Така че тя вероятно бе опитала да сплаши и него. Мисълта за това го накара да се усмихне. Докато не се сети за възможността баща му също да е търсил нещо в Росморай, и то вероятно същото, което диреше и девойката и което вероятно бе причинило смъртта му.

За каквото и да ставаше въпрос, Робърт не можеше да позволи това да доведе до нови жертви. Трябваше да внимава това момиче да не попадне в беда. А единственият начин да го направи бе да я държи под око близо до себе си. Знаеше, че дори да попита, тя никога нямаше да му каже какво търси. Но трябва да бе нещо наистина важно за нея, за да стигне до „преследване с призраци“, за да държи другите настрана. Това само направи зависимостта между замъка и смъртта на

баща му още по-вероятна. Баща му се бе стремял към нещо тук. Робърт бе сигурен в това. Но каквото и да бе то, той бе сигурен в едно: това момиче бе единственият човек, който можеше да го отведе до него.

И Робърт реши да стори всичко възможно, за да я накара да направи точно това.

СЕДМА ГЛАВА

— Мътните го взели!

Робърт се опита да върже вратовръзката си за четвърти път и накрая запрати проклетото парче плат нанякъде. Не знаеше къде се бе приземило, нито пък го интересуваеше, надяваше се да бе попаднало направо в огъня. Но дори когато го мислеше, той знаеше, че причината за неумението му да върже възела точно под брадичката си не е във вратовръзката. Просто трябваше да се примири. Той бе сляп като прилеп.

— Ето — внезапно се чу тих глас точно пред него и някой върза вратовръзката внимателно на врата му. Гневът му премина веднага щом пръстите ѝ го докоснаха нежно.

Тя се бе върнала.

От два дни я чакаше, още от онази нощ, когато бе дошла да го плаши. През цялото време бе мислил какво ще каже, как да намери начин да я предпази от неприятности и да разбере какво крие тя. Идеалното разрешение на този проблем му хрумна, докато лежеше по гръб в средата на бащиното си легло.

Изобщо не можеше да спи. И така бе всяка нощ, откакто бе дошъл в Росморай. Открил бе, че ако не заспива, няма начин кошмарите да го обгърнат, така че трябваше да се бори само със собствените си мисли и спомени. А тях можеше да отблъсне, като се концентрира върху нещо друго през дългите часове на нощта, върху нещо простичко, като например да си припомни цветовете на залеза, различните нюанси на синьото в океанските вълни, неща, които не би искал никога да забрави сега, когато вече не можеше да ги види. И тогава, едва призори, той се отпускате за няколко безпаметни часа на забрава, където дори кошмарите не можеха да го обгърнат с пипалата си.

Но когато бе буден, отново започваше да мисли.

И за да се бори със спомените си, Робърт запълваше времето си с мисли за нея, като планираше какво ще ѝ каже или се опитваше да си

представи как изглежда тя. Сега, когато тя най-после се бе появила, той бе твърде зает да се ругае сам за непохватността си, тъй като изобщо не беше я чул да влиза в стаята.

Както стоеше близо до нея, Робърт се учуди как не бе усетил уханието ѝ. Същият аромат като този на кърпичката бе изпълнил цялата стая. Замисли се откога ли стои в стаята и наблюдава несръчните му опити да върже вратовръзката, все по-нарастващото му раздразнение и окончателното му избухване. И внезапно се почувства като пълен глупак.

Катриона бързо и сръчно върза вратовръзката и се отдръпна стъпка назад.

— Ето — каза тя. — Малко с по-намачкана и възелът не е идеален, но мисля, че стана доста добре.

Робърт продължаваше да мълчи като дърво.

— Благодаря. Вие без съмнение се справихте по-добре от мен, въпреки че досега не знаех, че младите дами се обучават как да връзват вратовръзки.

— Предполагам, че не се учат, но веднъж намерих една брошура с подробни инструкции тук, в библиотеката. И не можах да се въздържа да не опитам. Ако не харесвате точно този вид възел, мога да направя някой друг. В брошурата имаше описани няколко.

Робърт се намръщи, представяйки си как Ной би се превил от смях, ако в момента бе тук.

— Нямам нищо против този. — Той остана на мястото си и продължи: — Моля да приемете извиненията ми за грубите думи. Не предполагах, че сте в стаята.

— Всичко е наред, ваша милост. Раздразнението ви е разбираемо. Ще ви отнеме малко време и много търпение, но накрая ще можете да вършите тези неща отново. Ще трябва просто да се научите пак да връзвате връзката си, без да разчитате на огледало.

Като слушаше простиците ѝ обяснения, Робърт почти ѝ повярва.

— Може би следващия път ще намеря брошурата и ще ви прочета инструкциите. Това вероятно ще ви помогне да се справите по-добре с връзката.

— Сигурно. — Робърт се протегна назад, намери креслото си и се отпусна в него. Не точно така си бе представял разговора им, когато тя се появи. — Радвам се, че решихте да се върнете.

— О, съжалявам, че си тръгнах толкова внезапно онзи ден. Предполагам, че реагирах така по навик. Освен това не бях съвсем сигурна как щяха да се отнесат към присъствието ми тук другите от домакинството. Разбира се, постъпката ми бе много глупава. Разбрах го веднага след като си тръгнах. А освен това не бях довършила описанието на стаята ви.

Робърт кимна, като тайно подозираше, че това не е единственото основание за връщането ѝ. Тя без съмнение се бе върнала да търси кърпичката си, която той в момента държеше в джоба на самото си.

Катриона се приближи и седна до него, а той почувства близостта ѝ по това, че полите ѝ го докоснаха леко по краката, когато тя се отпусна на стола.

— Е, може да не ми благодарите толкова много, защото трябва да знаете, че основанията ми не са съвсем благородни. Вижте, освен че не довърших описанието на стаята ви, аз се върнах, защото не можах да дочета книгата, за която бях дошла онзи ден. Просто се надявах да я дочета, това е...

— Всичко е наред — отвърна Робърт, като почувства неудобството ѝ. — Вече ви казах, че не се сърдя за посещенията ви тук. Що се отнася до мен, тайната ви ще бъде запазена. — Той замълча. — Но въпреки това има нещо...

— Да, ваша милост?

— Не ми казахте името си.

Тя утихна за миг и той реши, че ще му откаже. Но най-после му каза тихо:

— Катриона. Казвам се Катриона Макбрайън.

От устата ѝ се изтъркаля леко загатнато сладко шотландско гърлено „р“, когато каза името си, скривано досега от правилния ѝ английски. *Катриона*. Името бе красиво, мелодично и необичайно. Кърпичката имаше избродирана буква, която изглеждаше като К. Робърт се усмихна, когато подозренията му относно самоличността на призрачния му посетител бяха потвърдени.

— Вие сте шотландка и въпреки това говорите английски много добре.

— Да. Прекарала съм по-голямата част от детството си при леля ми в Манчестър и там завърших образованието си. Освен това баща ми

нае английски възпитател, който преподаваше на мен и на сестра ми, след като се върнах отново у дома.

— В такъв случай откога живеете в Шотландия?

— Върнах се да живея при семейството си, когато станах на дванадесет — преди десет години — му отвърна тя. А после допълни: — Родена съм в същия ден, когато французите обезглавиха кралица Мария-Антоанета.

— Така ли? — Робърт се изненада малко от възрастта ѝ. Мислеше я за много по-млада. Което може би се дължеше на прямотата ѝ и на откровения начин, по който разговаряше с него, както например, когато бе споменала за разноцветните дъгички, създадени от пречупената през прозореца слънчева светлина. Много малко жени на нейната възраст в Лондон щяха изобщо да забележат играта на цветовете, а още по-малко щяха да ѝ се възхитят толкова спонтанно. Нито пък щяха да стигнат чак дотам да изнесат едно наистина сложно представление, за да се опитат да го сплашат.

И сега оставаше само да разкрие защо го бе направила.

— Е — прекъсна тя мислите му, — докъде бях стигнала с описанието на стаята?

— Мисля, че бяхте стигнали до бюрото.

— О, да. Дървото-зебра.

Той я чу как стана и се отдалечи. Искаше му се да може да я последва, но мисълта да започне да се блъска в мебелите го накара да се въздържи. Така че се концентрира върху мислената си представа за стаята.

— Зад бюрото — започна Катриона — има много голям стол, който е направен от тъмен дъб и по-скоро изглежда като изсечен с брадва, отколкото гравирани от дърводелец. Има някаква калъфка върху него и освен това е огромен. Спокойно би поел двама души. Сякаш някога е бил древен трон на горски човекоядец. — Тя се разсмя тихо. — Отгоре дори стърчат някакви рога.

Робърт се усмихна на мислената си представа за стола. Въпреки грубоватия стил той си представяше от какво е бил привлечен баща му — стол, на който може да си закачи шапката, както и напудрената перука, която обичаше да носи, без да обръща внимание на модата. Херцогът винаги бе имал набито око относно употребата на някое изделие, като същевременно изобщо не обръщаше внимание на

външния му вид. Точно този му навик бе наследил най-малкият му син Ной. И в това отношение столът съответстваше идеално на бюрото.

Катриона продължи нататък.

— Книгите са наредени на три от четирите стени, като има хиляди навсякъде и в тях се засягат всички възможни теми. — Тя замълча. — О, да. А между две от лавиците има ваш портрет.

— Портрет ли?

— Да. Вие сте на бойното поле и сте в червен мундир.

Робърт потрепери изведнъж. Много добре си спомняше деня, в който бе позирал за портрета. Баща му бе изпратил художника чак до Испания, за да го намери. Денят бе кървав и тежък и Пиетро бе с него. Той винаги бе до него.

Катриона трябва да бе усетила внезапната промяна в настроението му при споменаването на портрета и тъгата, причинена от него, защото продължи веднага с описанието на стаята.

— Върху камината има един доста стар револвер, а до прозорците има сложен на специален триножник един далекоглед, използван вероятно за наблюдение на звездите. — Тя отново се върна до него. — Знаете ли, има човек, който с преброил 47 390 различни звезди на небето?

Робърт кимна с глава.

— Да, Джоузеф Лаланд.

— Точно така! — възкликна развълнувано тя. — Познавате ли го? Как изглежда? Представях сито като много интересен човек.

Ентусиазмът ѝ предизвика усмивката на Робърт.

— Не, опасявам се, че не го познавам лично. Мосю Лаланд почина преди няколко години. Брат ми Ной го познаваше и от него съм чувал, че бил доста твърд човек, много известен сред научните и литературните кръгове.

— Четох в един памфлет за него. Там имаше чудесни рисунки. Тук някъде в библиотеката е...

Робърт я чу как тръгна към лавиците.

— Госпожице Макбрайън...

— Ето го!

Той изчака, за да види колко време щеше да ѝ с необходимо, за да се досети...

— О — внезапно възкликна тя. — Съжалявам. Съвсем забравих.

— Че съм сляп — довърши Робърт. — Ако бях на вашето място, и аз щях да забравя. — Настъпи кратка тишина. — Това всичко ли е? — попита той.

— Моля? А, стаята ли? — продължи Катриона. — Не. На пода точно до креслото ви има седнало препарирано куче.

— Моля? Куче ли?

— Да. Малко кученце — болонка с кафяви уши, тялото ѝ е бяло, а очите — големи и изцъклени.

Препарирана болонка... Робърт се замисли за миг. *Разбира се, това трябваше да е Кралшит.*

Тя бе любвеобилно малко същество и баща му я обичаше повече от всичко на света. Тя го придружаваше навсякъде: на лов в дъбовите гори зад имението Девънбрук в Ланкастър или на разходка в парка, докато бяха в града. Тя бе до него дори когато заемаше мястото си в Горната камара и създаваше голяма бъркотия там, истинска неразделна част от баща му. Починала бе на шестнадесет години и херцогът преживя много тежко загубата ѝ. Когато една студена зимна утрин се събуди и я намери неподвижна до огромното си легло, той бе плакал с глас. Херцогинята дори бе казала, че се пита дали той ще тъгува така, ако загуби нея.

Робърт си спомняше как онази сутрин се опита да вземе кучето, за да спести на баща си мъката да го погребва сам в градината зад къщата. Но херцогът отказа решително, като каза на Робърт, че знае какво трябва да се направи с тялото му. И чак сега Робърт разбра какво бе сторил баща му.

В това място — замъка и стаята — беше всичко, което баща му някога е обичал. Също като библиотеката в имението Девънбрук Росморай бе убежището на херцога, мястото, където бягаше от хорската суета. Но какво го бе довело чак тук? Каква тайна лежеше скрита в Росморай?

Изведнъж Робърт се досети за плана си как ще пази Катриона и ще научи какво търси тя. Той се изправи и тръгна към бюрото. Този маршрут го тренираше безброй пъти през последните два дни, докато чакаше Катриона да се върне, така че се справи без усложнения. Тази малка победа в нещо, което преди бе правил, без да мисли съзнателно за него, а сега изискваше цялото му внимание, му се стори забележително постижение. Опипа нещата по бюрото, докато намери

купчината писма, които все още стояха там, където Форбс ги бе оставил преди няколко дни.

— Ето, госпожице Макбрайтън. — Робърт ѝ ги подаде. — Това са писма, адресирани до мен. Лични и служебни. Дали бихте могли да ми ги прочетете, след като очевидно не мога да го направя сам? За това, разбира се, ще ви бъде платено, както и ще ви помоля да извършвате за мен същата услуга оттук нататък. С други думи, бих искал да ви наема на работа като мои очи.

Катриона погледна писмата и се учуди, че херцогът иска тя, една чужденка, да чете личната му кореспонденция, а не някой от прислугата. Много по-нормално щеше да бъде някой личен камериер да...

Катриона се спомни разговора, който бе чула в коридора онази нощ, и очевидната неприязън на Форбс към херцога. Може би Полковникът бе прав. Сигурно имаше някаква друга причина за идването на херцога в Росморай, освен желанието му да се махне от Лондон. Полковникът ѝ бе поръчал да се опита да открие защо. И сега херцогът ѝ предлагаше възможност да го направи, като същевременно можеше да продължи търсенето си, тъй като щеше да идва да чете писмата му и по този начин да си осигури достъп до библиотеката. И ако само...

— Бих искала да работя като секретар за вас, ваша милост, но при условие че няма да ми плащате.

— Не искате да ви бъде заплащано?

— Не и по обичайния начин. Вместо това бих ви помолила за вашето разрешение да имам постоянен достъп до библиотеката и книгите в нея.

Робърт кимна в знак на съгласие.

— Добре. Но има още едно нещо, за което бих искал да ви помоля, госпожице Макбрайтън.

— Да, ваша милост?

— Предпочитам да се обръщате към мен по име. Наричайте ме просто Робърт.

Катриона го погледна учудено — ето един благородник, херцог, който не искаше да се държат към него като към такъв.

— Да, разбира се, Робърт. Тогава ми казвайте Катриона. — Тя погледна към писмата. — А сега искаш да прочета писмата?

— Да... — Робърт се поколеба, когато чу някой да приближава към стаята по коридора. — Не, Исках да кажа не точно сега. Изглежда имаме посетител. Въпреки това искам да останеш там, където си. Не си тръгвай този път.

Вратата се отвори без почукване. Катриона остана на мястото си.

— Извинете — каза Форбс, когато я погледна презрително, — но коя сте вие и как влязохте тук?

— Аз... — заекна пред него Катриона. Той бе висок и сух мъж, който приличаше на бухал с дълги уши, рошави вежди, големи блестящи очи и нос като клюн. Изглежда я от горе до долу с присвити очи, отбелязвайки домашнотъканите й фусты и ленена шемизетка. Горната му устна се присви, за да покаже неприязненото му отношение. Никога преди това Катриона не бе срещала по-неприятелски настроен екземпляр.

— Форбс — обади се Робърт, — да ти представя госпожица Катриона Макбрайън.

Форбс се обърна към господаря си.

— Ваша милост...

— Всичко е наред, Форбс. Госпожица Макбрайън е тук по моя молба. Тя ще идва в Росморай, за да използва библиотеката. Ще има достъп до замък и околностите му, когато пожелае да ги посети.

Форбс замълча и погледна Катриона така, сякаш бе малка полска мишка, която иска за вечеря, но в момента не може да се докопа до нея. Робърт нямаше доверие на този свой прислужник. И сега й стана ясно защо.

Тогава Форбс погледна към мястото на бюрото, където бяха писмата. После се обърна отново към Катриона и разбра, че тях вече ги няма. По киселото изражение на лицето му си личеше, че неприязънта му към нея се превърна в открита враждебност.

Катриона остана права, докато Форбс остави подноса с храна, който носеше, на бюрото и се обърна, без повече да продума. Тя изчака, докато той със сигурност се отдалечи и ечащите му стъпки заглъхнат надолу по коридора, и чак тогава се обади:

— Не мисля, че той ще щастлив да ме види тук. Изглеждаше така, сякаш току-що бе стъпил на кабарче.

Робърт се засмя.

— Не се притеснявай. Доколкото знам, той винаги е изглеждал така. Сърдит е на целия свят.

— А писмата? Трябва ли да разбирам, че искаш да ти ги прочета насаме?

Робърт кимна с глава.

— Подозирам, че тук и стените имат уши, които поради слепотата си не мога да видя. Искam никой да не занича в личната ми кореспонденция. Казано честно, тъй като не ме познаваш все още, съм сигурен, че ще прочетеш писмата, без да ги тълкуваш или да добавяш нещо. Има някои неща, за които ти не знаеш нищо, но останалите вярват, че всичко им е известно. Така че ще ми предадат своя собствена интерпретация на личните ми дела.

— Точно във връзка с това ти предлагам да отидем другаде да четем кореспонденцията ти, някъде по-далеч от замъка.

— Не виждам как ще стане това — отвърна Робърт. — Както знаеш, аз съм сляп.

— Но можеш да вървиш, нали?

— Да, разбира се.

— Тогава ела с мен. Аз зная едно местенце наблизо, където можем да отидем веднага и никой няма дори да разбере, че те няма.

Катриона хвана Робърт за ръката и го поведе през стаята.

— Един момент — спря тя и се върна. — Ще имаш нужда от очилата си, защото ще излезем на дневна светлина.

Робърт почти бе забравил, че има нужда от тях.

— На масата до креслото са.

Тя ги взе и му ги мушна в ръката. Докато ги слагаше, Робърт чу как нещо се движи, плъзга и скърца, а после почувства хладен въздух да облъхва лицето му. Замириса му на море. Ако не знаеше къде се намира, щеше да помисли, че е на морския бряг, защото дори чуваше как вълните се разбиват.

— Стълбите, по които трябва да слезем, са много тесни и неравни — предупреди Катриона, като го хвана за ръката. — Ще вървим бавно, а аз ще те водя.

Слизането до дъното им отне известно време, а най-долу звуците от морето се чуваха още по-силно, тъй като ехото се блъскаше в околните стени.

— Къде сме? — попита Робърт.

— Под Росморай има лабиринт от пещери в скалите. Те са били издълбани преди стотици години още при построяването на замъка с цел защитата му от нападатели. Предназначени са били за изход в случай на обсада и са водели към брега. Ще те заведа на една леко издадена навътре в морето скала, която е доста под замъка. Над нея има надвесена козирка, която прави мястото скрито от любопитни погледи.

Катриона поведе Робърт по тунелите, докато той не почувства преките слънчеви лъчи по лицето си. Тогава си пое дълбоко въздух. Над тях изкряска чайка. За първи път излизаше извън стените на Росморай, откакто бе пристигнал. Той затвори очи и наклони глава назад, за да почувства още по-добре соления бриз.

— Можеш да седнеш тук, на тази издатина — каза Катриона и му помогна да седне.

Робърт внезапно се замисли как тя би могла да го зареже там, да го изостави на това място, където никой не можеше да го види, а той не знаеше обратния път. С когото и друг да беше, дори с Форбс, щеше да се притесни. Но с Катриона — не.

— Преди стотици години хората в Росморай държали скрити лодките си тук, за да могат да избягат в случай на атака откъм сушата.

— Звучи разумно.

— Така си мислиш само защото в края на краищата това им е причинило повече вреда, отколкото полза. Хора от един войнствен клан разбрали за пещерите, лодките и намерили начин да се доберат до крайбрежието. Така че атакували от две страни — откъм сушата и откъм морето, — като фактически хванали в капан горките жители на Росморай в пещерите под замъка. Те може би са щели да се измъкнат, но не им достигнало време. Повечето от пещерите се заливат при прилива два пъти на ден. Бедните нещастници не са могли да направят нищо. Били хванати в клопка. Отвън са щели да ги избият, така че вместо това те избрали да се удавят, а телата им били отнесени от морските вълни. Тази легенда е известна в тази част на планините като Зората на скръбта. Следващият земевладелец на Росморай, който спечелил отново замъка, наредил да изкопаят още един тунел, който да не се пълни от прилива и да извежда в друга посока, така че такова нападение вече никога да не може да се повтори.

— И през този друг тунел ти си успявала да влизаш и излизаш незабелязано, така ли?

Катриона се усмихна.

— Намерих го съвсем случайно. Около Росморай са само голи хълмове и когато бях малко момиче, обичах да се разхождам из тях и да търся бял пирен^[1].

— Какво е това?

— Рядко шотландско цвете, което според преданията носи късмет на този, който го намери.

— А ти намирала ли си?

— Не, но майка ми е намерила, когато е била млада. Някога, като малка, ме изпращаше да го търся из туйките трева, но предполагам, че го е правила по-скоро за да ме откъсне от полите си. И въпреки всичко бях твърдо решена да намеря този приказан бял пирен. Но никога не успях. Един ден преди шест месеца се озовах близо до Росморай. Отново започнах да търся пирен, също както когато бях малка. Точно тогава открих входа към пещерата. Всъщност направо пропаднах в него и после обходих пещерите, опитвайки се да намеря изход. Попаднах на стълбите, които водеха към библиотеката и скритата в стената врата. Когато открих ръчката, която отваряше онази врата, помислих, че сънувам. Никога преди това не бях виждала толкова книги. Имаше безкрайно много за четене, а аз можех да идвам и да си отивам, без никой да разбере. Оттогава започнах да идвам в Росморай.

— И никога не си била разкрита?

— Не. Предишният господар, баща ти, идваше само от време на време в Росморай. А човекът, който се грижеше за замък — Абъркромби — идва само когато трябва да събере наемите, а през другото време замъкът стои празен. Досега поне.

После вятърът задуха по-силно, като се завихри около тях. Катриона се огледа и забеляза тъмна купчинка облаци, които се движеха към брега.

— Изглежда като че ли ще вали — каза тя. — Приливът започва и след няколко часа това местенце ще бъде под водата. Да започвам ли да чета писмата, преди да стане прекалено късно?

---

[1] Бял пирен (*Calluna vulgaris*) — Цвете, което цъфти с малки розово-лилави цветчета. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Лорд Шевалие не можа да ми каже нищо повече, когато го срещнах миналата вечер в Уайт. Спомена, че преди известно време бил питал татко за честите му отсъствия, но той нищо не му обяснил. Все пак, когато татко се бил върнал в Девънбрук след последното си пътуване до Росморай, той се похвалил на Шевалие, че бил на ръба на успеха и скоро щял да нанесе окончателно поражение на Кингсбург в надпреварата за произведения на изкуството.

Робърт слушаше съсредоточено Катриона, докато му четеше писмото на брат му. То бе последното, което ѝ даде. Първото бе от адвоката му Куинби, второто от леля му Амелия от Съфолк, тревожеща се за здравето му, а последното бе най-интересно.

Той се замисли над думите на Ной. *Да нанесе окончателно поражение.* Изненада се, че изобщо не бе мислил за това, а би трябвало. Уолъс Бърнет. Маркиз Кингсбург. Най-големият съперник на баща му.

Той не знаеше почти нищо за този човек, а това, което знаеше, го бе подочул чрез познати при закупуването на произведения на изкуството. Самият маркиз рядко се показваше на търговете — обикновено сделките му се осъществяваха от агента му. Робърт бе разбрал, че маркизът има доста голямо имение в Йоркшир, не се отдава на обичайните пороци — хазартни игри или пиене, и между благородниците е известен като щедър човек, пример за подражание в обществото. Единствената лоша слава, която му се носеше, бе всеизвестното му съперничество с бащата на Робърт, а дори тя се считаше просто за забавна игра между джентълмени.

Но нямаше нищо забавно в горчивината, с която баща му говореше за него. Робърт си спомняше, че веднъж попита майка си

защо те двамата приемат съревнованието помежду си толкова насериозно. А тя само бе поклатила глава и бе казала на Робърт, че миналото е по-добре да се остави на мира и че каквото и да бе довело до тази взаимна омраза, то се е случило преди много години, когато двамата с баща му са учили в Кеймбридж. Очевидно двамата се бяха срещнали за първи път в университета и сигурно там се бе запалила искрата на това безмилостно съперничество между тях, което като че ли щеше да продължи през целия им живот.

Съперничество, което в края на краищата, напомни си сам Робърт, се бе прекъснало поради смъртта на единия.

Нима Кингсбург би могъл да подпали дома им, за да прекрати борбата помежду им веднъж завинаги? Унищожаването на колекцията в Девънбрук със сигурност щеше да издигне тази на Кингсбург и щеше да ѝ спечели признание в обществото. От бележките на баща му за местоположението на различните произведения на изкуството се разбираше, че голяма част от тях се пазеха в имението Девънбрук, така че бяха унищожени от пожара. Освен това Кингсбург прекрасно знаеше за приноса на Робърт за доставянето на нови придобивки към колекцията на баща му. Би ли могъл самият той да е пуснал слуховете за това, че Робърт е отговорен за пожара, за да отдалечи подозрението от себе си?

Робърт се замисли отново за писмото на Ной за признанието на баща му пред лорд Шевалие как е щял да нанесе окончателно поражение на Кингсбург. За какво е загатвал баща му? Част от тяхната договорка бе Робърт да доставя всички нови придобивки към колекцията. Ако имаше нещо ново, то той би трябвало да знае за него. Въпреки че херцогът е можел да урежда някаква сделка и без да я обсъди с Робърт. Или е намерил нещо толкова необичайно, че е решил да се сдобие с него, без да прибегне до услугите на сина си? А можеше ли Кингсбург да е научил също за това и да е решил, че съревнованието между тях е отишло прекалено далеч?

— Това ли е всичко, което пише брат ми? — попита тогава Робърт, като осъзна, че Катриона бе замълчала отпреди доста време.

— Не. Има още малко. — И тя продължи нататък:

Изпращам ти най-новите вестници, които отразяват положението във Франция, за да може Форбс да ти ги прочете. Толи пише, че настроението в Брюксел било празнично. Имало балове всяка нощ и момчетата танцували до зори, без да знаят дали няма да ги повикат всеки момент на бойното поле. Наполеон все още е в Париж и не е успял да започне мирни преговори със съюзниците. Мир! Можеш ли да си представиш нахалството му? Съюзниците очакват следващия му ход, който сигурно ще бъде нападателен. Уелингтън го очаква в бойна готовност, за да приключи с него и да не му позволи да вземе властта за трети път. Тук, в Лондон, се говори, че битката ще бъде спечелена бързо и всички ще се върнат на дългоочаквана почивка в Париж. Ще очаквам с нетърпение твоя отговор. Надявам се, че при теб всичко е наред.

Твой брат Ной.

Робърт замислено мълчеше. Прекалено добре му бе известно това чувство на очакване, на предвкушане на предстоящата борба, без да знае кога или къде щеше да се състои. Толкова много искаше да бъде с Толи и останалите на Континента, но щеше само да им се пречка. Робърт се молеше Уелингтън да спечели победа, въпреки че сам си напомни да не се вдава прекалено в мисълта за това. Той се чувстваше част от събитията във Франция, но въпреки това бе някак отдалечен от тях. Всичко, което можеше да направи, бе да стои и да чака вести от Толи. И да се надява.

Дотогава трябваше да не мисли прекалено много за Континента, а единственият начин да го направи бе да съсредоточи всичките си усилия върху разкриването на истината за пожара. Като вземеше под внимание писмото на Ной, връзката на Кингсбург с него бе твърде възможна.

— Предполагам, че щом можеш да четеш толкова добре, вероятно умееш и да пишеш? — попита той.

— Да, разбира се — отвърна Катриона.

— Тогава ще може ли да напишем един отговор на брат ми?

— Да, но сега стана вече късно. Да го направим утре?

Робърт кимна. Тъкмо през нощта щеше да обмисли следващия си ход.

— Нямам нищо против.

— Ще дойда по обяд, за да мога след това да почета малко. До утре, тогава?

— Ще те чакам.

Робърт стоеше на прозореца на библиотеката, когато Катриона дойде на следващия ден. През цялата нощ бе подреждал фактите, като търсеше всяка възможна причина за пожара.

Докато обмисляше всичко, на преден план винаги стояха две основни неща. Маркиз Кингсбург и Росморай. Как точно бяха свързани с баща му, той все още не знаеше, но щеше да разбере. Твърдо беше решен да го направи.

Робърт се обърна, когато Катриона влезе в стаята. Момичето се спря стъписано, когато забеляза, че не носи очилата си.

— Ти стоиш до прозореца? — усмихнато отбеляза тя.

— Болката постепенно намалява. — Той се отдръпна, докато не стигна до креслото си. Сложи и двете си ръце на облегалката му. — Преди две седмици нямаше да мога да застана така до отворен прозорец, без да се присвия от болка. Но сега вече има моменти, когато болката с почти поносима. — Той замълча за миг. — Това е добър знак, за който трябва да съм благодарен само на теб.

— На мен ли?

— Да. Ако не беше ме извела извън тези стени вчера, щях да остана до края на дните си затворен тук зад завесите и тъмните си очила. Никога нямаше да почувствам хладния морски бриз или топлината на слънчевите лъчи върху лицето си. Досега не съм усещал колко много ми липсват тези неща. Поразяващо е наистина как приемаме някои неща за дадени, без да се замисляме върху съществуването им. А когато си отидат, разбираме колко важни са били в действителност.

Катриона подозираше, че той говори за нещо повече от слънчевите лъчи и морския бриз, и не знаеше как да му отговори. Никога досега не бе успявала да даде нещо значимо на някого. Понякога береше цветя по поляните за майка си. Веднъж бе натъкмила

карирана лента с Макбрайънови шарки за шапката на баща си. Но такава нещо — да знае, че бе вдъхнала надежда за по-добри бъдни времена на някого, и то точно на него — това я караше да се чувства наистина горда със себе си.

— Спомена, че искаш да напиша писмото до брат ти? — попита тя, докато отиваше да седне зад голямото бюро. После взе перото.

— Скъпи Ной — започна Робърт. — Твоето писмо ме наведе на една мисъл, на която бих искал да обърнеш внимание при първа възможност. Маркиз Кингсбург. Можеш да ангажираш Куинби да ти помогне, доколкото може. Поинтересувай се от финансовото му състояние, къде се е намирал през последните няколко месеца и особено на 22 февруари, както и от всичко друго, за което се досетиш. Ще очаквам следващото ти писмо и ще продължа собствените си разследвания оттук. Твой брат, Робърт.

Катриона попи мастилото, а после сгъна хартията.

— Имаш ли печат?

— Баща ми трябва да има на бюрото. В най-горното чекмедже.

Катриона дръпна чекмеджето. В него имаше само една малка дървена кутия. Тя я отвори, като възкликна изненадано.

— Какво има?

— Помислих си, че печатът е в кутията, която намерих вътре, но в нея има само документи.

Робърт заобиколи креслото и се насочи бавно към нея.

— Документи ли?

— Да. — Катриона набързо прегледа най-горния лист. — Изписани от горе до долу страници. Изглежда като някакво описание. Всъщност то дори е озаглавено на втората страница. „Разказ за пътуванията през планините на Шотландия, написан от негова светлост Джеймс Идънхол, пети херцог на Девънбрук“. Може би баща ти с планирал да напише подробна хроника на дните, прекарани тук, в Росморай?

— Не зная — отвърна Робърт. — Та аз дори не подозирах за съществуването на Росморай. Но това би могло да оправдае честите му посещения тук.

Катриона продължи да преглежда набързо листовите.

— За всяка отделна глава на изложението баща ти изглежда е избирал някоя определена местност около замъка и я е описвал,

давайки ѝ своя собствена оценка. Също като публикуваните летописи на Бозуел^[1], в които той описва пътуването си из островите с Джонсън. — Когато започна да чете първата част на хрониката, тя се разкикоти весело.

— Какво пише?

— Тук пише как баща ти отишъл да види вдовицата Горие рано-рано сутринта. Вдовицата е държала земя под наем в Росморай и описанието ѝ е едновременно много забавно и точно. Той пише: „Жената, която живее в тази къщурка, е много интересна. Кожата ѝ има най-нездравословния цвят, който някога съм виждал. Тя ми предложи собствения си стол да седна и да си почина, но аз любезно ѝ отказах заради особения ѝ парфюм.“

— Какво толкова странно е имало в парфюма ѝ?

— Най-вече това, че тя не ползва никакъв. Всъщност тя изобщо не се къпе, защото вярва, че това е начинът, по който Сатаната достига до човешката душа през кожата на хората. Освен това, за да се предпази по-сигурно от *стария дявол*, както го нарича тя, натърква кожата си с отвара от разни растения. Едно от тях ѝ навлече прякора Валерия. Билката валериана, която тя използва, ѝ придава тази необичайна миризма и, което е по-лошо, като използва тази смес, без да се къпе, кожата ѝ се е боядисала цялата в синьо! Робърт се разсмя смаяно.

— Тя да не е луда?

— Не съвсем. Само понякога е малко объркана. — Катриона погледна следващите няколко листа. — Изглежда баща ти се е заел да посети всичките наематели на Росморай при пътуванията си. Той е писал за всеки един, както и за всички места, където е отсядал, и за всеки срещнат по пътя. — Тя набързо преработи страниците до последната от ръкописа. — Изглежда е писал до последния път, когато е бил тук.

Последния път, когато е бил тук. На Робърт внезапно му хрумна една идея.

— Катриона, ще можеш ли да ме заведеш до същите тези места, описани в хрониката на баща ми? Бих искал да отида навсякъде, където е бил баща ми, и ти да ми четеш описанието на всяка една местност. Това може би ще ми помогне да открия какво го е карало да

идва тук толкова често. Трябва да разбере защо е идвал тук и защо никога нищо не е казал за това място.

Отчаянието в гласа на Робърт бе толкова явно, че без дори да се замисли, тя го попита:

— Робърт, какво се е случило с баща ти?

Лицето на Робърт моментално замръзна, като чертите му се измениха неузнаваемо. Катриона очакваше да откаже да ѝ отговори. Всъщност разбра, че изобщо не е трябвало да го пита.

— Извинявай.

Мъжът поклати глава.

— Няма нищо. От толкова време се опитвам дори да не мисля за това, нито пък да говоря за него. Може би най-после е дошло време да си призная какво наистина се случи.

Той започна съвсем бавно.

— Имаше голям пожар в семейното имение в Ланкастър. Почти цялото ми семейство загина — баща ми, по-големият ми брат Джеймисън, съпругата му и синът им. И Пиетро.

— Пиетро ли?

— Той бе моят камериер. — Робърт се поколеба. — В действителност той бе много повече от това. Веднъж спаси живота ми. — Стисна зъби, за да овладее чувствата си, а пръстите му се свиха в юмрук.

Катриона изчака, като усещаше, че Робърт иска да каже още нещо. И той продължи:

— За първи път срещнах Пиетро на Иберийския полуостров преди години. Бях арестуван от френски патрул. Те ме включиха в един килер за продукти в някаква изоставена ферма, докато се опитваха да решат дали бях испанският куриер, за какъвто се провъзгласих, или английският офицер, какъвто бях в действителност. Обясненията ми, че бях свалил червения си мундир от един мъртъв англичанин, изглежда не успяха да ги убедят много. Те почти бяха стигнали до решението да ме убият, когато Пиетро ме освободи, като отключи вратата на килера.

— Той е рискувал много, за да ти помогне.

— Рискът не означаваше нищо за него. Пиетро мразеше французите. Те бяха избили семейството му — майка му и сестрите му — когато превзели тяхното село, а той останал съвсем сам и без

средства за препитание само на шестнайсет години. След като ми помогна да се измъкна от килера, аз го избрах за свой ординарец. Той ме придружаваше навсякъде, а когато войната свърши, аз го доведох в Англия, за да му осигуря по-добър живот. — Робърт притвори очи. — А вместо това му го отнех. Ако не бях го убедил да дойде с мен, той нямаше да се озове в имението Девънбрук онази нощ, когато избухна пожарът. Това никога няма да си го простя.

Катриона потръпна цялата. Тя се протегна и взе ръката му в своята.

— Ти не би могъл да знаеш предварително.

Робърт просто поклати глава.

— Зрението ти — досети се тя изведнъж за единственото, което той не спомена изобщо. — Ти си изгубил зрението си при пожара, нали? Затова си дошъл в Шотландия, за да оплачеш семейството и приятеля си?

— Да, така е, но не само за да ги оплача. Дойдох с надеждата да открия истината. — Той бавно си пое въздух. — Пожарът не избухна случайно, Катриона. Някой го бе запалил нарочно.

— И ти мислиш, че това е свързано по някакъв начин е Росморай?

— Сигурен съм. Баща ми никога и на никого не е споменавал за това място или за посещенията си тук. Самият аз научих за тази собственост при подробното описание на наследството от адвоката след смъртта на баща ми. Това изобщо не бе типично за него, той никога не е бил потаен човек. След като научих за Росморай, се попитах дали то няма нещо общо със смъртта му. И дойдох тук, за да разбера. Дойдох, за да открия истината.

Истината. Разговорът, който бе дочула онази нощ, споменатото от Форбс за Робърт. Сега вече всичко започна да придобива някакъв смисъл.

— Прислужниците ти вярват, че ти си запалил пожара, нали? Точно затова искаш аз да ти чета писмата. И това е причината да не им се доверяваш.

Робърт се намръщи.

— Слугите и почти всички в Лондон вярват, че тъй като аз съм единственият оцелял от пожара и ще се облагодетелствам най-много от него, сигурно съм го запалил нарочно, за да наследя титлата, която

иначе трябваше да е на брат ми. Но аз никога не съм я желал. Мили Боже, та в огъня умряха брат ми, съпругата му и синът им. А Елизабет чакаше второ дете. Нима ме мислят за такъв звяр?

Робърт стисна очи, опитвайки да овладее бурните си чувства. Но Катриона не можа да сдържи сълзите си. Да загуби зрението си в огъня бе достатъчно тежко, но да бъде обвинен в умишленото избиване на собственото си семейство? Човек нямаше защо да се чуди какви бяха причините за идването му в Шотландия.

Робърт не бе дошъл да търси съкровището. Това, което търсеше той, бе далеч по-скъпоценно от някакъв си сандък със злато.

Робърт бе тук, за да намери човека, отговорен за убийството на цялото му семейство, и тя щеше да му помогне да го открие.

---

[1] Джеймс Бозуел (1740–1795 г.) — шотландски автор — биограф на Самюел Джонсън. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Катриона се обърна, когато Робърт влезе във вътрешния двор. Сутринта бе много тиха и хладна, но сега — по обяд — небето бе ясно и слънчевата светлина се процеждаше през назъбените парапети на кулата, които се издигаха високо над тях. Лекият ветрец развяваше тъмната коса на Робърт над високата яка на гълъбовосивата му жилетка, а набраните бели ръкави на ризата му се издуваха игриво. Високите ботуши скърцаха по чакъла на алеята. Тя забеляза, че си бе сложил очилата, Форбс, след като бе изпълнил задължението си да доведе господаря си дотам, се обърна и си тръгна обратно към замъка, без да продума нищо.

— Да тръгваме ли? — попита Катриона.

— Изчакай малко. — Робърт застана съвсем неподвижно, като попиваше звуците на морето и чайките около себе си в усамотения вътрешен двор. — Опиши ми какво има наоколо.

Катриона се огледа.

— В средата на двора сме. Една голяма порта води навън към околните земи, покрита плътно с бръшлян от едната страна. Главната кула е висока и се издига над скалите и морето. Крясъците, които чуваш, са от чайките, свили гнездо под стрехите. Сега те ни наблюдават зорко високо от корнизите. Винаги съм мислила Росморай за най-красивия замък на света.

Робърт помълча малко, а после кимна.

— Сега вече можем да тръгваме.

— Ти имаш ли някакъв кон? — попита Катриона.

Херцогът се намръщи.

— А аз си помислих, че ще вървим пеш.

— В хрониката пишеше, че баща ти е обикалял на кон. Местността е пресечена и повечето от местата, които той е посетил, са твърде отдалечени и трудни за достигане пеш.

Робърт не бе мислил, че ще им се наложи да яздят. Откакто бе загубил зрението си, не се беше качвал на кон. Където и да ходеше

оттогава, или се придвижваше пеш с нечия помощ, или се возеше на карета. И въпреки това бе довел жребеца си Баярд от Лондон, като таеше някаква глупава надежда, че един ден би могъл да язди отново.

— Аз наистина имам кон, един жребец. Баярд е силен и малко буен. Може би ако го яхнем заедно, ти ще можеш да го насочваш накъде да върви, а аз ще се опитам да го държа здраво.

Катриона се съгласи и Робърт извика на коняря да изведе Баярд. Щом се качиха на гърба на коня, тя сложи ръцете на Робърт около кръста си, а дланите му — върху нейните на юздите, после чукна с пети хълбоците на Баярд и потеглиха.

Робърт се изненада колко лесно привикна отново с движението на коня, без да вижда. От опъването на юздите от време на време той усещаше кога Баярд навежда глава, за да откъсне някое стръкче трева, или протяга шия, подготвяйки се да се впусне в галоп. Той го задържаше в лек раван, като двамата се поклащаха плавно на седлото.

Много повече го притесняваше близостта на Катриона.

Ръцете му я прегръщаха, краката му се докосваха до нейните при всяко движение на коня и след като појздиха малко, тя започна да се отпуска. Скоро се облегна съвсем спокойно на гърдите му, а главата ѝ се опираше от време на време на рамото му. Робърт се питаше дали тя съзнава колко мека е косата ѝ, която се вееше пред лицето му. Той неведнъж се хващаше, че навежда устни над копринените кичури и поема дълбоко сладкия ѝ дъх, а после трябваше сам да си заповяда да се отдръпне настрана.

Робърт осъзна, че се бори с привличането ѝ от самото начало, макар да си казваше, че мъж като него, който винаги дотогава е бил ръководен от това, което вижда, не би могъл да бъде съблазнен сексуално от жена, която дори не с виждал. Преди да ослепее, най-голямо удоволствие му доставяше да наблюдава жените — как се движат, излъчването им, грацията им. Държаха се толкова различно от мъжете. Той нямаше ни най-малка представа как изглежда тя в действителност и все пак всеки път, когато Катриона се приближеше към него, му се искаше да я докосне и да опита мекотата на кожата ѝ. Още повече сега, докато стоеше така отпусната пред него на седлото и се потриваше леко срещу бедрата му. И дори когато отричаше привличането, което тя упражняваше върху него, му се искаше да я опознае изцяло.

Явно бяха минали през някакви дървета, защото ветреецът отново започна да облъхва лицето му, а слънцето — да го грее. Някъде отдалеч Робърт чуваше тихото ромолене на вода. Миришеше на пръст и влага. Катриона дръпна Баярд, за да го спре бавно.

— Това е първото място, което баща ти е посетил според хрониката — обади се тя. — Пред нас е малко поточе, което се влива в езерото Линанглас, а после отива към пролива. Той е поседял известно време на купчина речни камъни, докато е писал. Да слезем ли, за да ти прочета какво с написал?

Въпреки че не му се искаше да се отдръпне от нея, Робърт съзнаваше, че трябва да направи точно това, тъй като независимо че го отричаше, близостта и интимното докосване на телата им започваше да предизвиква физическа реакция у него, която тя без съмнение щеше да забележи много скоро.

— Днес е доста хладно — започна да чете Катриона, щом Робърт седна на брега на поточето, — но не можах да подмина това прекрасно местенце, където напоих коня си и се насладих на спокойствието, което то излъчваше. Есен е, листата са обагрени в жълто и оранжево и са настлали като килим цялата зелена долчинка. Бих искал някога някой да ми я нарисува за колекцията. Водата на това поточе е чиста и прясна и аз не можах да се въздържа да не си пийна. Усетих как попивам чудната атмосфера на това кътче, което изглеждаше недокоснато от човека и от историята, чийто безмълвен свидетел без съмнение е било.

Робърт нямаше нужда от очите си, за да си представи тази картина, която баща му бе описал толкова живописно. Представяше си как херцогът седи точно на същата скала и драска в бележника си, като някак си се почувства много по-близо до него, идвайки на това място. Той свали очилата си и ги пусна до себе си. Притвори очи от внезапната болка, причинена от пряката слънчева светлина, но въпреки това вдигна лице нагоре към нея, попивайки топлината ѝ. Внезапно се изправи и тръгна към звука на водата.

— Какво правиш?

— Жаден съм. — Робърт застана на колене на покрития с мъх бряг и протегна ръка, докато пръстите му не се потопиха в хладната течност.

— Внимавай, Робърт. Брегът е хлъзгав по края и... Преди още тя да свърши, мъжът загуби равновесие. Със звучно плясване той се приземи по лице в потока.

— Проклятие! — изкрещя Робърт, щом се изправи, опитвайки се да стигне обратно на брега. Ботушите му се бяха напълнили и тежаха на краката му, когато се опита да ги движи във водата. Всеки път, щом се добереше до брега, се подхлъзваше по калната повърхност и падаше назад, а раздразнението му нарастваше непрекъснато. Най-накрая той се изправи в средата на потока, мократа му коса капеше над невиждащите му очи, а всичко, което му се искаше да направи, бе да стовари юмрук в нещо достатъчно твърдо.

— Робърт — извика му Катриона от брега, — протегни се, за да те хвана за ръката.

— Не! — Той плесна с ръка по водата, като я разплиска наоколо. — Аз съм достатъчно голям и отдавна съм се научил да ходя.

— В такъв случай престани да се държиш като дете — изкрещя му тогава Катриона. — И престани да използваш слепотата си като извинение, зад което криеш мъката си.

Гневът на Робърт избухна яростно.

— Не използвам слепотата си! И никой няма да ме съжалява като някакъв безпомощен инвалид! Аз съм мъж. Претърсвал съм сантиметър по сантиметър сгради за вражески патрули. Прониквал съм във френски лагери, където никой не подозираше кой съм. Бил съм се с мъже и съм ги убивал, когато ставаше въпрос за техния или моя живот. Така че сигурно мога да си пийна вода от потока, без да се нуждая от помощта на някаква си слугиня!

Катриона замлъкна и доста време измина, преди да каже изненадващо спокойно:

— След като си толкова способен, със сигурност можеш сам да намериш обратния път до Росморай.

Робърт явно бе стоял съвсем близо до брега. Разбра го, защото само след миг тя го блъсна силно. И тъй като изобщо не го очакваше, падна назад във водата като отсечено дърво.

Той се препъна, но после успя да се изправи. Сега вече отвсякъде му течеше вода, докато чуваше как Катриона се отдалечава, а полите ѝ свистят над високите треви. Беше си го заслужил. Съзнаваше го дори когато ѝ крещеше съвсем несправедливо като някакъв идиот.

Заслужаваше да му се разсърди. И да го остави там до залез-слънце мокър като кокошка. Както си заслужаваше да хване и някаква здрава настинка, от която да киха поне две седмици.

Защо ѝ се бе нахвърлил така? Катриона бе единственият човек, който не се държеше с него като с някакъв чудак или инвалид заради слепотата му. Тя отказа да се примири с наложените му ограничения и почти намери начин да ги заобиколи. И което бе дори по-важно, караше го да се чувства пълноценен мъж, независимо от слепотата си.

И като я познаваше дотолкова, той осъзна, че тя не би могла да го остави там съвсем сам да търси обратния път.

Очите му горяха болезнено, а главата му туптеше от силните слънчеви лъчи. А нямаше ни най-малка представа къде бе оставил очилата си. Чувстваше се като истинско магаре. Той я извика, но тя не му отвърна, удължавайки унижението му.

— Съжалявам, Катриона. Не трябваше да ти крещя така не беше справедливо.

Все още не получи никакъв отговор.

— Сигурно искаш да си стоиш отстрани и да ме гледаш как си разбивам носа в някое дърво, така ли?

— Разбира се, че няма да го направя. Освен това в потока няма дървета.

Робърт се обърна по посока на гласа ѝ. Тя стоеше по-близо, отколкото си мислеше той — само на няколко крачки от брега.

— Ще ми помогнеш ли да изляза оттук? Моля те?

Катриона се поколеба, но накрая каза:

— Ако пристъпиш напред и малко надясно, има местенце, където тревата расте дори във водата. Там би трябвало да намериш стабилна земя, където да стъпиш.

Добър възпитател, помисли си Робърт, тъй като тя щеше да се увери, че урокът ѝ бе добре възприет. След няколко минути Робърт стоеше на тревистия бряг, укротен и целия вир-вода. После протегна ръка напред.

— Ще сключим ли примирие?

Той почувства ръката ѝ да се плъзва в неговата.

— Няма нищо срамно в това да имаш нужда от някого от време на време, Робърт. Това не те прави жалък или безпомощен, а те прави просто човек.

Да имаш нужда. Робърт не си спомняше да се е нуждаел от някого, с изключение на времето, когато е бил съвсем малък. А точно със собствената си независимост той винаги се бе гордял. След като Джеймисън наследяваше Девънбрук заедно с титлата, Робърт трябваше да намери начин да изкарва прехраната си. Да се насочи към обичайните за втори син занимания — право, медицина или църквата — не представляваше никакъв интерес за него. Чрез собствените си умения и постижения той бе успял да намери мястото си и да натрупа богатство чрез купуване и продаване на изкуство. И оттогава да изпитва нужда от някого за него означаваше слабост, уязвимост, на която решително бе отказвал да се подчини. Но тази упоритост, този отказ да приеме, чиято и да било помощ винаги се бе отнасял до баща му или брат му. Но не засягаше това съвсем младо шотландско момиче.

Робърт стоеше неподвижно, докато Катриона се приближи до него. Тя се протегна и отметна мокрите кичури от лицето му, като го избърса леко. После сложи очилата му внимателно.

— Не трябва да оставаш сам, Робърт, ако имаш възможност да го избегнеш.

Той почувства как нещо вътре в него се преобърна. Камъкът в душата му сякаш започна малко по-малко да го отпуска. Би трябвало да му е студено, защото бе мокър до кости, а вятърът определено бе доста студен. Трябваше да е ядосан, дори вбесен или поне засрамен, но нито едно от тези чувства не караше тялото му да гори в този адски огън. Сега всичко, което изпитваше, бе едно изгарящо желание. А само тя можеше да го удовлетвори.

И без изобщо повече да разсъждава, Робърт се протегна и прегърна Катриона, като я притисна плътно към себе си. Тя изобщо не продума. Той прокара ръка по лицето ѝ и бавно сведе устни над нейните, като я целуваше нежно, докато изчезнаха и последните искрици гняв от неспособността му да вижда. Той искаше, имаше нужда да се почувства мъж, един напълно цялостен мъж. А тази жена бе единствената в света, която би му позволила тази свобода.

Чувстваше топлия дъх на Катриона, когато отлепи устни от нейните. Главата му все още бе наведена над нея и толкова много му се искаше да види лицето ѝ, да потопи поглед в очите ѝ, за да почувства реакцията ѝ. Никой от двамата не проговори. Нямаше нужда да го правят. Над тях птичките чуруликаха весело. Лекият вятрец ги

обгръщаше с аромат на диви цветя. Сигурно така е било и в райската градина.

Внезапно в далечината тресна гръм и очарованието на странната и чудна магия, която ги бе обхванала в онзи миг, когато Катриона бе застанала до него на брега на потока, изведнъж изчезна.

— Над брега се събират облаци — проговори тя. А после веднага продължи: — Свали си ризата и ботушите.

Робърт замръзна изненадано.

— Моля?

— Ризата ти е чисто мокра, а ботушите ти са пълни с вода. А става все по-студено. Единственото, което мога да направя, за да не настинеш от този вятър, е да ти изстискам ризата. Зад теб има скала, на която можеш да седнеш.

Робърт се отпусна мълчаливо назад, издърпа ботушите си и ги подаде на Катриона.

Тя се обърна настрани. Сърцето ѝ биеше лудо, когато отиде до поточето, за да изсипе водата от ботушите на Робърт, а не знаеше защо е така. Чудеше се как от едната крайност — да ѝ се иска да го удари с нещо тежко по главата — отиде в другата — да желае само да се отпусне в ръцете му и да го целува. Радваше се, че той не може да види какво въздействие ѝ бяха оказали целувките му, как се бяха подкосили коленете ѝ, сякаш току-що се бе събудила от някакъв чуден сън. Знаеше, че само негодуванието срещу слепотата му го бе накарало да я целуне, точно както то бе причината и за избухването му. И двете неща бе направил, без изобщо да се замисли.

А и тя бе реагирала по същия начин, когато го бутна в потока. Катриона много рядко избухваше. Това просто не бе в природата ѝ. Но когато Робърт я бе сравнил със слугиня, нещо в нея бе пламнало от луд гняв. Тя все още не разбираше защо го бе направила. Но знаеше със сигурност, че не трябва да му позволява да я засяга по този начин. Беше глупаво от нейна страна. А освен това бе доста опасно. Тя му подаде ботушите.

— Страхувам се, че все още са подгизнали, но поне няма да пляскаш във вода, когато стъпваш в тях. Дай сега да видим...

Катриона се обърна към Робърт, за да вземе мократа му риза, и изведнъж замръзна.

Той стоеше пред нея гол до кръста, тъмната му лъскава коса блестеше на светлината на залязващото слънце. *Мили Боже*, погледна го тя е няма възхищение. *Толкова е красив*. Гледката на голите му мускулести гърди разтърси Катриона дори повече от целувката му. Той бе по-великолепен от портрета си, мускулите му бяха гладки като коприна, коремът му — стегнат и плосък, а раменете — широки и заоблени. Той бе самата мъжественост, всичко, за което си бе мечтала, преди да го срещне, когато бе само блян и общи контури от един портрет. Сърцето ѝ туптеше бясно и тя се опита да вдиша дълбоко, за да се поуспокои.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Не. — Преглътна мъчително тя. — Дай ми ризата да видя какво мога да направя, за да я поизсуша.

Катриона връчи на Робърт ботушите и взе ризата, като се извърна бързо настрани. Но докато усукваше мократа материя в ръцете си, тя отново погледна назад, като се чудеше какво ли ще е да прокараш пръсти по твърдите му мускули. Кожата му изглеждаше толкова гладка, сякаш бе статуя, но жива и топла... Мили Боже, нима полудяваше? За какво само си мислеше?

Този мъж бе херцог. Благородник. Беше толкова богат, колкото тя не би могла да си представи. А тя бе само дъщеря на един беден селянин, която таеше причудливи фантазии за скрити съкровища и рицари в блестящи доспехи.

Катриона изтърси ризата му, за да я поизпъне.

— Така, поизсуших я, доколкото е възможно. А сега трябва да тръгваме обратно за Росморай. Можем да продължим утре сутрин и да последваме маршрута по записките на баща ти. Облаците се спускат изненадващо бързо. Изглежда скоро ще завали.

И наистина заваля.

Почти веднага след като напуснаха защитената и покрита с дървета долчинка до поточето и излязоха на открито, небесата над тях се разцепиха. Тежки капки зачукаха по тях. Изведнъж всичко се промени. Лекият ветреца, който бе развявал игриво сребристите гриви на Баярд преди това, сега свистеше през високата трева и пирена като ледена безмилостна ръка, която помита всичко по пътя си.

Баярд бе започнал да се изнервя още при първия гръм и сега танкуваше напред-назад, като отмяташе глава всеки път, когато

Катриона се опитваше да го удържи. Сякаш дори от мократа му кожа се излъчваше страх. И когато небето се разцепи точно над главите им, той се изправи на задните си крака, подготвяйки се да се спусне в луд галоп. Ако Робърт не бе грабнал юздите и не бе извил главата му силно настрани, щеше да се понесе като вихър.

— Има ли наблизо място, където бихме могли да се подслоним?
— извика Робърт.

— Да. — Катриона впи пръсти в буйната грива на Баярд и стегна колене около него още по-силно. — Наблизо има една къщурка. Ще трябва да се доберем до нея, преди вятърът да се усили съвсем.

Отне им доста време да се придвижат, защото Баярд продължаваше да се дърпа. Вятърът и засилващият се дъжд затрудняваха видимостта и бурята сякаш щеше ги отнесе, когато Катриона най-после видя пред тях колибата. Щом я наближиха, тя скочи от гърба на Баярд. Изчака, докато Робърт се смъкна до нея, и поведе изплашения кон напред, като хвана със свободната си ръка тази на Робърт.

Тя удари няколко пъти по тежката врата и извика:

— Ехо, господин Алан! Аз съм Катриона Макбрайън! Може ли да се подслоним при вас от бурята, сър?

Когато никой не ѝ отговори, тя потропа отново.

— Господин Алан? Има ли някой там?

Дъждът започна да вали още по-силно, а шумът му заглушаваше гласа на Катриона. Светкавица раздели небето надве и изплаши още повече Баярд. Тя трябваше да пусне Робърт, за да се опита да удържи коня.

— Катриона!

— Всичко е наред. Държа го — изкрещя тя и придърпа уплашения кон обратно към вратата на къщурката. После бързо метна на очите му кариания си шал.

— Не мисля, че господин Алан си е у дома. Но дали ще можем да отворим?

Робърт опипа с ръце грубата дървена врата. Като отстъпи назад, той вдигна крак и я блъсна силно. В момента, в който я удари, вратата се разтвори широко.

— Хайде — извика той и двамата влязоха навътре.

Катриона едва успя да вкара и Баярд с тях. Но щом веднъж се озова вътре на тихо и сухо, конят моментално се успокои. Катриона подпря разбитата врата с една торба овес, която се търкаляше наблизко.

Зад дебелиите и здрави, уплътнени с торф стени на малката къщичка шумът от бурята се чуваше съвсем приглушено. Катриона запали една свещ и заведе Робърт до стола, преди да отведе Баярд още по-навътре, като придърпваше главата му надолу, за да не се удари в ниския таван.

— Господин Алан няма ли да се разсърди от нашето насилствено нахлуване? — попита Робърт.

— Ако разбере как е станало всичко и че сме били застигнати от бурята толкова близо до неговия дом, щеше много повече да се обиди, ако не бяхме се подслонили тук. Той е много добър приятел на баща ми.

— А Баярд? Нима гостоприемството на господин Алан се простира и до конете включително?

Катриона се засмя тихо.

— Разбира се. Ако не бе надолу по крайбрежието, то вече щеше да е вкарал стадото си вътре на сухо. Той наскоро го отведе, за да го остави под грижите на другия, докато го няма.

— Господин Алан спи под един и същи покрив с домашните си животни?

— Повечето шотландци спят заедно с животните си. Този обичай датира от доста отдавна, още от дните на разбойниците, когато хората са прибирали стадата си вътре, за да ги опазят от крадци. А сега по тази причина поне имаме храна за Баярд, ще запала огън и ще видя дали има нещо за ядене. Бурята сякаш няма да спре скоро, така че сигурно ще се наложи да поостанем тук.

След малко Катриона вече бе разпалила хубав огън в каменното огнище. А скоро след това сложи две чинии с гореща каша и халби с топъл ейл пред тях на масата.

— Не е кой знае какво, но ще ни засити и затопли — обясни тя.

Докато хапваха, те си говореха за разни неща и Катриона почти забрави за бурята отвън. От време на време някоя светкавица проблясваше по небето, което веднага след това ставаше още по-тъмно. Скоро бурята се развихри точно над тях, като разтърсваше цялата къщичка.

— Гърмежите ми напомнят времето, когато бях в Испания — обади се Робърт, като се отпусна назад.

Катриона сложи чайника над огнището.

— Четох за войната от няколко вестника, които баща ти оставяше след посещенията си в Росморай. Много от съседите имат синове, които служеха в шотландските полкове, и когато чуха новината за връщането на Наполеон, отново заминаха на служба.

Робърт кимна с глава.

— В Испания наричат такива бури „ел темпестад“.

— А на галски се казва „галеен-ан-сли“.

— *Галеен-ан-сли* — опита Робърт неуверено.

— Не точно така — прекъсна го Катриона. — Важно е как оформяш думите с устни. — Тя хвана ръката му. — Ела по-близо. — Когато той се наведе напред, приближавайки лицето си до нейното, Катриона притисна връхчетата на пръстите му към устните си. После повтори бавно: — *Галеен-ан-сли*.

Това бе най-съблазнителното докосване, което Робърт бе изпитвал някога. Той не се отдръпна дори след като тя освободи ръката му. Не можеше да го направи. Продължаваше да държи ръката си притисната към устните ѝ, като се опитваше да овладее бурните чувства, разгорели се в него.

Никой от двамата не продумваше. Бурята продължаваше да реве отвън. А огънят пукаше в огнището. Сърцето на Катриона препускаше диво. Тя наблюдаваше лицето на Робърт, излъчващо ту колебание, ту несигурност. Но не помръдваше. Когато той се приближи още малко и замени пръстите с устните си, тя цялата се разтопи, като пое целувката му с готовност и на свой ред му отвърна. Изведнъж сякаш и двамата бяха понесени от буен поток, като се опитваха да издържат бурята, която бушуваше между тях двамата — много по-бурна и мощна от тази навън.

Когато той най-после се отдръпна, Катриона не можа да помръдне. А и просто не ѝ достигаха думи. Вече бе нарушила обещанието си да не си позволява това блаженство. Искаше ѝ се да каже нещо, но нищо не можеше да измисли. Тишината между двамата започваше да става неудобна, когато чайникът избра точно този момент, за да изкипи.

Тя скочи от стола, сграбчи машата до огнището и го вдигна от огъня.

Когато се върна отново на масата, Робърт вече се бе намръщил.

— Съжалявам — продума той. — Не трябваше да го правя.

— Аз не съжалявам — отвърна тя. — Ни най-малко.

Когато той не ѝ отговори, тя стана и се приближи към прозореца.

— Бурята изглежда няма да утихне скоро, а не разполагаме с достатъчно торф, за да поддържаме огъня цяла нощ. Май ще се наложи да спим тук, до огъня.

— А семейството ти? Сигурно ще се тревожат.

— Да, без съмнение ще се притесняват, но те много добре знаят, че мога да се грижа за себе си. Твоите хора в Росморай, прислужниците, те са тези, които трябва да се притесняват. Сигурно си мислят, че съм те примамила от замъка и после съм те убила.

— Ако беше станало така, те щяха да се зарадват.

— Тогава са точно толкова глупави, колкото и жестоки. — Катриона повдигна капака на голямата дървена ракла до стената. — Господин Алан живее тук сам. Има само две одеяла, а през нощта ще стане много студено, но може да разгънем тези сламеници на пода пред огнището, за да ни топят.

Докато разгъваше двата сламеника и ги слагаше пред огнището, Катриона се питаше как изобщо щеше да заспи до него.

Робърт слушаше как тя оправя импровизираните им легла, като си задаваше същия въпрос. Точно тогава реши, че изобщо няма да я докосне.

Дори това да го убиеше.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето грееше през прозорците и разпръскваше пъстра светлина из малката къщурка, когато Катриона чу как някой говореше отвън.

— Ако я няма и тук, просто не мога да си представя къде другаде би могла да отиде.

По чакъла на пътеката хрущяха тежки стъпки. На вратата се чу как някакво куче души, скимти и драска. Катриона се изправи на сламеника и разтърка заслепените си от ярката светлина очи.

— Вратата сякаш е разбита. Сигурно е вътре.

Все още полузаспала, тя едва успя да познае гласовете отвън. И точно тогава вратата се отвори.

Ян Александър замръзна на прага. Въпреки че бе облечена, Катриона инстинктивно придърпа одеялото към гърдите си, за да се прикрие. *Мили Боже, аз съм по риза*, каза си тя, като погледна към Робърт, който точно в този момент бе започнал да се събужда.

— Катриона? — продума херцогът почти едновременно с Ян.

Гласът на Робърт бе объркан и сънен. А на Ян определено бе ядосан.

— Там е, нали, Ян? Благодаря на бо...

Когато видя баща си да се появява зад Ян, на Катриона й се прииска земята да се отвори под нея, като си пожела да се събуди и да разбере, че това е било само един ужасен кошмар.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — изкрещя Ангъс, като избута разярено Ян настрани. Не, не беше кошмар, но приличаше на такъв. Беше баща й, но не гледаше нея, а Робърт, който току-що се бе вдигнал от сламеника гол до кръста. Катриона се почуди кого от тях двамата Ангъс ще убие пръв. От яростта, с която гледаше Робърт, реши, че най-вероятно това ще бъде той.

Тя пристъпи към баща си.

— Тате, моля те, не е това, което си мислиш.

— Не с това, което си мисля ли, момиче? Ти лежиш тук до този полугол непознат мъж, който изглежда от горе до долу като чист англичанин, и ми казваш, че не е това, което си мисля? За глупак ли ме вземаш, Катриона Макбрайън? Трябваше да се досетя, че не се промъкваш само заради онези книги. И ще ти кажа какво ще се случи сега, момиче. Мисля, че ще видя това дяволско английско изчадие да виси на най-близкото дърво, преди да стане пладне!

— Не, тате! Не можеш да го направиш! Той е господарят!

Катриона се питаше дали баща ѝ просто няма да избухне, както си стоеше там, толкова червено стана лицето му.

— Господарят, а? Значи онзи английски херцог най-после реши да се отърве от това празно парче земя, така ли, и го продаде на този младок? Или го е изгубил на карти като предишния собственик? Е, няма значение, защото той може да притежава земята и да се сеца за нея само когато му хрумне, но със сигурност не притежава хората, които я обработват от много повече време, отколкото я притежава семейството му. Може да изсмуква земята, да ни смазва с все по-увеличаващ се наем, но не може да изнасилва дъщеря ми...

— Тате! Престани — прекъсна го Катриона, като се опита да застане между баща си и Робърт. — Той не ми е направил нищо. — Ангъс поклати гневно глава. Тя го сграбчи за ръката и го разтърси силно. — Чуй ме, тате. Миналата вечер ни застигна бурята. Нямахме къде да се подслоним. Дрехите ни бяха чисто мокри. Виж — още са там до огнището, за да съхнат. Нямахме достатъчно торф, за да поддържаме огъня през цялата нощ, така че трябваше да легнем до него, за да не настинем.

— Може ли да се намеся. — Робърт се изправи лице в лице с Ангъс. В момента, в който отвори уста, за да проговори, веднага прекъсна разговора. Катриона благодареше на бога за слепотата на Робърт, защото така той не можеше да види омразата, която изкриви чертите на баща ѝ. — Господин Макбрайън, мога да си представя гнева ви да намерите дъщеря си тук. Но въпреки привидностите, искам да ви уверя, че нищо неприлично не се е случило.

— И очакваш да ти повярвам, а, англичанино, когато дъщеря ми стои тук само по бельо?

Робърт изглежда веднага се смути.

— Съжалявам, господине. Не знаех...

— Какво искаш да ми кажеш, а?

— Не знаех, че е полуоблечена. Кълна ви се...

— Да не ме мислиш за идиот? Тя стои там точно пред теб, нали?

— Да, но...

— Никой истински мъж не би могъл да я погледне и да не поиска да...

— Тате! — извика Катриона, за да го прекъсне, преди да успее да завърши мисълта си и да я унижи съвсем. — Престани! Той не може да види дали съм облечена или не. Той не може да види нищо. Сляп е!

В стаята настъпи абсолютна тишина. Ангъс погледна първо Робърт, а после Катриона, като се колебаеше дали да ѝ повярва. Ян стоеше на вратата и не отделяше очи от нея.

Тя се протегна и докосна ръката на баща си.

— Само заради дъжда си свалих мокрите дрехи, тате. Никога няма да направя нещо, което да ти докара такъв срам. Направих го, защото бяхме мокри до кости и бе много студено, а и знаех, че негова милост не може да ме види.

Лицето на Ангъс изведнъж пребледня. Той погледна втрепенно дъщеря си и сякаш в гърлото му заседна камък.

— „Негова милост“ ли каза?

Катриона кимна с глава.

— Да, тате. Това е Робърт Идънхол, херцог Девънбрук, новият господар на Росморай.

Къщичката на Макбрайънови бе по-близо до колибата на господин Алан, отколкото Росморай, така че разнородната групичка тръгна нататък. Никой не продумваше по време на пътуването. Ангъс вървеше отпред и показваше пътя, а бялата му коса светеше на утринното слънце. Ян се влачеше мълчаливо зад него, а по петите му вървеше овчарското му куче Маки. Сякаш дори Баярд чувстваше мрачното настроение, защото вървеше зад Катриона и Робърт с увиснала надолу глава, а поводите му почти се влачеха по мократа кал.

Като ги чу да наближават, Мери Макбрайън изскочи от колибата. След нея излезе Мерийд, като и двете се заковаха на място, когато видяха приближаващата се процесия.

— Катриона — обади се Мери, като изгледа любопитно Робърт, — изкара ни ума от притеснение.

— Застигна ни бурята, мамо — отвърна тя и целуна майка си по бузата. После се обърна, за да върже Баярд за дървото. — Бяхме твърде далеч, за да се доберем дотук, така че трябваше да се подслоним в колибата на господин Алан за през нощта.

Катриона си представяше какво мисли майка ѝ по този въпрос, виждайки разбърканата ѝ коса, намачканите ѝ поли и също толкова неугледния външен вид на Робърт. Но каквото и да си бе помислила Мери, тя го премълча. Мерийд, от своя страна, погледна сестра си и поклати глава смаяно.

— Мамо — каза Катриона, като изведе напред Робърт, — това е Робърт Идънхол, херцог Девънбрук. Той е новият господар на Росморай.

— Приятно ми е да се запознаем, госпожо Макбрайън — продума той.

Мери се приближи с широко отворени очи, като триеше ръце в престилката си. Видът на Робърт, сложил очилата си, и изненадата да научи кой бе той трябва да я бяха смаяли съвсем.

— Ваша милост. — Мери протегна ръка, за да го поздрави, а после погледна любопитно към щерка си, когато Робърт не пое ръката ѝ веднага.

— Той не вижда ръката ти, мамо — обясни Катриона. — Херцогът е слеп.

Робърт се протегна, а тя взе ръката на майка си и я сложи в неговата. Той се поклони учтиво.

— Извинявам се, че ви обезпокоих за безопасността на дъщеря ви, Катриона бе много любезна и ме изведе на обиколка из земите на Росморай вчера, но ни застигна бурята.

Мери се усмихна.

— Няма нужда да...

— Хайде да влезем вътре. — Ангъс мина между тях и тръгна към вратата. — Негова светлост без съмнение е доста гладен, след като с прекарал нощта в старата колиба на Идън Алан. Единственото нещо за ядене, което той държи там, с ейл и къдраво зеле. Като си познавам моята Мери, сигурно е подготвила цял пир там вътре.

Катриона хвана Робърт за ръката и го поведе. Тя се обърна, когато видя Мерийд да се отдалечава след Ян. Той си бе тръгнал, а подире му вървеше кучето. Мерийд го бе спряла и сякаш се опитваше да го убеди да се присъедини към тях за закуска, но Катриона се обърна и влезе в къщата, без да ги дочака.

— Негова милост ще седне тук — каза Ангъс, като посочи собствения си стол в горния край на голямата дъбова маса.

Мери погледна съпруга си толкова изненадано, сякаш му бе изникнала още една глава, защото на никого, освен на самия Ангъс не се позволяваше да седне на този стол, но Катриона знаеше много добре защо баща ѝ предложи честта на това място на Робърт.

Въпреки вродената си неприязън към англичаните Ангъс не можеше да пренебрегне факта, че Робърт бе херцог и владееше земята, на която живееха той и семейството му, и като такъв трябваше да му отдаде уважението си и да го посрещне възможно най-гостоприемно. Така правеха шотландците открай време. А и освен това все по-често изхвърляха от земите им наемателите, защото отглеждането на овце носеше повече печалба на земевладелците, а и доходът бе много по-стабилен, докато една лоша реколта винаги можеше да попречи за плащането на наемите. Никой не можеше да си позволи личните му чувства и шотландската гордост да попречат на най-важната им отговорност — тази да пазят покрива над главите на семействата си. Никой, дори гордият до мозъка на костите си шотландец Ангъс Макбрайън не можеше да си го позволи.

— Е, жено, да не стоим и да не се гледаме като котараци. Донеси ни нещо за хапване.

Катриона заедно с Мери и Мерийд, която току-що се бе върнала с Ян, започнаха да сервират ястие след ястие.

Ангъс, както винаги, бе прав. Мери бе подготвила цял пир, като сигурно бе станала в ранни зори и бе готвила цяла сутрин, докато не ги бе чула да приближават. Мери винаги готвеше и печеше, когато бе притеснена, и приготвяше толкова блюда, че не биха могли да ги изядат за цяла седмица, а после Катриона и сестра ѝ ги разнасяха по съседите.

Докато слагаше на масата панерчето с овесени питки, Катриона погледна към Ян. Той стоеше в най-отдалечения край на масата и въпреки че присъстваше, някак си все пак бе откъснат от обстановката.

Висок, дори някак красив по свой собствен начин, с кестеняво русолява коса и небесносини очи, той се държеше тихо и кротко. Някой ден щеше да стане чудесен съпруг, но не и за нея, защото и без възраженията на Мери Катриона знаеше, че никога няма да се омъжи за него.

Тя се отнасяше към Ян като към приятел или брат. Та нима самият Ангъс не се отнасяше към Ян като към син, какъвто никога не бе имал? Бащата на Ян, Калъм, бе най-добрият приятел на Ангъс и когато двамата с жена му напуснаха Шотландия и тръгнаха за Америка, те бяха оставили четиринадесетгодишния си син при баба му, докато се установят. Ангъс бе обещал да се грижи за Ян, докато един ден той щеше да се присъедини към родителите си в новата земя.

Но този ден не дойде, защото семейството му никога не стигна до Новия свят, за който бяха рискували всичко и където бяха мечтали да заведат и сина си. Те се бяха разболели и починали по време на пътуването в претъпкания стар затворнически кораб, а за съмнителното право да се качат на него бяха продали всичко, с което разполагаха на този свят.

Ангъс бе удържал на думата си. Погрижи се Ян да довърши училището и после, когато стана на двадесет, го въведе в своя занаят — занаят, който бе твърде рискован и несигурен — контрабандната търговия.

Катриона се безпокоеше безкрайно от опасните занимания на баща си, защото той винаги трябваше да бъде нащрек за бреговата охрана, която бе известна с това, че първо стреляше, а после задаваше въпроси. И едновременно се чувстваше страшно горда с него, защото Ангъс помагаше не само на тях, но и на съседите им е неща, които иначе не биха могли да си купят от търговците, тъй като бяха обложени е прекалено много данъци от английското правителство. Когато и да се върнеше Ангъс от пътуване, той винаги донасяше сол, чай и тютюн, а понякога дори и захар, рискувайки свободата и живота си, за да им достави тези скъпоценни неща. Измежду тяхната общност той бе герой, но на цена, която един ден можеше да му се наложи да плати прекалено скъпо.

Катриона често бе слушала майка си да тъпче напред-назад из малката им къщурка, докато баща им бе някъде на път. Но това щеше да се промени, тя бе твърдо убедена, когато намереше сандъка със

загубеното злато на хубавия принц. На Ангъс вече нямаше да му се налага да участва в контрабандата. Щеше да е в безопасност, а те никога вече нямаше да се притесняват за плащането на наема.

И Росморай бе ключът към всичко това. Някъде в тази огромна, изпълнена е хиляди книги библиотека лежеше отговорът на загадката. Катриона трябваше да го намери, и то по-бързо, преди самият Робърт да научи за него.

Защото колкото и това да не ѝ харесваше, тя трябваше да го излъже.

Никой истински мъж не би могъл да я погледне и да не поиска да...

Точно тези слова терзаеха Робърт непрестанно от мига, в който се бе върнал в Росморай е Катриона.

Той преглътна остатъка от втората си чаша бренди, безчувствен към болката от обгарящата течност. Първите думи на Ангъс, когато откри полуоблечената си дъщеря сама с някакъв непознат мъж в онази колиба, се бяха забили дълбоко в сърцето му. Само с това изречение Ангъс изведнъж бе открил най-важното, което Робърт бе загубил в огъня, освен семейството си и възможността да вижда. И нямаше абсолютно никакво значение, че Ангъс не завърши мисълта си, когато Катриона му изкрещя да престане. Точно тези три думи носеха необоримата истина, срещу която Робърт трябваше да се изправи, и както и да се опитваше да я заобиколи, той в крайна сметка трябваше да застане очи в очи с нея.

Никой истински мъж.

Робърт никога не бе бил недискретен в интимните си връзки. Любовниците му бяха сравнително малко на брой, ако се съпоставеха с тези на приятелите му, винаги бяха красиви и споделяха леглото му с нескрито желание. Робърт ги ценеше. Обичаше да ги наблюдава и да се наслаждава на чувството, което изпитва, докато ги гледа. Усещаше се толкова силен, чувствен и мъжествен. Никога не бе бил от забързаните или пък от егоистичните любовници, които търсят само собственото си удоволствие, без да се интересуват от това на партньора си. Тяхното задоволяване само допринасяше за неговото собствено. И това не бе суета или нарцисизъм, а просто мъжественост. Нещо много по-важно от всичко друго на света. Никоя от жените, с които бе имал отношения, не би могла с ръка на сърцето да се оплаче от него като любовник. И

точно заради това знаеше, че никога преди това не би прекарал цяла нощ до оскъдно облечена млада жена, без да посегне към нея.

И как ли би могъл да остане безразличен към жена като Катриона?

Времето, когато тя бе далеч от него, бе започнало да му се струва цяла вечност, изпълнена само с мисли по нея и представи за това как изглежда в действителност. И това бе най-лошо. Робърт си спомняше стотици картини, на които бе попадал през целия си досегашен живот. Такива прекрасни създания го бяха завладявали от пръв поглед и дълго не смееше да отклони поглед от тях, опасявайки се, че никога вече няма да види такава абсолютна красота. Умението на художника, пресъздадено в тези прекрасни творения, причиняваше истинска болка в сърцето му. Но незнайно защо Робърт бе уверен, че никоя от тях не можеше да се сравни с Катриона.

Беше абсолютно сигурен в това, а все още дори не беше я виждал.

Изведнъж едно тупване на пода пред него, близо до мястото, където знаеше, че Катриона обикновено седи и чете, прекъсна мислите му.

— Какво беше това?

— Един въглен — отвърна Катриона. — Падна от камината.

Огън.

Изведнъж го обхвана луда паника.

Робърт скочи, тръгна към нея, но само преобърна масата и бутилката с бренди върху нея. Тя се разби в краката му, но той почти не я забеляза не виждаше Катриона. Не можеше да я чуе. Всичко отново бе като онази нощ в Девънбрук...

— Не!

Катриона застана до него и обхвана ръката му със своята.

— Всичко е наред, Робърт. Прибрах въглена. Съжалявам, че те стреснах така. Нямаше никаква опасност.

Той не продума. Просто се протегна към нея и я притисна силно към себе си, докато гневът и ядът му заедно със страха не преминаха.

— Съжалявам — тихо прошепна тя с лице, притиснато към гърдите му.

— За какво, по дяволите, трябва точно ти да съжаляваш?

— Съжалявам за това, което ти се е случило, Робърт, за загубата на семейството ти, за пожара и за това, че ти е отнел зрението. Мога само да си представя как се чувстваш в момента.

Той я пусна и се протегна назад, за да напипа стола си. После се отпусна в него.

— Надявам се, че ти наистина само ще си го представяш, Катриона, и никога няма да ти се наложи да го изпиташ в действителност.

Момичето се загледа в него, като чувстваше с цялото си сърце болката му, но разбираше, че не може да му помогне по никакъв начин. Прав беше. Тя никога нямаше да разбере как се чувства той и как го боли за всичко. Можеше да му съчувства, но никога нямаше да познае ужаса да загуби някого, когото обича, от ръката на убиец.

Изведнъж се сети за ръкописа на баща му. Ако можеше да му помогне да открие кой е отнел живота на семейството му, може би тогава той щеше да си позволи да забрави и да продължи да живее, като помисли и за бъдещето. Може би дори...

— Сега трябва да си тръгвам — каза тя, като се обърна. — Ще се върна сутринта и можем да продължим с хрониката на баща ти, ако искаш.

Робърт се извърна настрана. Все още бе разтърсен и ядосан, Катриона поизчака малко, но той продължи да мълчи.

— Лека нощ тогава.

Когато тя си тръгна, той свали очилата и ядно ги запрати през цялата стая. После обърна лицето си към огъня, единствената светлина в стаята — ярка и блестяща, — и се насили да гледа право в нея.

Огнен шиш прониза главата му, а болката бе толкова силна, че трябваше да стисне здраво зъби, за да може да ѝ се противопостави. Но не затвори очите си. Болката пълзеше и нарастваше все повече. Но той вече отказваше да бъде жертва на слепотата си.

След малко болката започна да става по-търпима. И сякаш пред него започнаха да се оформят по-тъмни и по-светли петна. Нищо не бе ясно видимо, а като че ли бе размазано и обвито в неясна мъгла. Робърт се втрени в едно-единствено място, където светлината се сблъскваше с мрака, като се опита да пренебрегне пронизителното туптене в главата си. Той се концентрира върху петното, мъчейки се да намери някакви контури, по които да разпознае контрастните сенки.

Какво бе това? Какво лежеше точно там, на границата между мъглата и болката? Имаше нещо, което се движеше ритмично и постоянно, нещо светло и тъмно се люшкаше бавно от едната на другата страна. Не можеше да разбере какво е, дори не виждаше очертанията му, но там определено имаше *нещо*.

Робърт не помръдваше. Страхуваше се дори да премигне, за да не изчезне този колеблив образ, който долавяше. Най-после, когато вече не можеше да понася болката, която щеше да го разсипе, той затвори очи и отпусна глава надолу, като въздъхна тежко.

А после си пое дълбоко въздух. Вдиша бавно и съсредоточено. Щеше да се възстанови. Реши го твърдо. А после отново отвори очи.

Нямаше да се предаде. Щеше да вижда отново. Щеше да седи на този стол и да гледа точно в това място часове наред, всеки божи ден, докато не откриеше какво има там. Светлина и мрак. Движение напред и назад. Там определено имаше нещо. И той щеше да разбере какво е въпреки сенките и тъмнината.

И когато го откриеше, когато видеше какво е, щеше да си определи друга цел, щеше да се съсредоточи върху нещо друго, докато не видеше и него. Щеше да продължава да работи по този начин ден след ден, докато не откриеше всеки един предмет, който съдържаше тази стая — от най-големите мебели до най-малките дреболии.

Той щеше да се справи със себе си. Щеше да преодолее всичко и нямаше да прекара остатъка от живота си като слепец, като инвалид, когото трябва да съжаляват и одумват. Щеше да възстанови зрението си и да вижда отново, най-вече защото знаеше, че не може да си отиде от тази земя, без преди това да види Катриона.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мери Макбрайън надникна през прозореца, докато взимаше кошничката с конците и иглите от шкафчето. Тя се усмихна, като видя Катриона под разклоненото буково дърво, по което се катереше като малка, а сега бе застанала на колене пред дървеното корито и переше ризите на Ангъс.

Тя ги вадеше една по една от мътната вода и ги изстискваше, преди да ги просне на ниската каменна ограда, за да съхнат на ранното утринно слънце. Малкото гърненце с отвара от корени на белонога, която Мери бе сварила рано-рано сутринта за търкане на прането, стоеше на земята до коритото.

Катриона се изправи и разтри с ръка кръста си, който без съмнение я болеше от неудобното положение. Полите ѝ бяха целите напръскани с тъмни мокри петна, а ръкавите, навити нагоре, бяха мокри до над лактите, което караше Мери да се пита кое в края на краищата бе по-мочно — ризите на Ангъс или самата Катриона. Бе обърната с гръб към Мери, така че тя виждаше как червеникави кичурчета коса се бяха измъкнали от панделката, е, която Катриона напразно се бе опитала да удържи буйната си грива. Някои от тях бяха чисто мокри и се навиваха на тила ѝ, когато се наведе отново над коритото.

Мери се извърна, а после погледна отново навън.

Този път, като се вгледа по-внимателно в оградата, тя забеляза, че някои от ризите бяха паднали и лежаха на земята като ранени войници. А една все още висеше закачена само на единия ръкав. Друга я грозеше опасност да бъде стъпкана от телето, тъй като се бе смъкнала точно там, където рошовото червеникаво животинче пасеше. А Катриона междувременно се връщаше към коритото и...

Мери отвори вратата точно навреме.

— Катриона!

Момичето се спря на сантиметри от коритото точно преди да се блъсне в него. После се обърна към майка си и чак тогава Мери

забеляза, че очите ѝ бяха превързани от парче плат.

— Да, мамо?

Мери прекоси двора и застана до нея.

— Мили Боже, какво правиш?

Катриона повдигна превръзката от очите си и надникна към майка си.

— Просвам ризите на татко да съхнат. — Тя махна назад, без да се обръща. — Не виждаш ли?

— Да, виждам — отвърна усмихнато Мери. — И то очевидно много по-добре от теб.

Тя се извърна, за да види работата си. При гледката на натръшканите по земята ризи се засмя на майка си.

— Извинявай, мамо. Ще ги изплакна отново.

Предницата на домашнотъканите фусты на Катриона беше дори по-мокра от гърба ѝ. Мери изчака, седнала на един пън, докато момичето събра нападалите ризи и ги натопа отново в коритото. Тя вече знаеше, без дори да попита, какъв щеше да бъде отговорът на следващия ѝ въпрос.

— Катриона, какво правиш?

— Пера ризите на татко, разбира се.

— Не, момиче. Искам да кажа с тази превръзка през очите си?

— А, това ли? — Тя посегна и махна парчето от челото си. — Чудех се какво ли е това изобщо да не виждаш.

Мери помълча, преди да ѝ отвърне.

— Заради младия господар и неговата слепота ли?

Катриона дойде до Мери, като остави ризите в коритото.

— Робърт толкова много се дразни, когато не може сам да направи нещо. И като виждам резултата от собствените ми усилия, започвам да разбирам по-добре причините за яда му.

Мери погледна настойчиво Катриона в очите.

— Ти изпитваш някакви чувства към този мъж, към Робърт, нали, Катриона?

— Защо мислиш така, мамо? — попита девойката, като изненадано погледна майка си, смутена, че това, което си мислеше, че прикрива добре от останалите, бе всъщност толкова очевидно. Разбира се, че изпитваше нещо към него. Тя се бе влюбила в портрета му дори преди да научи името му. А сега, когато вече го познаваше, го обичаше

дори повече. Той бе изгубил семейството си в ужасна трагедия, като, освен това го обвиняваха несправедливо, че сам я е причинил. Робърт бе нейният страж и верен рицар всеки път, когато ходеше в замъка, и я пазеше непрестанно от всякакви злини. А сега самият той се нуждаеше от нейната защита. Но не можеше да сподели с никого това, защото от нейна страна си бе истинска наивност да си мисли, че между тях двамата би могло да се получи нещо. И майка ѝ със сигурност щеше да се съгласи с нея.

— Катриона Макбрайън, познавам и кътните ти зъбки. Влюбила си се в младия господар. Познавам по очите ти. А и кой не би се влюбил? Доста си го бива този херцог. — Тя се усмихна леко и продължи: — Този Робърт. И ако толкова те е грижа за него, не би трябвало да си тук с тази глупава превръзка през очите си, готова да си счупиш главата, препъвайки се в това корито с мръсна вода.

Катриона седна до майка си и подритна едно камъче, като не отлепяше поглед от връхчетата на обувките си. Мери Макбрайън никога не бе била от тези, които лесно можеш да преметнеш. Още когато Катриона се бе държала за полите ѝ като малка, Мери винаги знаеше кога дъщеря ѝ отмъкваше чаша от скъпоценната ѝ сметана за някоя проскубана котка или се бе измъкнала от брането на боровинки за зимата, като вместо това бе прекарала целия ден при Полковника, слушайки безкрайните му разкази за якобитите^[1]. И тъй като прекрасно съзнаваше това, Катриона знаеше, че няма смисъл да се опитва да я заблуждава.

— О, мамо. Аз наистина съм влюбена в него, но какво значение има това? Робърт е херцог. Благородник. А и освен това е англичанин. Той няма нужда от някоя като мен. Ние сме от два различни свята. Много, много различни. — Тя погледна към Мери и продължи: — Опасявам се, че ни разделят прекалено много неща.

Е, да, помисли си Мери, но в крайна сметка не чак толкова много. Тя си спомни за една нощ преди двадесет години. Една мрачна и фатална нощ. Въпреки изминалите години всичко сякаш все още беше пред очите ѝ. Горещината. Кръвта. Ужасният страх. Мери затвори очи, като се опита да отблъсне кошмарните спомени, и си спомни малкото бебче, което бе прегърнала за първи път през онази нощ, а сега стоеше пред нея, превърнало се в истинска жена.

Ако не бе вятърът, който се усукваше около вълнените ѝ поли, тя би се заклела, че сякаш чу глас, който ѝ прошепна:

Време е, Мери.

Мери се опита да не го слуша, но вятърът бе настойчив.

Тя трябва да узнае...

Мери отвори очи, като осъзна мъдростта на пророческите думи на вятъра. Времето на тайните бе отминало. Сега бе моментът да признае истината на дъщеря си.

— Катриона, трябва да ти кажа нещо...

— Със сигурност не мога да променя факта, че съм дъщеря на беден шотландски селянин — прекъсна я Катриона. — Нито пък искам да го направя. Ти, татко и Мерийд сте всичко за мен. Дори Робърт да изпитва същите чувства към мен, каквито аз към него, никога няма да съм подходяща за неговия начин на живот, единствения, който той познава. Точно същото важи и за мен. Прекрасни балове и копринени рокли... Та аз не зная нищо за неговия свят, мамо. И дори някога той да ме поиска, аз ще бъда само едно препятствие за него, една странна чудачка. Не бих му причинила това, нито на него, нито на себе си.

Мери преглътна думите, които щеше да каже, и рече:

— Но господарят знае каква си, Катриона. Ти го доведе у дома, в тази колиба.

— Да, мамо, той може да знае откъде идвам, но не може да ме види каква съм. Чувстваш ли разликата? Никога няма да знам дали ще се отнася с мен по същия начин, както ако можеше да ме види, наистина да види каква съм и откъде произхождам. Шотландия му е толкова чужда, колкото на мен — Лондон. Докато не ме види какво представлявам наистина, никога не бих могла да се надявам да...

Катриона не довърши изречението си. Нямаше нужда да го прави. Мери я разбираше много добре. Да знаеше само как да ѝ помогне.

И тогава вятърът отново подухна.

Време е вече.

Катриона се изправи и се върна при коритото и ризите на Ангъс. А Мери постоя замислено още малко.

— Какво ще стане, ако успееш да възвърнеш зрението му?

Катриона погледна майка си учудено.

— Мамо?

— Ти каза, че би искала да знаеш дали господарят ще отвърне на чувствата ти, след като наистина те види каква си и откъде произхождаш, нали? Какво ще стане, ако той успее да възвърне зрението си?

— Но той не може да вижда вече поради нараняванията си от пожара, мамо. Никой не може да каже дали ще се възстанови някога. И най-слабата светлина му причинява жестока болка и веднъж самият той ми обясни, че според думите на докторите, тъй като няма промяна досега, най-вероятно никога вече няма да може да вижда.

Мери се усмихна тихо.

— Да, Катриона, но някои церове идват от сърцето, а не от главата. — Тя се изправи. — Ела с мен, момичето ми.

Мери я хвана за ръката и я поведе към къщи.

— Защо не направиш малко чай, докато ти донеса да видиш нещо — каза ѝ тя, щом се озоваха вътре, като остави Катриона до голямата дъбова маса, докато самата тя изчезна в една от двете задни стаи.

Катриона сложи чайника с вода на огъня и извади две чаши и кутията с чай. След малко Мери се върна, точно когато Катриона сипваше водата. Тя държеше малка дървена кутийка в ръце.

— Не трябва да казваш на никого за това — обясни тя, като я сложи на масата. — Дори и на сестра ти. — Поигра си, докато я развърже и отвори, а после извади друга по-малка отвътре.

Като сложи с любов двете си ръце върху кутийката, тя погледна Катриона право в очите.

— Когато бях малко момиченце, на не повече от девет години, една вечер баба ми ме извика при нея. Беше много болна и искаше да ми каже нещо, преди да умре. Знаеш ли, моята майка бе родила шест дъщери, преди да се появя аз, и още две след мен. Баба ми също бе раждала само момичета, и то единадесет, като майка ми бе седмата от тях. Баба обясни, че това ме правело седмата дъщеря на седма дъщеря — нещо, което не се е случвало в нашето семейство от пет поколения насам. По този начин съм щяла да бъда благословена, каза тя, а после ми даде тази кутийка. Моят *талисман* — *пазител*, така го нарече тя, а после промълви, че трябва да го предам от поколение на поколение, докато се появи друга като мен — седма дъщеря на седма дъщеря.

Захласната, Катриона се наведе напред.

— И сега ти искаш да ми дадеш тази кутийка?

— Да, момичето ми, но в момента искам да ти покажа не толкова кутийката, колкото нещо друго, което тя съдържа.

Мери повдигна капачето — гравирано, излъскано и действително старинно, — като извади нещо отвътре. То бе много малко, увито в някаква лека материя, и се събираше в дланта на Мери.

— Тук лежи това, което ще възвърне зрението на младия господар.

Тя го подаде на момичето.

Катриона го взе внимателно и го разви бавно. Вътре имаше малко изсушено цвете. Изсъхнали и чупливи, листата и венчелистчетата му бяха потъмнели с времето. Тя го разглежда внимателно, а после погледна към Мери с широко отворени, блестящи и очаровани очи.

— Това сигурно е белият пирен — прошепна тя с благоговение, сякаш току-що бе открила някаква древна тайна, обвита в мъглите на стари времена.

Мери се усмихна.

— Точно така, мила. Това е *белият пирен*. Сега е изсъхнал от времето, но когато цъфтеше в полето, където го намерих като младо момиче, точно колкото теб, той бе обсипан с белоснежни цветове. — Мери докосна ръката на Катриона и я погледна сериозно в очите. — Трябва внимателно да ме изслушаш, Катриона. Това цвете е много специално. В чупливите му листенца има магия. Трябва да го вземеш и когато настане пълнолуние и луната обсипва със студена бяла светлина нощното небе, заедно с младия господар трябва да отидете до Линанглас.

— До езерото Линанглас?

Мери кимна сериозно.

— Да. Трябва да отидете и да седнете на брега на езерото, а ти трябва да смачкаш тези изсъхнали листенца в ръцете си. После ще оставиш лековития вятър по пълнолуние да ги разпръсне над младия господар. А след това той трябва да влезе в езерото. Тайнствените води на Линанглас ще върнат зрението му.

Мери стисна силно ръката на Катриона и допълни:

— Но ти също трябва да влезеш във водата е него, Катриона, защото ако водният дух дойде и си вземе обратно току-що

възвърнатото зрение, то всичко ще бъде загубено завинаги.

На Катриона приказката първо ѝ се стори доста съмнителна, но когато Мери продължи и ѝ разказа отново легендата за белия пирен и магическите му свойства, както правеше, когато бе още много малка, тя скоро забеляза, че успява да я убеди. Мери съвсем ясно четеше мислите на Катриона — *ако легендата не съдържа и капчица истина, то състоянието му няма да се влоши, но пък ако е вярна...*

Струваше си да рискува и да опита.

— Но какво ще стане, ако не успея да убедя Робърт да влезе в езерото?

Мери поклати глава с широко разтворени очи.

— Ще трябва да успееш, моето момиче. Ще трябва. Това е единственият начин, при който *белият пирен* ще му въздейства. Но ти не бива да му казваш към какво се стремиш, защото, ако научи за пирена и какво правиш за него, зрението му няма да се възвърне и всичко ще отиде напразно.

Катриона загледа изсъхналото клонче в ръцете си, като го държеше толкова внимателно, сякаш бе от най-фин скъпоценен кристал. Тя внимателно обмисли думите на Мери, преди да увие отново пирена и да го прибере на безопасно място вътре в кутията. После погледна майка си, а очите ѝ бяха широко разтворени, морскосини и изпълнени с учудване, също като на едно друго младо момиче, което някога бе слушало вълшебните приказки на Мери. Като на майка ѝ, лейди Катерина.

— Ще го направя.

Катриона взе кутийката и излезе от къщичката, без да продума повече. А Мери остана загледана подир нея. Трябваше да намери начин да убеди господаря да отиде до езерото посред нощ, което щеше да е значително по-лесно от това да го накара да влезе в ледените му води. Мери се усмихна сама на себе си, като си представи мислите, които без съмнение препускаха трескаво из будния ум на Катриона.

Но тя знаеше, че Катриона ще намери начин да изпълни плана си въпреки препятствията. Когато това момиче си поставеше нещо за цел, то го постигаше. В това отношение бе същата като майка си.

Някой ден Катриона щеше да научи за тази част от живота си, но не и преди да се увери, че младият херцог изпитва някакви чувства към

нея такава, каквато бе в момента — дъщеря на беден шотландски селянин.

Мери бе осъзнала тази истина, когато Катриона изказа почти същото мнение. За да бъде сигурна в чувствата на младия господар, той трябваше да ѝ ги засвидетелства, преди да бъде разкрито нейното минало. Защото в противен случай тя винаги щеше да се пита кого всъщност бе обичал той. А докато това се случи, докато Катриона не бе абсолютно сигурна, че в сърцето на Робърт трептят същите чувства към нея, каквито в нейното към него, истината трябваше да остане в дълбока тайна поне още за известно време.

Мери се сети за прехласването в очите на Катриона, когато ѝ показва пирена за първи път. Още когато ѝ бе разказвала като съвсем малко момиченце за това легендарно шотландско цвете, Катриона бе обсебена от мисълта да го намери. И този стремеж Мери бе стимулирала през цялото ѝ детство с приказки за магии и предания.

Ако в кутийката, която наистина бе дадена на Мери от нейната баба, за да я предаде на своите дъщери, бе имало нещо друго, Катриона сигурно нямаше да повярва в легендата. Но Мери знаеше нещо със сигурност за Катриона и това бе любовта ѝ към всичко фантастично и причудливо.

За нея това щеше да бъде като да изживее едно от онези древни предания, които се измъкваше да чете посред нощ в Росморай. Двама млади хора, сам-сами в нощта до облените в лунна светлина води на мъгливо езеро. Различните светове, от които идваха двамата, нямаше да имат никакво значение. А и нямаше да попречат на неизбежното да се случи.

Шотландската луна имаше свои собствени магически сили. Примесени с малко изсушени листенца от бял пирен, те можеха да причинят най-различни събития.

А Мери разчиташе точно на това.

— Е, момиче, сигурно си дошла да ми кажеш, че си намерила книгата от Росморай, която ще ни отведе до съкровището, а?

Полковникът чакаше Катриона пред колибата, когато тя мина да го види по-късно същия ден. Седнал в стола, с бутилката с уиски до

него, той пафкаше някак присмехулно през глинената си луличка. В краката му се бе свила и мъркаше Мати.

— Все още не съм намерила нищо, Полковник.

Старецът я погледна отблизо.

— Като не дойде тези дни изобщо, реших, че си намерила текста и си отишла сама да търсиш съкровището без моята рисувана карта.

Катриона се наведе, за да почеше Мати зад косматите ѝ оранжеви уши.

— Всъщност нямах много време и възможност да търся в библиотеката тези дни.

— Нямала си възможност, а? Но, момиче, доколкото знам, ти все още ходиш всеки божи ден до замъка. Е, щом не се опитваш да изплашиш младия господар и не търсиш в книгите, какво тогава правиш там?

Катриона го погледна замислено. Понякога се чудеше дали Полковника не бе нещо като пророк, който наблюдава делата на всички през някакъв магически кристал. Той сякаш винаги знаеше какво правят останалите.

— Опитвах се да го изплаша, Полковник, но той е също като баща си. Спомняш ли си, и той не повярва, че съм призрак.

— Да, но въпреки това не остана в замъка много дълго.

— Аз все още мога да търся текста. Херцогът каза, че мога да посещавам библиотеката, когато си поискам. Освен това ме помоли да му чета кореспонденцията и да пиша писмата му вместо него.

Полковникът учудено изблеци зачервените си очи.

— Така ли? Тогава сигурно знаеш какво прави тук, толкова далеч от Лондон? Кажи ми, нали не търси и той съкровището?

— Той не знае нищо за него, Полковник, нито пък щеше да се интересува от него, ако знаеше. Той е дошъл тук по съвсем друга причина. Имало е голям пожар и почти цялото му семейство е загинало. Огънят е бил запален нарочно и херцогът мисли, че това е свързано по някакъв начин с посещенията на баща му тук, в Росморай.

Полковникът кимна с глава.

— И ти предложи да му помогнеш да открие истината, нали?

— Да.

Той поклати глава.

— Ех, момиче...

— Това е единственият начин, Полковник. Не виждаш ли, че ако господарят разбере, че Росморай няма нищо общо със смъртта на баща му, той ще си тръгне? А ако аз му помагам, това сигурно ще ускори оттеглянето му.

Катриона го погледна, като се надяваше, че той ще повярва на обясненията ѝ, които бяха доста далеч от истината. Полковникът погали брадата си.

— А откъде може да си толкова сигурна, че Росморай няма нищо общо със смъртта на предишния земевладелец?

---

[1] Якобитит — Привърженик на династията на Стюартите след 1688 г. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катриона бръкна с ръка в малкото вирче, образувано от прилива, като хвана здраво мидата, упорито прилепнала към полупотопената скала. Водата, в която бе стъпила с босите си крака, бе доста студена, а между пръстите ѝ попадеше ту пясък, ту някое водорасло. Тя почти не обръщаше внимание на мокрите си фусты, набили се с пясък по краищата, докато хвърляше мидата в малката кошничка при другите, които бе събрала за гозбата на майка си.

Тя се обърна назад. Робърт седеше недалеч, отпуснал се на една покрита с трева дюна близо до мястото, където бе свалила чехлите и чорапите си. Баярд хрупаше щастливо трева до него. Времето бе топло и Робърт не носеше връхна дреха, а само една жилетка и бялата си ленена риза, ръкавите, на която бяха навити нагоре. Той бе утихнал изведнъж, така че тя се питаше дали не бе позадрянал, защото очите му бяха скрити зад тъмните стъкла на очилата му. Но скоро видя как се протяга и потупва Баярд по шията, когато конят се премести по-близо до него.

— Искаш ли да ми помогнеш? — извика тя, но Робърт поклати отрицателно глава.

— Ако си спомняш добре, веднъж вече опитах и завърших по лице в една рекичка — отвърна той. — Този път мисля да се придържам към твърдата земя.

— Добре, но в такъв случай ти сам ще си си виновен за това, което изпускаш. Наистина е много забавно.

Робърт чу как Катриона се захвана отново с мидите и водораслите и се замисли пак върху писмото, което тя му бе прочела по-рано през деня. Беше от Ной и брат му докладваше, че най-после бе успял да открие къде е бил лорд Кингсбург по време на пожара. Новините не бяха много обнадеждаващи.

Маркизът, както пишеше той, очевидно бе присъствал на някакъв бал в Лондон, доста далеч от Ланкастър, до късно през нощта на пожара. Присъствието му не подлежеше на съмнение, тъй като една

доста известна в обществото дама бе домакиня на приема, като самата тя увери Ной, че Кингсбург наистина е бил там онази нощ, дори му бе позволила да прелисти списъка ѝ с имената на гостите като доказателство за думите ѝ.

Робърт не се зарадва на новината, тъй като това означаваше, че подозренията му относно Кингсбург бяха неоснователни и че всъщност той не бе участвал в деянието. Или поне така му се струваше първоначално, но после Ной бе продължил писмото си с описание на едно странно посещение същата тази сутрин от самия Кингсбург.

Маркизът бе дошъл при Ной с предложение, което искал да бъде предадено на Робърт, тъй като никой в Лондон изглежда не знаел къде е изчезнал брат му. Кингсбург казал на Ной, че се носели слухове как пожарът оставил фамилията Девънбрук в доста затруднено финансово положение. Но неговото предложение, завоалирано зад самарянска загриженост, бе предизвикано по-скоро от егоистични мотиви. Той искаше да купи всички оцелели картини от колекцията Девънбрук. Нямаше никакви специални предпочитания, а по-скоро искаше да вземе каквото бе опазено в лондонската къща и из другите имения. А цената, която Кингсбург предлагаше, бе повече от щедра. Дори прекалено щедра. Цена, която щеше да съблазни повечето хора, а това само караше Робърт да си задава въпроса към какво ли се стреми този човек.

Всеки път, когато обмисляше всичко, стигаше до един и същи извод. Сигурно имаше нещо в тази хроника. Робърт не можеше да се откаже от мисълта, че тя имаше нещо общо с пожара. При последния им излет, само преди три дни, двамата с Катриона бяха последвали маршрута на баща му до една малка пещера, скрита ниско в обрулените от вятъра скали. Бяха хапнали малко от ечемичените питки на Мери и студено телешко, а после Катриона бе чела на Робърт от хрониката, която описваше как баща му бе дошъл на това място през един мразовит декемврийски ден.

Никакви обяснения, нито намеци за причината, поради която бе избрал това определено място, но от описанието на Катриона за пещерата и усамотеното ѝ разположение не изглеждаше вероятно баща му просто да я е намерил случайно. Някой трябва да го бе насочил към нея. Сигурно бе отишъл там с някаква цел, но никъде в хрониката не

намекуваше каква би могла да бъде тя. А точно това посещение бе само три месеца преди пожара.

Робърт бе толкова съсредоточен в мислите си, че дори не чу кога Катриона се бе върнала и легнала до него на пясъка.

— Отказваш ли се вече от мидите? — попита той.

— Мисля, че събрах достатъчно за гозбата, а дори и малко за Полковника. А и предполагам, че се интересуваш много повече от посещението на следващото място, отколкото да седиш тук, докато аз се плискам наоколо из прилива.

На Робърт му се искаше да може да я види. Но скоро, съвсем скоро, с помощта на Бог, той щеше да успее. През последните няколко дни прекарваше почти всеки миг в опити да възстанови зрението си. Предния ден той бе стоял цял един час, съсредоточавайки се върху някакъв предмет на бюрото. Най-накрая бе възнаграден, като зърна съвсем за кратко една мастилница, преди да притвори очи от непоносимата болка. Но с всеки следващ опит болката намаляваше. Размазаните образи бяха започнали вече да придобиват форма и цвят, въпреки че успяваше да ги мерне за съвсем кратко. Скоро, казваше си Робърт, съвсем скоро щеше да възвърне зрението си и щеше да се потопи в очите на Катриона, като види усмивката, която сигурно съпътстваше завладяващия ѝ смях, докато подскачаше наоколо по пясъка.

Катриона бе взела хрониката и я разглеждаше, за да види къде щеше да бъде следващото им посещение.

— Според следващия абзац в хрониката изглежда баща ти се е насочил навътре от брега към...

Гласът ѝ внезапно пресекна.

— Катриона? Какво има? Нещо не е наред ли?

— Какво? О, не, няма нищо. Само четях нещо, което е написал баща ти за някакво разклонено като двурога вилица дърво, близо, до което бил спрял. Да потегляме ли вече?

След около час те стигнаха до следващото място, посетено от херцога.

Сърцето на Катриона биеше трескаво. Точно пред тях, до почти скритата от орлова папрат пътека се възправяше огромен дъб, чиито извити клони се издигаха право нагоре към самите небеса. Трябва да бе расло там от векове. Стволът му образуваше едно идеално „V“,

което изглеждаше така, сякаш някакъв великан го бе разсякъл на две съвсем отделни стебла. Катриона го изгледа смаяно. Сигурно това бе същото дърво, което бе нарисувано и на картата на Полковника. Замисли се за другите груби рисунки на стария пергамент. Лъкатушешко поточе. Самотна пещера. А сега и дърво с формата на двурога вилица.

Хрониката.

Бащата на Робърт бе посещавал подобни места, и то в същата последователност, в която бяха нарисувани на картата. Дали не е знаел за съкровището?

— Стигнахме ли? — попита Робърт, като прекъсна унеса на Катриона.

— Да. Ако искаш, можем да седнем и аз ще ти прочета какво е написал баща ти.

Днес открих дървото — вилица, където според местните легенди Чарлз Стюарт, красивият принц, се е крил три дни и три пощи от английските войници, които претърсвали околностите, за да го намерят. Седнах на един хълм над дървото и се опитах да си представя как младият принц се крие между листата на този великолепен дъб, като не смее да помръдне или дори да диша, ако не иска да бъде открит.

Тази картина трябва да бъде увековечена на нечие платно. Чудя се как ли се е чувствал, докато е гледал надолу към езерото Линанглас и към френската фрегата, която го е очаквала, за да го отведе в безопасност. Докато слушах шепота на бриза из листата, почти усещах болката на младия принц, който съзнава, че не може да даде знак на французите за местоположението си, и после наблюдава безпомощно, докато фрегатата най-накрая се оттегля и го изоставя.

Като остави хрониката настрана, Катриона се огледа наоколо.

Някъде наблизо я чакаше съкровището. Чувстваше го. Както, изглежда, го бе чувствал и бащата на Робърт. Но как бе научил той?

Нима бе открил книгата, която съдържаеше текста, в който се разказваше за местоположението на съкровището в библиотеката на Росморай? Тя си спомни как Робърт ѝ бе разказвал за баща си и неговата страст да колекционира редки и уникални предмети. Перспективата да открие едно такова съкровище щеше да бъде истинска находка за колекционер като херцога. Дали е знаел какво го очаква в края на пътуването му, когато бе писал за него, и е търсил начин чрез хрониката си да остави следа за търсенията си? Или, замисли се дълбоко тя, като си спомни думите му за дървото и историята му, нима някой му бе разказал за съкровището? Някой, който знае всички приказки за яacobитите, някой като...

... *Полковник Макрийфорд*.

Тогава Катриона си спомни и още нещо, казано от Полковника последния път, когато бе отишла да го види.

Той я бе попитал откъде може да бъде толкова сигурна, че Росморай няма нищо общо със смъртта на бащата на Робърт.

Смрачаваше се и Катриона вървеше в сивия здрач. Самотната малка къщурка лежеше като задрямало куче пред излъсканите от глетчерите склонове на планината. Прозорците не светеха и когато се приближи, тя забеляза високата изгладена тояга, която Полковника обикновено използваше, когато излизаше на разходка, да стои на мястото си до старата портичка. Като приближи съвсем, тя видя нещо малко и бяло да се подава изпод вратата. Беше писмо, адресирано до Полковника.

Катриона пусна кошничката и взе писмото. После отвори вратата, като почука лекичко.

— Полковник?

Никой не ѝ отговори. Вътре бе тъмно. Прекалено тъмно. Катриона разтвори вратичката още повече, за да може слабата светлина отвън да проникне по-навътре. Веднага забеляза, че огънят не гореше. Тя не си спомняше такъв случай досега, когато в огнището да не е тлеел огън, а над него да не къкри в гърнето любимият посет^[1] на Полковника, като понякога дори висяха по три херинги — две за него и една за Мати.

Катриона влезе и намери кутийката с огниво на мястото ѝ върху шкафчето близо до вратата. Тя запали свещта до нея и се извърна, за да огледа прекалено тихата стая.

Най-голямо впечатление ѝ направи нетипичната за тази къщичка прозрачност на въздуха. Обичайният плътен торфен дим, който се кълбеше по ъглите и диреше пролука, през която да се измъкне, го нямаше. Явно огънят бе изгаснал отпреди доста време. Тя видя дървения стол-люлка на Полковника да стои, както винаги, до прозореца, за да може от него да наблюдава кой идва. Но сега там нямаше никого, както и на малкото столче за краката, където Катриона обикновено седеше. На масата имаше полупразна бутилка уиски. Всичко си бе на място с едно-единствено изключение. Червеният якобитски мундир на Полковника, който той никога не сваляше, лежеше сгънат на дървената ракла до стола му.

Катриона бавно отиде в другия край на стаята, където бе старото легло на Полковника. Завивките бяха набръчкани, сякаш някой наскоро бе седял върху тях. Тя бръкна под леглото, където той държеше кесията с рисуваната карта на съкровището. Изведнъж я побиха студени тръпки, щом видя, че и тя, като самия Полковник, бе изчезнала.

Някъде отвън, от покрития със слама покрив, се чу шумолене. Катриона духна свещта и се послуша напрегнато в тъмнината. Същият шум се повтори отново, само че по-близо до вратата. Тя се придвижи тихо и надникна навън.

Внезапно покрай лицето ѝ бързо премина нещо. Тя извика уплашено, но после забеляза светещите зелени очи на Мати да я наблюдават в здрача.

— Изплаши ме до смърт — скара ѝ се Катриона, като я почеса зад ушите. — Къде е Полковника, Мати?

Мати измяука жаловито и започна да се щура напред-назад — нещо доста необичайно за животното, което обикновено не обръщаше никакво внимание на Катриона. Ушите ѝ потреперваха нетърпеливо, докато поглеждаше напрегнато към купчинката миди, които Катриона бе оставила до вратата, а после мяукаше отново. Катриона погледна в малката купичка до вратата, където Полковника обикновено сипваше храната за Мати. Тя бе съвсем празна, като се изключат няколкото сламки, паднали случайно вътре.

Горкото животинче бе гладно.

Катриона я взе на ръце.

— Тази вечер можеш да дойдеш с мен у дома. А утре ще се опитаме да разберем къде е отишъл Полковника.

Когато Катриона се върна вкъщи, вече бе късно. Луната сипеше студени бели лъчи над върхарите на далечната гора. Една-единствена свещ гореше на масата, но тя хвърляше достатъчно светлина за Катриона, която разбра, че баща ѝ отново си бе у дома. Износената му пътна торба, в която носеше дрехи и други дреболии, стоеше до вратата.

— Катриона.

Мери седеше до огнището и къrpеше един чорап на Ангъс. Облечена бе в новата си рокля от прекрасен морскосин муселин, който Ангъс бе донесъл с останалите неща за тях от последното си пътуване.

— Здравей, мамо — каза Катриона и пусна Мати на стола. — Имаме ли малко сметана?

Мери кимна към чашката и чайника, които стояха на масата до нея. Тя взе сметаната и я сложи на пода пред гладната котка. Мати се захвана ентусиазирано с нея, като навря цялата си глава в малката дървена чашка.

— Защо си я донесла тук? — попита Мери, докато разглеждаше шева, който току-що бе завършила на вълнения чорап на Ангъс.

Катриона взе една питка и започна да дъвче машинално.

— Мамо, ти виждала ли си Полковника днес?

— Не. Не съм го виждала от онзи ден, когато заедно с Мерийд отидохме да му занесем нещо за хапване.

— Отбих се да му оставя малко миди от тези, които събрах днес, но го нямаше в колибата му и всичко изглеждаше така, сякаш го е нямало от доста време. Огънят бе угаснал, а под вратата дори бе пхнато писмо за него.

Мери спря да шие и погледна Катриона.

— Не се безпокой толкова, момиче. Сигурно просто е отишъл да види старата Валерия Горие. Знаеш, че винаги се е грижил за нея. — Мери се подсмихна леко. — Дори започвам да си мисля, че може и да изпитва нещо към нея.

Катриона въпреки това се притесняваше. Може би майка ѝ бе права, но защо тогава я нямаше и картата? Освен ако Полковника не беше я взел със себе си, за да не би някой да я намери в празната колиба. Но ако изобщо не бе отишъл да види старата Валерия? Ако същият човек, който бе научил за хрониката на бащата на Робърт, е научил и за рисуваната карта на Полковника?

Мери трябва да бе отгатила загрижеността на Катриона по лицето ѝ, защото продължи:

— Не се плаши, дете. Ще изпратя баща ти да потърси Полковника рано-рано сутринта. Той ще го намери.

Катриона кимна, като съзнаваше, че не би могла да направи нищо повече тази нощ. Щеше да се наложи да изчака до сутринта. Тя свали кафявото си вълнено наметало и го закачи на гвоздеа, забит високо в стената.

— Кога се върна тате?

— Точно бе започнало да се смрачава — отвърна Мери и критично присви очи над шевовите си. — Дори не хапна, толкова бе изморен. — От спалнята се чуваше здраво боботене. — Хърка като прасе и мирише като такова. И тъй като сигурно няма да мога да заспя тази нощ, реших да използвам времето и да закърпя някои неща.

Катриона седна на пода пред майка си и облегна брадичка на свитите си колене.

— Роклята ти е много хубава, мамо.

— О, Мерийд шие много по-хубаво от мен. — Тя посочи към роклята, предназначена за Катриона, която висеше на отсрещната стена. — Мерийд каза, че трябва да пробваш своята, преди да я довърши, за да видиш дали ти стои добре.

Катриона стана и взе роклята, съблече се и я нахлузи през глава. Веднъж Ангъс им бе донесъл едно огледало. То бе малко пострадало при транспортирането и десният му ъгъл липсваше, но Катриона виждаше от горе до долу красивата си яркосиня рокля, която Мерийд ѝ бе ушила.

Тя прилепваше по нея като втора кожа, обвивайки талията ѝ плътно, а полите падаха меко по бедрата ѝ, оформяйки разкошни гънки около глезените ѝ. Ръкавите бяха до лактите, украсени по края с тънка снежнобяла дантела — още една придобивка от някое от последните пътувания на Ангъс. Деколтето — четвъртито и очертаващо гърдите ѝ

— бе оформено със светлосиня панделка, а Мерийд бе прикрепил като колан парче вълнен кариран плат. Карираното парче, изтъкано от Мерийд в цветовете на Макбрайънови — тъмнозелено и морскосиньо с бели райета, — пасваше великолепно на синята рокля.

— Прекрасна е — каза Катриона и се обърна да погледне полите си отзад, а те се завъртяха елегантно около коленете ѝ.

— Мерийд умее да шие така, както не съм виждала никой друг да го прави. — Мери поспря и се подсмихна на собствените си шевове. — И утре твоят млад господар ще помисли, че си морска сирена, изплувала от пяната на вълните, за да живее сред смъртните.

Катриона се обърна и се погледна отново в огледалото. Косата ѝ се бе измъкнала от панделката и се виеше на къдрици около лицето ѝ, а един по-голям кичур бе паднал тежко на рамото ѝ. Бузата ѝ бе изцапана е нещо, а пръстите ѝ бяха почернени от мастилото, е, което следобед бе писала писмата на Робърт. А и като че ли понамиришваше на Баярд.

Ако Робърт можеше да я види сега и тя щеше да бъде първото нещо, видяно от него след загубата на зрението му, то той със сигурност щеше да поиска отново да ослепее.

— По-скоро ще ме помисли за някакво морско чудовище — навъсено промърмори тя и свали новата рокля, като я закачи отново на стената. После отиде до легена край прозореца и сипа вътре малко студена вода, за да се измие. Когато се обърна, Мери вече не седеше на стола до огнището, а бе застанала точно зад нея.

— Мамо — стреснато възкликна Катриона.

Мери протегна ръка към нея.

— Ето. Това е калъп сапун от пирен, който пазех досега. Тази сутрин, преди Ангъс да се събуди, ще отидеш на рекичката да поплуваш, както правиш винаги. Този сапун ще направи кожата ти копринена и ухаеща на разцъфнало море от цветя. Мисля, че Мерийд запази една част от панделката, с която с украсена роклята ти. Ще я вплета в косата ти, така че наистина да изглеждаш като оживяла морска сирена, когато господарят прогледне отново.

Катриона прегърна силно майка си.

— О, мамо, но какво ще каже татко? Не предполагах, че ще се върне толкова скоро този път. Знам, че ме пуска да чета писмата за Робърт, но няма ли да се ядоса, когато закъснея?

Мери се усмихна мъдро и погали Катриона по бузата.
— Не се безпокой за това, момиче. Остави баща ти на мен.

---

[1] Посет — Горещо питие от мляко, вино и подправки. — Б.пр.

↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Слънцето едва се бе показало над морето, когато Катриона излезе от къщи и тръгна за рекичката. Нощта бавно си отиваше, въздухът режеше, та чак ставаше на пара, като дишаше, а росата охлаждаше голите ѝ крака. Тя бе облечена е нощната си риза и въпреки че бе лято, утринта бе въз хладна, а тревата — мокра и студена. Пръстите на краката ѝ замръзнаха. А водата сигурно щеше да бъде още по-студена.

Тя се наведе под един клон и излезе на открито. Тази вечер щеше да заведе Робърт до езерото и с изсушения бял пирен от майка ѝ щеше да му върне зрението. Цяла нощ не успя да заспи, но не се чувстваше изморена, тъй като мислеше непрекъснато за това как ще реагира Робърт, когато я види за първи път. Дали щеше да я хареса? Или ще я помисли за грозна? Ще осъзнае ли безнадеждните препятствия между тях? И след като вече няма да се нуждае от услугите ѝ да гледа вместо него, дали няма да я отпрати?

Катриона седна на покритата с мъх скала до горското поточе и започна да сваля роклята, чорапите и обувките си. Беше тиха утрин и мъглата висеше на валма над водата и над гъстата гора наоколо, като прикриваше и закриляше.

Катриона обичаше да идва тук. На това място имаше бент, където водата течеше бавно и образуваше естествено басейнче — доста дълбоко и чисто. Тя често се къпеше там, когато времето бе топло, тъй като предпочиташе, вместо да се свива в задната стая с колене, забити в брадичката, в маминото корито, да дойде да се топне тук.

Като измъкна ризата си през глава, Катриона тръгна към реката и потоци пръстите на крака си. Ледената вода я стъписа за миг, но тя потоци и другия крак. Като си пое дълбоко въздух, тя се гмурна цялата в плиткия вир. Студът едновременно я пресече и ободри, като накара всеки един нерв в нея да затрепти. Когато се подаде отгоре, тя си пое още веднъж дълбоко от хладния утринен въздух, преди да се гмурне отново.

Щом се подаде следващия път, студът вече ѝ се стори поносим и престана да му обръща внимание. Върна се до брега, взе калъпа сапун и започна да търка настръхналите си ръце. Ароматът на сапуна и този на росната трева се смеси над долчинката. Между листата на дърветата се промъкнаха първите розови лъчи на слънцето и заиграха по гладката водна повърхност.

Катриона натърка хубаво и косата си, а после отпусна глава назад, за да я изплакне. Точно когато се отпусна отново, чу как някаква съчка изпука от гората зад нея. Тя се потопи цялата, така че само главата ѝ остана отгоре. Огледа се трескаво наоколо, опитвайки се да проникне в гъстата мъгла. Сега цареше абсолютна тишина, но това само я разтревожи още повече. Гората никога не бе толкова тиха, особено в ранните утринни часове, когато птиците обикновено се надпяваха и прелитаха от дърво на дърво. Защо изведнъж всичко утихна?

Катриона изчака. Когато дроздът зачурулика отново, тя се поотпусна малко и набързо изплакна сапуна от косата си, преди да пресече вирчето до мястото, където бе оставила кърпата. Искаше ѝ се да остане още малко във водата и да се поплиска, но след изживяното притеснение реши да се прибере по-бързо вкъщи.

Недалеч от вирчето, скрит под увисналите клони на един изкривен дъб, Ян Александър гледаше как Катриона изплува над водата, за да се изсуши. Дъхът му секна при гледката на божественото ѝ голо тяло, от което се стичаха капки вода, блестящи по бялата ѝ като мляко кожа.

Приличаше на ангел.

Попадна на тази блажена сцена, когато Катриона се наведе назад за първи път да изплакне косата си. Гледката го хипнотизира — гърдите ѝ се издигаха над водата, като първо се подадоха розовите ѝ пъпки, настръхнали от студа. Дори сега, само като се сетеше за това, и ерекцията му изправяше тежкия вълнен килт.

Ян винаги бе смятал Катриона за много привлекателно момиче, с по-фино и деликатно телосложение от сестра ѝ или от която и да е друга девойка. Никога досега не беше се замислял какво има под вълнените поли, ризата и шала. Тази бяла кожа и коса. Искаше му се да увие юмрука си около кичурите и да я притисне силно към себе си.

Искаше да погледне в дълбоките ѝ сини очи и да знае, че ще бъде само негова.

Ян не можеше да отдели очи от нея — застанала на брега на потока, коремът ѝ бе стегнат и плосък, а тъмните косъмчета между бедрата ѝ изпъкваха на бялата ѝ кожа. Той прехапа устни в напразен опит да овладее треперенето, което обхвана цялото му тяло, сърцето му биеше лудо, а очите му отново се залепиха за невероятните ѝ гърди. Стоеше като истукан, а тя вдигна ръце над главата, за да подсуши косата си. Този път прехапа устната си до кръв.

Едри и идеално оформени, те щяха да прилепнат в дланта му идеално. Като стисна здраво юмруци, той се опита да се удържи и да не се нахвърли на Катриона и да започне да мачка прекрасната ѝ плът с ръце. Тогава тя се обърна, а косата ѝ се спускаше на мокри вълни до самите хълбоци. Той преглътна мъчително, като знаеше какво удоволствие щеше да му достави да я обходи цялата с уста. Толкова я желаше, че чак го болеше. Знаеше, че щеше да е божествено да я има.

Досега Ян не бе лягал с жена, не познаваше удоволствието от докосването до мека кожа, обикновено скривана под много пластове вълнени фусти. Веднъж бе видял мъж и жена заедно, когато отвори по погрешка съседната врата в един хан, където двамата с Ангъс бяха отседнали при едно пътуване. Двойката дори не го забеляза, прекалено ангажирана в действията си. Мъжът пъшкеше и стенеше, като се хвърляше върху жената, която лежеше запъхтяна под него. Краката ѝ бяха вдигнати високо и обхващаха задните части на мъжа, и през цялото време го молеше да не престава. Но Ян не изпита нищо към тази жена. Тя бе груба, дебела и мръсна. А Катриона бе съвсем друга. Тя бе чиста. Неопетнена. Девствена. Ян винаги бе знаел, че неговият ангел, белоснежният му лебед е красив. Но просто не беше си представял колко прекрасна е тя в действителност.

Ян знаеше, че тя гледа на него като на брат и никога не бе изпитвала други чувства към него. Дори не предполагаше, че би могло да бъде другояче. Но щом веднъж я имаше, щом ѝ покажеше какво я очаква в съпружеското легло, тя щеше да го погледне по друг начин. Доволен бе, че се бе въздържал, а не бе хвърлял семето си по курви и нечисти жени като другите мъже. Когато се отдадеше на някоя жена, то тя щеше да бъде най-непорочната.

А такава бе само Катриона.

Ян изчака между дърветата, скрит в мъглата, докато Катриона си събере нещата и потегли обратно към къщи. После затвори очи, за да запечата спомена в паметта си, като очакваше с нетърпение момента, в който щеше да я има само за себе си. А той щеше да я притежава, знаеше го, защото му бе обещана.

Ян отиде на брега на поточето, където Катриона се бе изкъпала. Нея я нямаше, но по водата все още плуваха сапунени мехурчета, отнасяни от бриза по края на вирчето.

Нещо бяло в тревата привлече вниманието му — един вълнен чорап, който Катриона бе изпуснала. Той взе изплетеното парче, което бе докосвало неговия ангел на забранени места, и го вдигна до лицето си, вдъхвайки дълбоко миризмата му. Затвори очи и си представи как лежи върху нея на брега на поточето и я люби, докато не започне да вика името му и да го уверява колко много го обича, като се моли никога да не я напуска. После си представи как коремът ѝ се издува от дете. От неговото дете. Щяха да имат поне дузина деца, реши той, защото никога нямаше да се умори да я яха, а и никога нямаше да пропусне възможността да пръсне семето си в нейната нива.

Челото му бе поръсено с едри капки пот, когато отново отвори очи. В гората бе съвсем тихо, като се изключи чуруликането на птичките. Светът наоколо бе изпълнен със спокойствие, но вътре в него се вихреше буря на лудо, отчаяно, животинско желание. Той опъна чорапа на Катриона между двете си ръце. Целият се бе сковал, бе втвърден като желязо. Напрегната и гореща, кръвта течеше като разтопена мед в жилите му, докато накрая вече не можеше да издържа повече и облекчи непоносимата си болка по единствения известен нему начин.

Катриона погледна нощното небе, когато се изкачи на последния хълм преди Росморай. Кръгла и пълна, луната сипеше бяла светлина, заобиколена от ефирна синкава ивица наред черното небе и безбройните блещукащи звезди. По лекия бриз, който полъхваше над нея и носеше аромата на диви цветя, тя усещаше, че тази нощ щеше да бъде божествена. Много специална. Нощ за вълшебства.

В джоба на роклята ѝ, увито в парчето плат, лежеше стръкчето изсъхнал бял пирен. Сърцето ѝ биеше лудо от вълнение и надежда, че

Робърт отново ще може да вижда.

Облечена бе в новата си рокля, над която Мерийд бе работила целия ден, за да я завърши, а Мери бе вплела една-единствена небесносиня панделка в косата ѝ, пусната да пада свободно по гърба ѝ на тежки и гъвкави вълни. Краищата на панделката трепкаха леко покрай ухото на Катриона.

Робърт седеше на бюрото, когато тя влезе в библиотеката, а лицето му бе ниско наведено над една малка статуетка върху него.

— Робърт?

Той се изправи бързо, прекалено бързо, бутна статуетката на пода и я разби на парчета.

— О, Боже — възкликна Катриона, като пресече стаята. Тя събра парченцата на това, което преди малко бе фигура на кон. — Опасявам се, че вече е съсипана.

— Остави я — отвърна той. — Форбс ще се погрижи за това. Той вече свикна да почиства след моята несръчност. — Почти реших, че няма да дойдеш — продължи той, като отвлече вниманието ѝ от фигурката. — Мислех, че ще идваш по-рано днес. Но те нямаше.

Изглеждаше недоволен. Тя го погледна внимателно.

— Мислех да дойда по-рано, но трябваше да свърша нещо у дома. Отне ми малко повече време, отколкото очаквах.

Имаше нещо, което Катриона трябваше да разбере, така че бе чакала цял ден баща си да се върне. Той бе излязъл да търси Полковника и все още не беше се върнал, когато тя тръгна доста след мръкване. Не ѝ се искаше изобщо да тръгва, но най-после майка ѝ я убеди. Тя я увери, че Ангъс ще намери Полковника. Как ли щеше да се смее той над притесненията ѝ за него. Катриона се надяваше майка ѝ да бе права.

— Спомням си, че четох за следващото място в хрониката на баща ти, където бил ходил през нощта. Помислих си, че трябва да направим същото, за да възстановим по-точно наблюденията му.

На Катриона не ѝ се искаше да лъже Робърт, но това бе единственият начин, по който можеше да го накара да отиде до езерото с нея. Чудеше се как ли ще го убеди да влезе във водата, щом се доберат дотам. Угризенията ѝ, предизвикани от лъжата, бяха облекчени от мисълта, че той скоро отново ще вижда. Катриона пхна

ръка в джоба си и докосна увития бял пирен. Скоро, каза си тя, съвсем скоро всичко ще се оправи.

Питаше се колко време ще отнеме, за да се възстанови зрението на Робърт, щом влязат в езерото, защото щеше да му каже истината за съкровището само когато се увери, че белият пирен е свършил работата си. Знаеше, че би трябвало да му обясни всичко в момента, в който разбра, че баща му също е бил по дирите на съкровището. Нали точно за това бе дошъл в Росморай — за истината. Въпреки това не беше му разкрила всичко, защото разбра, че ако го направи, Робърт щеше да напусне Росморай. Щеше да се върне в Лондон и да се опита да докаже вината на лорд Кингсбург. Но тя искаше, когато Робърт се върне в Лондон, да може да вижда, така че никой да не смее да му се подиграва повече.

— Следващото посещение на баща ти е било езерото Линанглас. Доста далеч е, за да стигнем дотам пеш, така че, като идвах, се отбих и се погрижих да оседлая Баярд, тъй като конярят ти вече си бе легнал. Оставих го да ни чака на двора.

Робърт се облегна прав на бюрото, като отпусна длани върху него.

— Щом си се погрижила да подготвиш коня, тогава по-добре да вървим. Ако позволиш обаче, преди да тръгнем, искам да прочетеш писмото, което получих днес от Толи от Бруксел.

Сега вече Катриона разбра защо той я бе очаквал толкова нетърпеливо. Цял ден бе чакал новини за Бонапарт.

— Разбира се. — Тя бързо счупи печата на писмото и започна да чете.

Скоро ще се прибирам в Лондон. Всичко свърши, Роб, и ние отново разбихме Бонапарт. Последната решителна битка стана само преди два дни в една местност, наречена Ватерло. Сражението бе много тежко, с много жертви от двете страни, но накрая войниците на Уелингтън победиха. Сега остана само съветът да реши съдбата на Бонапарт. Мнозина искат да бъде екзекутиран, но сигурно ще бъде изпратен отново на заточение, само че този път завинаги. Аз тръгвам за Париж сега. Ще остана

само докато разбере какво ще стане с него, а после продължавам за Лондон. Не си ми писал след онова писмо в средата на май. Надявам се, че скоро ще се видим в града.

С поздрави, Толи

Щом спря да чете, тя вдигна очи към Робърт. Очите му бяха притворени, а главата отпусната ниско надолу, като брадичката опираше в гърдите му.

— Робърт?

— Не знаех дали ще го видя отново този път. — Той вдигна глава. — Благодаря на Бога, че е оцелял.

Катриона се протегна към ръката му, а той потърси нейната. Слабата светлина на огъня хвърляше подвижни сенки пред замъгленото му зрение и Робърт се опита да я открие измежду изкривените образи. Той се втренчи упорито, опитвайки се да открие нещо по-определено сред размазаните цветове. И тогава той видя нещо — проблясване на някакво синьо петно с цвета на небето, а после всичко изчезна.

Откакто познаваше Катриона, Робърт непрекъснато се питаше какво ще прави, ако я загуби. Тя вече означаваше толкова много за него. Преди пожара той винаги бе приемал присъствието на хората около себе си за сигурно, предполагайки, че те ще бъдат винаги част от живота му. Сега вече знаеше колко погрешно е това разсъждение.

Тропането по вратата стресна Мери, докато разсипваше агнешката саздърма от гърнето в сложените пред нея чинии. Тя тръгна да отваря, но Ангъс вдигна ръка да я спре.

— Аз ще се погрижа, Мери. Знам кой е.

Разбира се, помисли си тя. Сигурно е Полковника.

Ангъс не беше го намерил през целия ден нито при вдовицата Горие, нито по-късно в собствената му колиба. Никой не го бе виждал наоколо. Писмото, което Катриона бе намерила пред вратата му, бе от сестра му Маргарет, която живееше в Лондон. Тя го молеше да отиде при нея и го заклеваше да не пренебрегва това писмо, както бе направил с останалите. Семейство Макбрайън дори не знаеше, че

Полковника има сестра. Той никога не бе споменавал за нея, дори на Катриона. От думите ѝ личеше, че Маргарет не е получавала никакви вести от него, нито пък го е виждала от доста време, така че след като го прочетоха, те решиха, че може би най-после той бе отишъл да я посети. Но като чу потропването по вратата, Мери реши, че вероятно бяха сгрешили. Където и да бе ходил, сега Полковника сигурно се връщаше и като бе видял, че котката му я няма, веднага се бе досетил, че Катриона я е довела у тях. Катриона щеше да съжалява, че го е изпуснала.

Ангъс отвори вратата, но в крайна сметка това не бе Полковника. Отвън стоеше Ян Александър.

— Добър вечер, Ян — поздрави го Мери, като се извърна, щом Ангъс започна да слага тежките си ботуши. Тези ботуши той носеше, когато тръгваше на опасните си пътувания да посреща кораби с контрабандна стока. Той не беше я предупредил, че ще потегля на път. Дори не бе събрал торбата си.

— Ангъс?

— Ще се върна на разсъмване — измърмори съпругът ѝ, като сложи тежкото си наметало и нахлупи шапката на главата си.

Сигурно бе помолил Ян да му помогне в търсенето на Полковника.

— Но ти не си вечерял? Трябва да хапнеш. Заповядай и ти, Ян.

— Не, Мери — отвърна Ангъс. Гласът му бе нисък и сериозен.
— Днес трябва да посрещнем една стока.

Мери го погледна изненадано.

— Толкова близо до вкъщи?

— Да. Акцизните ни попречиха да свалим този товар в Малаг. Наблюдават непрекъснато брега там, така че се наложи да уредим свалянето му тук. Нямах друг избор.

Мери замислено погледна Ангъс в очите. Той никога не бе приемал товари толкова близо до дома си, защото рискът да го хванат бе много голям. Ако бреговата охрана ги надушеше, те щяха да претърсят всяка една къща в околността, за да ги открият. Щяха да разпердушият всяко място, където биха могли да се укрият контрабандни стоки. И щяха да арестуват всеки, за когото мислеха, че би могъл да крие някаква информация.

— Но къде ще свалите товара?

— Все още не знам. Корабът чака близо до брега. Ще им дам сигнал с фенера, когато намеря безопасно място за акостиране. Трябва да се срещна с останалите пред каменната грамада, за да решим къде да го закараме.

Готов да тръгва, Ангъс се извърна към вратата. Той взе торбата и фенера, който висеше на една кука. Докато правеше това, Мери се посъветва за последен път със себе си, обмисляйки последиците, до които ще доведат думите ѝ, но най-накрая се обади:

— Може да свалите товара в Росморай.

— Да не си полудяла, жено? Господарят е там.

— Не, Ангъс. Господарят тази нощ е навън. Няма да се върне до сутринта.

Ангъс се обърна бавно, за да я погледне.

— Може да свалите стоката на брега под скалите — продължи тя. — Никой няма да ви види там, а после може да я приберете в пещерите под Росморай, докато стане по-безопасно.

Ангъс я погледна внимателно с присвити очи.

— Откъде знаеш, че господарят няма да си е в замъка тази нощ, Мери Макбрайън?

Мери хвърли един поглед към Ян, а после отново се обърна към Ангъс.

— Не ме питай за това, мъжо, защото не мога да ти отговоря.

Ангъс нямаше нужда да я пита. Той погледна към единствения празен стол на масата за вечеря. Столът на Катриона. Мерийд мъдро си млъкеше.

— Благодаря за предложението, жено. Спести ми доста неприятности с бреговата охрана. — Той стегна със замах кожените връзки на торбата си. — А що се отнася до останалото, ще си поговорим с теб, когато се върна сутринта.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Линанглас бе малко езеро, захранвано от река Линан, заградено от северната си страна с тясна и стръмна долчинка. Докато подалечният му бряг бе скалист и разяден от излагането на непрекъснатите западни ветрове, то северният бе обрасъл с буйна зеленина, изолиран от древния път, по който бяха дошли те, с гъста дъбова гора, прошарена тук-там с брястове. През деня, когато яркият контраст между двата бряга можеше да се види, впечатлението бе поразително. А през нощта — просто вълшебно.

Баярд бавно се приближи и спря на края на езерото. Сърцето на Катриона се разтуптя още по-бързо.

— Вече сме тук — каза тя, като се плъзна и слезе от гърба на Баярд. Отпусна юздите веднага щом Робърт се смъкна от него, като позволи на коня да пасе от сладката росна детелина, която растеше наоколо.

Когато се обърна да погледне Робърт на лунната светлина, тя се почуди как да избегне разговора за хрониката на баща му. Можеше да го заблуди, но не и да го лъже, като я попита какво бе написал баща му. А и все още не бе измислила начин да го вкара в езерото. *Трябваше да му отвлече вниманието. Да не мисли изобщо за хрониката. Но какво да измисли?* Тя мъчително търсеше с какво да започне.

— Когато бях малко момиченце, идвах тук и си представях, че съм русалка — проговори тя, докато отвеждаше Робърт към една малка полянка, покрита цялата е маргаритки и великденчета. Отпусна се на колене, а той седна и просна краката си до нея. — В средата на езерото има малко островче. Нарича се Ейлийн...

Катриона замълча за миг, тъй като забеляза как Робърт я наблюдава втренчено. Тъй като бе тъмно, той бе оставил очилата си в замъка и сега имаше нещо странно в изражението му. Нещо различно. Не можеше да каже какво, но очите му я фиксираха. За първи път те изглеждаха точно като на портрета — всепроникващи и изпълнени с

живот, и според нея причината за това бе, че гледаше не просто към нея, а точно в лицето ѝ. Почти сякаш...

— Какво има, Робърт? Искаш ли да ти кажа как изглежда езерото?

Робърт не ѝ отговори нищо. Вместо това той се протегна към нея с двете си ръце и обхвана с длани лицето ѝ. Нежното му докосване я разтърси. Катриона не помръдна, само си пое бавно въздух.

— Не, Катриона. — Гласът му бе нисък и дрезгав. — Не искам да ми говориш за езерото. Разкажи ми как изглеждаш *ти самата*.

— Аз ли?

— Сигурно си се поглеждала в огледалото.

— Да, разбира се. Но никога...

— Катриона, опиши ми със собствени думи как изглеждаш.

Тя помълча малко, преди да започне тихо.

— Косата ми е кестенява, а очите — сини.

— На никого косата не е просто кестенява. Тъмна ли е като самур, или е светла като пясъка?

— Баща ми понякога я наричаше червеникавокестенява, когато бях...

Робърт бавно нави един кичур около пръста си.

— ... малко момиченце — довърши тя. *Какво правеше той?*

— Какви са на цвят очите ти? — попита Робърт, като прокара върхчетата на пръстите си по извитите ѝ вежди и след това леко като перце докосна миглите ѝ, а тя потръпна и то не от нощния хлад не ѝ бе студено, по-скоро я заливаха все по-топли вълни.

— Сини — въздъхна бавно Катриона, докато пръстите му се спускаха от носа към устата ѝ, а палецът му потриваше леко долната ѝ устна.

— Сини като буреносно небе? — попита той.

— Да. — Каквото ѝ да бе казал, тя щеше да се съгласи. Катриона притвори очи, а пръстите му шареха по страните ѝ, докоснаха леко ушите, а после се спуснаха по косите ѝ.

— И само това ли имаш? Коса и очи, и нищо друго?

— Всичко останало е като на другите. Имам две уши и две очи, уста...

— Да, съвсем сигурно имаш уста. — Палците му обходиха устните ѝ. Катриона рязко си пое въздух, като толкова много ѝ се

искаше да я целуне, че сякаш щеше да умре от желание. Сърцето ѝ биеше лудо не смееше да помръдне, за да не изчезне усещането, създадено от неговото докосване. Една топлина, запалена някъде дълбоко в нея, се топеше и разливаше навън към всяка частица от тялото ѝ.

Тя се опита да продължи.

— Носът ми е...

Показалецът му се спря на връхчето на носа ѝ.

— Идеален. — Робърт отново спусна пръсти към устните ѝ.

Катриона преглътна мъчително.

— Нека да довърша. — Той вдигна ръката ѝ, като прилепи собствената си длан към нейната.

Докосването само я сгорещи още повече. Катриона знаеше, че трябва да се отдръпне. Не затова го бе довела на езерото... но Господ да ѝ е на помощ, тя просто не можеше да отвори уста, за да го прекъсне.

— Имаш много малки ръце — продължи Робърт. — Моите са почти два пъти по-големи. — Той хвана пръстите ѝ със своите и ги погали леко. — А кожата ти е нежна и мека.

Робърт вдигна ръката на Катриона до устните си и бавно и томително зацелува връхчетата на всеки пръст. Струваше ѝ се, че ще изгори от допира на горещите му устни. Спомни си целувката им до потока и другата през нощта на бурята. Искаше ѝ се отново да почувства устните на Робърт върху своите, да познае онова вълнение и вътрешен огън. Всеки един път, когато бе гледала портрета му и се бе питала какво ли щеше да бъде, ако...

Какво толкова щеше да стане, ако го целунеше само още веднъж?

Като измъкна пръстите си от ръката му, Катриона се протегна и го прегърна.

Робърт прие мълчаливата ѝ покана и се притисна към нея. Искаше я толкова силно, до болка — тази жена, приела го толкова всецяло и безрезервно.

Той почувства как Катриона се отпуска в ръцете му, докато задълбочи целувката си. Тя възприемаше бързо, като инстинктивно имитираше движенията му, без да съзнава как руши всичките му задръжки. Вкопчи се в раменете му, когато я сложи по гръб на мекото легло от трева и диви цветя. Никога досега през целия си живот не бе

усещал подобно нещо — че трябва да бъде точно с тази жена на същото това място, тук, под чистата луна и звезди пред лицето на Бога. Никоя друга жена не бе му се струвала толкова подходяща за него.

Робърт проследи с устни лицето ѝ, спусна се надолу и вкуси сладостта на шията, мекотата на ухото, докато търсеше връзките на роклята ѝ, оплитайки ги в бързината да я съблече гола под себе си.

— Почакай — прошепна тя. — Дай да ти помогна. — И само след секунда той почувства как платът поддава. Робърт го смъкна бързо надолу. А после бавно наведе устни над гърдите ѝ.

Катриона ахна изненадано, когато устата му се склочи над гърдата ѝ, а Робърт продължи сладкото мъчение, всмуквайки зърното, заливайки я със същата гореща страст, която заплашваше да го изгори в пламъците си. Почувства как тя впира пръсти в косата му, извивайки гърба си. Женският ѝ инстинкт ѝ подсказваше какво да прави. Искаше му се да я вземе там и веднага да успокои сладката болка, която го разяждаше, но тази нощ не трябваше да бърза. Не го заслужаваше. Нито той, нито тя.

Робърт вдигна Катриона към себе си и смъкна леката материя на роклята ѝ надолу по бедрата, докато не я свали съвсем. Като не можеше да я види, той нарисова образа ѝ чрез ръцете си, докосвайки я навсякъде по копринено меката кожа. Да не я вижда пред себе си бе много по-възбуждащо.

Той почувства как тя разкопчава ризата му и я избутва назад по раменете му. После я взе и притисна гърдите ѝ към своите, а телата им горяха в хладния нощен въздух.

Робърт спусна ръка надолу между бедрата ѝ. Катриона се изви срещу търсещата му ръка, но когато той започна да движи пръстите си, разпалвайки страстта ѝ, възбуждайки я невероятно, тя се вкопчи отчаяно в него. Той почувства как горещата ѝ влага, предизвикана от ласките му, търси освобождаване, което все още не познава, но всяка частица в тялото ѝ уверява, че ще намери. Само да поизчака...

Катриона дишаше трескаво до ухото му, вкопчила се здраво в раменете му, докато не откри тази непозната наслада на отвеждането до върха на страстта, и Робърт почувства как тялото ѝ се разтърси в ръцете му, треперещо от чудото на първото ѝ освобождаване.

Като я отпусна назад, Робърт се освободи бързо от бричовете си и я покри. Почувства всяка нейна частица, притисната към него, и как

разтваря крака, за да го посрещне. Когато нахлу в нейната влажна тъмнина, тялото му се изви като дъга. Никога досега не бе желал така някоя жена. Трябваше да я има, да я опознае, да я превземе, но тя бе непорочна и не знаеше какво става между тях.

— Катриона, аз...

— Моля те, Робърт, не говори. Просто ми покажи.

Това бе всичко, от което се нуждаеше той. Като я обхвана поздравно, Робърт притисна бедрата си още по-силно, докато не усети съпротивата на моминската ѝ преграда. Притисна устните ѝ със своите и потъна дълбоко в нея.

Катриона се скова от изненадващата болка, но не извика. Робърт почувства как тя цялата го поема и се стяга, за да го задържи вътре. Това бе пряко силите му. Той се наведе и зацелува челото, лицето и устните ѝ. После бавно помръдна, като се опитваше да овладее неистовата си нужда. Катриона повдигна бедра, разтвори се, за да поеме колкото може повече от него, и в този миг той загуби изцяло контрол над себе си. Той я атакува два пъти, потъвайки дълбоко в сладката ѝ влага със заглушен вик на удоволствие, преди да се разпилее от силата на собственото си освобождаване.

Вкопчени един в друг, те продължиха тихо да лежат така още няколко дълги, божествени мига. После, като се посъвзе, Робърт се отдръпна от нея. Катриона седна бавно пред него и докосна леко лицето му на лунната светлина.

Никога досега не бе познавала такова пълно щастие. Да бъде с Робърт, да го чувства в себе си, бе най-прекрасното нещо на света. Хареса ѝ сливането в едно на телата им. Той бе великолепен. Нейният рицар и страж. Обичаше го повече, отколкото мислеше, че е възможно.

— Боли ли те? — попита той, взе ѝ ръката и я притисна до лицето си.

— Не. — Катриона погледна тялото му, толкова красиво и пропорционално. На лунната светлина тя забеляза, че роклята ѝ се търкаляше намачкана там, където бяха лежали, а върху нея бяха посипани малките изсушени венчелистчета на белия пирен. Той се бе изплъзнал от джоба и се бе натрошил навсякъде около тях.

Белият пирен. Тя затвори очи. Трябваше да го разпръсне над него по вятъра, бе казала майка ѝ. А тя изобщо го забрави. Помъчи се да си спомни какво друго ѝ обясни майка ѝ. Трябва да натрошиш сухия бял

пирен в ръцете си. После трябва да ги разпръснеш по вятъра над младия господар, по лековития лунен вятър.

Какво щеше да стане, ако тайнствената сила на пирена бе загубена? А ако не върнеше зрението на Робърт? Катриона взе няколко листенца и ги пусна да падат над него, малки искрици, сипеци се като снежинки по тъмната му коса. Тя наблюдаваше как нощният вятър ги носи, като се надяваше, че не с прекалено късно. Те паднаха по кожата на гърдите му, по корема му до...

— Робърт, по тебе има кръв.

— Знам. Няма нищо, Катриона. Това е моминската ти кръв.

Катриона погледна надолу към себе си и видя петна кръв по вътрешната страна на бедрата си.

— И по мен има.

Той стана и протегна ръка към нея.

— Ще ме заведеш ли до езерото, за да се измием заедно? Тя влезе с Робърт навътре, докато водата не стигна до кръста им. Като се извърна към нея, Робърт прегърна Катриона и я целуна нежно. Тя почувства как той плъзга ръце по тялото ѝ във водата. Някак отдалеч, тя си припомни останалите думи на Мери.

След като направиш това, господарят трябва да влезе в езерото. Тайнствените води на Линанглас ще му възвърнат зрението.

Катриона се усмихна меко, когато Робърт престана да я целува. Тя отмета кичур коса от очите му, като се сети, че изобщо не се наложи да го примамва във водата.

Никой от двамата не предполагаше, че на края на гората, замръзнал и вбесен до полуда, стои Ян и гледа своя лебед, своя ангел, който гали с ръце голия англичанин.

— Гребни да заобиколим онази скала там, момче — каза Ангъс на Ян. Той стоеше срещу него в малката груба лодка. Луната обливаше всичко с ярка светлина. Нощта не бе подходяща за контрабанда. Ангъс посочи към бреговата линия. — Трябва да сме близо до брега под Росморай.

Ян тихо натискаше веслата и насочваше лодката през течението към сенчестия бряг. Зад тях ги следваха други три лодки, като гребяха

тихо в черните води. За това, че ги следват, все още можеше да се съди само по някое случайно плясване на греблото по водната повърхност.

Мъжете в тези лодки бяха екипажът на Ангъс — съседни, които бе познавал през целия си живот. Хора, на които имаше безрезервно доверие. Те щяха да получат стоката от корабчето и по-късно, когато се уверяха, че бреговата охрана вече не представлява заплаха, щяха да я транспортират навътре в сушата по верига от тайни постове, скрити из шотландската провинция.

Ангъс се смъкна от лодката секунди преди тя да достигне земята и като пореше с тяло водата, достигаща до бедрата му, издърпа малкия съд към пясъчния бряг под скалите на Росморай. Напоената с вода вълнена пола шляпаше по краката му, като ходеше. Той вдигна глава и погледна замъка, който се издигаше високо над скалите.

На Ангъс никак не му харесваше да сваля товара толкова близко до вкъщи. Рискът бе прекалено голям и се увеличаваше с използването на пещерите под Росморай за складиране на контрабандата, защото освен от митничарите, сега рискуваше да бъде открит и от господаря. Да се нарушават законите на английския крал бе доста опасно, но да се нарушава многовековното доверие между земевладелец и неговия наемател, като се изключи факта, че земевладелецът бе англичанин, бе съвсем близо до предателство.

Но той просто нямаше друг избор. Ако бяха опитали да свалят товара някъде другаде по брега, щяха да рискуват да бъдат засечени на откритите голи хълмове, които се простираха от двете страни на скалите на Росморай. Тук долу бяха заобиколени от скалите и обгърнати от тъмнината, и митничарят и драгуните му никога нямаше да ги открият.

— Ще чакаме тук сигнала — обади се Ангъс, когато и другите лодки акостираха, а мъжете от тях се настаниха на брега. Той забеляза, че няколко от тях си подават бутилка — трофей от последната им акция, — за да се стоплят от студения вятър. Те се разсмяха тихичко на нечия шега и пуснаха бутилката да обиколи още веднъж.

Ангъс се намръщи. Колкото по-дълго седяха и чакаха катера, толкова повече щяха да пият мъжете и съответно щяха да стават все по-шумни, увеличавайки риска да бъдат заловени. Той огледа водата за някакъв признак, че френският кораб приближава, въпреки че знаеше, че едва ли ще го види.

Капитанът, здраво сложен моряк на име Поизон, наричан така поради умелия начин, по който се измъкваше от митничарите, бе майстор в прикритото придвижване. Казваха, че веднъж минал на четири километра от един митничар, без да го забележат. Дори бил боядисал корпуса на катера си Хамелеон морскозелен, за да е незабележим и на дневна светлина.

Ангъс се отпусна на пясъка и забеляза Ян до себе си, полускрит от сенките на скалите.

— Помислих си, че войниците са те хванали, когато не се върна от колибата за срещата с другите на кръстопътя.

Ян не му отвърна нищо, а просто продължи да гледа втренчено във водата. На лунната светлина Ангъс забеляза, че той бавно стиска и отпуска челюсти.

Тази нощ имаше нещо странно в това момче. Очите му бяха подивели и жестоки.

— Нали каза, че отиваш само да вземеш огниво, за да запалим лампата — продължи Ангъс, опитвайки се да го накара да проговори. — Какво ти отне толкова време, момче?

Ян продължи да гледа начумерено към морето.

— Не можах да го намеря. Затова се забавих.

Нещо се бе променило в него. Когато дойде първия път да вземе Ангъс и застана на вратата, в очите му светеше духът на приключението, сякаш се готвеше за битка в нощта срещу силите на акцизните на Негово величество. Но сега, след като се присъедини към тях отново, като почти щеше да ги изпусне заради закъснението си, той изглеждаше неспокоен и възбуден, дори се спъна във въжето, с което бе привързана малката лодка, когато се обърна и тръгна към сенките при другите мъже.

Ангъс го наблюдаваше как взе бутилката и погълна една доста добра доза, докато другите се смееха и го подтикваха да продължава. Каза си, че сигурно причината за това е само нервност, причинена от чакането.

След четвърт час Ангъс забеляза проблесък на синя светлина, оповестяваща пристигането на Хамелеон.

— Ето го — възкликна той, като взе водонепроницаемия фенер, който бе донесъл със себе си, за да подаде обратния сигнал. Местният ковач му го бе направил така, че светлината падаше само в една

посока. Като вдигна фенера, Ангъс сложи ръка пред единствения отвор, а после я дръпна за миг, преди да го покрие отново. Повтори същото още веднъж, за да покаже, че брегът наистина бе чист. След това зачака отговор.

— Идват — каза той и сложи фенера настрани. Мъжете престанаха да пият, млъкнаха и веднага започнаха да действат. Двама скочиха в първата лодка и тръгнаха да посрещнат водещата лодка на Хамелеон. Този път товарът бе скъп, много по-скъп от обикновено. Буренца с бренди и порто от Франция, вързани две по две, коприни и дантели от Испания, тютюн от Америка, чай и подправки от Източните Индий^[1] във водонепроницаеми пакети. Всичко това щеше да бъде разпратено по места из цялото кралство, някои толкова отдалечени като Единбург, дори Йорк, навсякъде, където предприемчивият господин Макафий намереше хора, готови да заплатят исканата от него цена.

Ангъс получаваше парите за екипажа си само след като товарът бъде успешно разпределен. Плащаше агентът на Макафий, амбулантен търговец на име Дръм, който скиташе наоколо облечен в парцали, за да може да се движи необезпокояван от войниците.

Първите от екипажа на Ангъс вече се връщаха на брега, като малката лодка бе потънала във водата почти до борда, натежала от тежките буренца.

— Е, момчета, носете буретата тук до пещерата, а аз ще ги складирам навътре. — Ангъс потърси Ян, за да му помага.

— Дъглас — извика тихо на най-близкия до него, — знаеш ли къде изчезна младият Ян?

— Не, Ангъс — отвърна здравенякът, който носеше по едно буре на всяко от масивните си рамене. — Не съм виждал момчето, откакто стъпихме на брега.

Ангъс погледна натам, където бе видял за последно Ян, преди да вдигне едно от буретата и да го внесе в пещерата. Сега не можеше да спира и да го търси, не и когато трябваше да разтоварват бързо, за да може да се измъкнат, преди катерът да бъде забелязан толкова близо до брега.

Щом влезе в пещерата, той откри фенера, за да осветява пътя си в тесните проходи. Огледа се наоколо. Самият той не бе ходил в пещерите, но бе слушал много за тях от Катриона.

Катриона. Ангъс се сети мимоходом за Мери и за виновния ѝ поглед, когато му каза, че господарят няма да бъде в замъка си тази нощ. По този поглед Ангъс съдеше, че където и да бе отишъл господарят, то Катриона бе с него. А освен това тя бе сам-самичка с него.

Той отблъсна тези мисли надалеч, тъй като трябваше да се съсредоточи върху разтоварването. Всеки шум или движение можеше да означава, че приближават войници. Сигурно и Ян се бе сетил за това и бе отишъл да пази, докато останалите прибират стоката.

Ангъс излезе от пещерата и тръгна към стоварените на брега буренца. Гледаше към втората лодка, която тръгваше за останалия товар, когато изведнъж пистолетен изстрел разцепи нощната тишина.

---

[1] Източните Индий — Малайският архипелаг. — Б.пр. ↑

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Драгуни! — извика Дъглас, като захвърли големия сандък, който носеше, на пясъка пред Ангъс. Той хукна назад, за да домъкне останалия товар, преди войниците да стигнат до тях.

Ангъс огледа брега, но не видя нищо, тъй като луната се бе скрила зад един тъмен облак. Но не се притесни много. Съмняваше се, че охраната е дошла по вода, защото щяха да ги чуят как приближават. А щом се налагаше да избират пътя си надолу по стръмните скали, за да се доберат до тях то Ангъс и екипажът му щяха да имат достатъчно време, за да приберат останалия товар, преди да се изплъзнат с лодките.

Ангъс бе вътре в пещерата и оставяше сандъка, когато чу изстрели и изненаданите викове на мъжете. Той притича до изхода и изненадано видя, че драгуните се оказаха на брега. Бяха твърде много и вече тичаха да заловят пръскащите се мъже. Не биха могли да се спуснат по скалите толкова бързо. Не и без някой да ги види. Това означаваше, че ги бяха чакали в засада в малкото заливче ниско долу.

Което означаваше, че те са знаели предварително къде ще бъде стоварена стоката, а това бе решено същата тази нощ.

Ангъс пусна бързо сандъка до стената. Все още нищо не бе загубено. Драгуните не биха могли да се крият толкова близо, че да видят къде пренасят товара. Ако бе така, Ангъс щеше да ги види. Една част от стоката остана на самия бряг — достатъчно, за да си помислят войниците, че екипажът просто е планирал да я остави там, докато имат възможност да я транспортират по-навътре по сушата. Ангъс не можеше да рискува да се покаже, за да домъкне още някой сандък. Входът на пещерата бе тъмен и се сливаше със скалата, така че дори да го откриеха, бъчвичките и сандъците, складирани вътре в сенчестите ниши, успоредни на главния проход, бяха трудно откриваеми. И войниците едва ли щяха да ги намерят.

Въпреки че губеха част от товара, все пак биха могли да избегнат ареста. Хората на Ангъс знаеха много добре какво да правят, когато се

сблъскат с войниците. Това бе едно от първите неща, на които ги бе научил. Те щяха да се пръснат, скачайки в лодките или плувайки навътре в морето, за да се измъкнат. А Ангъс просто щеше да влезе още малко по-навътре в пещерите, за да изчака бреговата охрана да се пръсне, докато преследва останалите.

— Мери! Ехо, Мери Макбрайън! Вътре ли си? — Гръмливият глас бе придружен от силни и настойчиви удари по вратата.

Катриона бързо се вдигна от леглото. Тя тъкмо се бе върнала от Росморай, където бе оставила Робърт преди малко, след като бе споделила, гушната в ръцете му, леката дрямка на брега на езерото. До нея Мерийд тъкмо се събуждаше и триеше очи в сумрака, докато тръгваше към кухнята.

Мери вече бе на вратата, когато излязоха и те, и държеше свещ високо в треперещата си ръка.

— Кой е? — попита тя.

— Дъглас е, Мери. Дъглас Маккензи. Дойдох да питам дали си виждала Ангъс тази нощ.

Мери отвори широко вратата. Стоеше по риза, косата ѝ — разпусната и вълниста — падаше по раменете, а тя цялата едва достигаше до брадичката на Дъглас. Зад него нощта се оттегляше пред първите слънчеви лъчи.

— Какво искаш да кажеш, Дъглас? Ангъс не беше ли с теб през нощта?

Катриона и Мерийд стояха отзад и гледаха Дъглас Маккензи, който изпълваше цялото пространство на вратата.

— Да, така беше, Мери, но имаме малко проблеми с разтоварването в Росморай. Нищо ли не чухте?

Росморай? Катриона се приближи.

— Татко е решил да приема товар миналата нощ? И то в Росморай?

Мери погледна разтревожено дъщеря си.

— Не се сърди на баща си, момиче. Аз знаех, че господарят няма да бъде в замъка миналата нощ. А татко ти имаше проблеми. Трябваше да намери безопасно място, за да свалят стоката. Аз съм виновна, че се спряха на Росморай. Помислих си, че това е най-безопасното място,

след като татко ти ми каза, че войниците наблюдават Малаг. Освен това мислех, че няма да наблюдават Росморай.

— Чакаха ни в засада — обади се Дъглас. — Проклетите английски кучета. Отнякъде знаеха, че ще разтоварваме там. Сигурно е така, защото бяха вече на брега и се криеха в скалите, когато започнахме да складираме стоката в пещерите.

Катриона го погледна.

— В пещерите?

— Да, момиче. Когато войниците ни нападناха, баща ти беше в пещерите. Ние прибирахме сандъците вътре, за да се върнем по-късно и да ги приберем. Когато войниците изскочиха от сенките, ние всички се пръснахме. Но не забелязах Ангъс да излиза от пещерата. Помислих си, че сигурно е отишъл по-навътре, за да изчака драгуните да се махнат, а после се е прибрал вкъщи.

— Ангъс не се е прибирал през цялата нощ — отвърна Мери. Гласът ѝ предрезгавя от неизказан страх. Винаги бяха знаели за съществуването на този риск, но всеки път, когато Ангъс тръгваше, се бяха молили да го избегне. Дори когато стражите бяха доста близо до тях, той винаги успяваше да се измъкне. Но този път, изглежда, късметът му бе изневерил.

Всички замълчаха, като се чудеха какво би могло да му попречи да се прибере у дома.

— О, Боже, не!

Всички погледнаха към Катриона при възклицанието ѝ. Тя бе притиснала уплашено устата си с ръка, а очите ѝ гледаха ужасено.

— Какво има, момиче? — попита Мери и пристъпи към нея.

Катриона стисна ръцете на майка си.

— Приливът, мамо. Приливът сигурно е започнал. Ако татко е вътре в пещерите, няма да разбере, преди да е станало прекалено късно. Ще бъде хванат в капан!

Ангъс нямаше представа колко време бе изминало, откакто седеше в пещерата и чакаше митничарите да си тръгнат. После пое по обратния път и затъна до глезените на грубите си обуца във вода и пясък.

Приливът бе започнал да нахлува навътре.

Той продължи по прохода, докато вече не можеше да върви, тъй като водата бе изпълнила по-ниската част на пещерата и се въртеше и пенеше, така че вече и посоката не можеше да види. След като не успя от тази страна, върна се назад, като хвана едно отклонение, което му се виждаше да се изкачва нагоре в скалите. Той се изкачваше все по-високо и по-високо в тъмнината, тъй като трябваше да изостави фенера, когато придвижването стана по-трудно. Хващаше се за назъбените стени, забиваше върха на обувката си в някоя дупка, но изведнъж разбра, че вече няма накъде повече да се катери. Проходът бе задънен.

Ангъс тръгна отново надолу. С тревога установи, че нивото на водата се бе покачило до средата на бедрото му. Той тръгна по друг от многобройните тунели само за да се върне съвсем скоро, тъй като и този свършваше внезапно. Времето течеше бързо. Никой от следващите проходи не водеше другаде, освен до солидни непробиваеми скали.

Сърцето му започна да тупти все по-бързо всеки път, когато се връщаше назад след още един неуспешен опит. Водата се бе вдигнала вече до гърдите му. Едва си спомняше кои проходи бе опитал и кои му оставаше да провери, фенерът му, сложен високо на една скала, съвсем скоро щеше да бъде потопен под вода.

Ангъс се огледа тревожно. Поне един от тунелите трябваше да води в друга посока. Нали Катриона веднъж му бе казала така? Но той не беше я слушал внимателно, тъй като смяташе, че това е още една от книжните й мъдрости, също като четирийсетте хиляди звезди и разни други.

По кой да тръгне? Водата бе студена и зъбите на Ангъс започнаха неволно да тракат. Той стисна здраво челюсти, отказвайки да се остави на страха. Според скоростта на движение на водата прецени, че ще има време да опита само още един проход. Или най-много два. После нивото щеше да се вдигне прекалено високо и нямаше да може да се върне назад.

Доколкото можеше да си спомни, оставаха три непроверени прохода. Той ги огледа внимателно, колебаейки се кой от тях ще го отведе на безопасно място. Да проследи, който и да е от тях, щеше да отнеме цялото му оставащо време. Ако сгрешеше, щеше да успее да се гмурне под вода и да опита един от другите два. Но фенерът вече ще

бъде угасен, така че ще трябва да търси в пълна тъмнина. И нямаше да открие пътя навън, още по-малко да се върне обратно по неравната скалиста стена.

Той извика в най-близкия до него тунел, като се послуша за обратния отзвук, който да му подсказва дали този продължава повече от другите. Но шумът на прииждащата вода и туптенето на собствения пулс в главата му пречеха да чуе друго, освен растящия си страх. Трябваше да избира. Времето му изтичаше. Но ако избере, това означаваше, че вече нищо не може да промени след това. По кой тунел да тръгне? Не можеше да реши.

Внезапно светлината от фенера угасна, като го изостави в абсолютна тъмнина. Той тръгна към разположения най-близо до него проход.

Слънцето вече изгряваше, когато Катриона забеляза самотната кула на Росморай да се издига в далечината, а излъсканите ѝ камъни хвърляха розово-оранжеви отблясъци от утринните слънчеви лъчи.

Почти бе стигнала.

Краката я боляха от тичане, а гърлото ѝ пресъхна от острия въздух. Не престана да тича, откакто излезе от къщи, дори и след като падна по една стръмна скала, обели си коленете и си скъса чорапите.

Тя се спря, а гърдите ѝ горяха, така че се опита да си поеме бавно въздух, за да успокои разтуптяното си сърце. Но не биваше да спира, упрекна се тя. Трябваше да намери баща си.

Катриона почти бе стигнала до входа на пещерата, незабележим за непосветения, скрит сред буйно израснали пирени и прецип, когато чу тропот на копита зад себе си. Обърна се точно когато петима ездаци я настигнаха и спряха само на няколко крачки от нея. Четиримата останаха по-назад, а петият, който вероятно бе водачът, подтикна коня си — грамаден черен жребец, който пръхтеше и изпускаше пара през ноздрите си в хладния утринен въздух — да се приближи към нея.

— Добро утро, госпожице. Може ли да ви обезпокоим за миг...

Катриона вдигна глава към него.

Той не бе едър, но чрез дрехите си — хубаво черно върхно палто върху богато украсен отпред редингът — изпъкваше застрашително над другите. Белите му бричове бяха изпръскани с кал над излъсканите

високи хесенски ботуши, а светлорусата му коса се вееше изпод високата боброва шапка. Той я погледна втренчено с наситено сините си очи, които потъмняха изведнъж от особения начин, по който я наблюдаваше.

Като подкара още по-близо коня до нея, той продължи да я гледа настойчиво. Близостта му накара Катриона инстинктивно да отстъпи назад. Точно отдръпването ѝ изглежда го изкара от моментната му хипноза.

— Може ли да ви попитам какво правите тук, на земите на Росморай?

Прямият му и властен въпрос я накара да се разтревожи.

— Моето семейство е наемател на господаря от Росморай. А аз отивам в замъка.

— Наематели в Росморай. — Погледът му потъмня още повече. — А вие защо отивате в замъка? Там ли работите?

— Нещо нередно ли съм направила, милорд?

Жребецът му изведнъж отметна глава назад, разтърси юздите и тропна нетърпеливо по земята. Той усука юздите и ги стегна.

— Снощи попаднахме на банда контрабандисти долу при скалите на Росморай. Хванахме неколцина. А сега търсим останалите.

Катриона почервения въпреки хладния въздух. Той бил митничар. Тя отправи мислена молитва към Бога да не са хванали баща ѝ, въпреки че една част от нея би се радвала, ако го бяха направили, защото в такъв случай поне нямаше да се притеснява, че е бил удавен от прииждащия навътре в пещерата прилив.

— Виждали ли сте някого наоколо, госпожице? — попита мъжът, като не отлепяше очи от нея, само че сега я гледаше още по-студено отпреди. Защо я гледаше така странно?

— Не, милорд. Не съм виждала никого. Аз...

В далечината се чу слаб вик, а после се разнесе тропот на конски копита, когато още един ездач приближи групата. Той спря точно до мъжа с черния жребец.

— Хванахме още един контрабандист, лорд Дънстрон. Стреля по младия Роби с пушка и го улучи в ръката. Сгасихме го, но той заплашва, че ще убие всеки английски драгун, който го приближи достатъчно.

Лорд Дънстрон. Катриона бе чувала това име. Той бе земевладелец и господар на замъка Кранок, имение, което бе разположено на няколко километра североизточно от Росморай. Никога преди това не беше го виждала, но си спомняше как веднъж баща ѝ бе казал, че лорд Дънстрон бил жесток и безмилостен господар. Веднъж бе изхвърлил една от наемателките — жена над седемдесетте, — като я изкарал навън почти гола, само по една риза, да гледа как изгарят къщичката ѝ пред собствените ѝ очи. Тежка и сурова зима бе властвала над планините тогава и жената бе починала от студа, като не успяла да намери подслон.

Лорд Дънстрон се обърна отново към Катриона. А тя не успя да се въздържи и се намръщи.

— Изглежда сега трябва да тръгвам — обясни той, — но се надявам, че скоро ще имаме възможност да поговорим отново. — Докосна учтиво шапката си, а ръката му с ръкавица чернееше застрашително на синьото небе. — Приятен ден, госпожице.

Катриона гледаше как лорд Дънстрон изви жребеца настрани и извика на хората си да го последват, докато яздеше надолу по хълма, а изпод копитата на коня летяха буци пръст. Тя се надяваше, че нещастният човек, когото бе тръгнал да преследва, вече е избягал. Като имаше предвид това, което Ангъс ѝ бе разказал за него, то нямаше никакво съмнение какво щеше да направи лорд Дънстрон, ако го хванеше.

Катриона изчака, докато ездачите се отдалечат, а после се вмъкна в скрития вход към пещерите. В бързината бе забравила да донесе свещ, така че трябваше да се движи бавно по проходите, като опипваше с ръце стените в абсолютната тъмнина. А това я бавеше. На едно място тя зави и хвана друг тунел, който се разклоняваше надясно, вместо този, по който обикновено стигаше до библиотеката на Росморай.

Докато се предвиждаше, извика високо баща си, но никой не ѝ отвърна. Цареше тишина, нарушавана само от собствените ѝ стъпки. Тя се придвижи още по-напред и тръгна по тунела, който евентуално щеше да я заведе на брега. Наоколо нямаше никакви следи от пребиваването на Ангъс или някого друго.

Катриона преглътна буцата, заседнала в гърлото ѝ, когато почувства земята под краката ѝ да става мека и хлъзгава. Стените на

пещерата бяха мокри, а мирисът на море изпълваше въздуха. Прилив наистина бе имало, а сега вече започваше да се оттегля.

Може би той се бе измъкнал, каза си Катриона, но въпреки това продължи напред, опипвайки разядените стени на тунела. Сигурно бе така. Ангъс се бе измъкнал и се криеше някъде другаде, за да се увери, че митничарите са си отишли, преди да се върне вкъщи. Той никога нямаше да позволи контрабандната му дейност да донесе неприятности на семейството му. Нямаше нужда да се притеснява. Той сигурно бе в безопасност. Просто така трябваше да бъде.

Катриона видя слаба светлина пред себе си в тунела, което подсказваше, че стига до мястото, където пещерите излизат на брега под замъка. Тя трябваше да спре точно пред изхода на пещерата, защото нивото на водата все още бе доста високо и вълните се плискаха мързеливо навътре.

Ангъс не се виждаше никъде.

Точно тогава Катриона забеляза дървения сандък, полузаринат в пясъка и плитката вода до краката ѝ. Това бе част от товара, който баща ѝ бе свалял. Тя потрепери от ужас, когато забеляза някаква дреха под него, която водата развяваше напред-назад.

Катриона се протегна и я издърпа изпод сандъка. Това бе карираното наметало на баща ѝ с древните цветове на Макбрайънови — тъмнозелено, морскосиньо и бяло, наметалото, което носеше винаги привързано през гордите си гърди. Тя сграбчи подгизналото парче плат и го притисна към себе си, докато сълзите течаха обилно по лицето ѝ.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Почукване по вратата отвлече Робърт от малкия настолен глобус, който се опитваше упорито да фокусира, докато седеше на бюрото в библиотеката. Той отпи глътка студено кафе от подноса с отдавна изоставената закуска. Само след миг Форбс влезе в стаята и съобщи за пристигането на някакъв посетител в Росморай.

— Сър Деймън Дънстрон от замъка Кранок, ваша милост.

Зрението на Робърт се бе възстановило до такава степен, че виждаше размазаните очертания на не много високия мъж, когато той дойде и застана пред него. В периферията му се мярнаха и някои други, които стояха по-надалеч. Робърт остана седнал, като изчака Форбс да застане до бюрото.

— Добър ден, сър Деймън — поздрави тогава той и махна с ръка. — Няма ли да седнете? Може ли да ви предложи нещо? Бренди? Порто?

Сър Деймън стоеше пред бюрото и мълчаливо отказа поканата на Робърт да седне.

— Благодаря ви, ваша милост, но не съм дошъл да правя посещение от учтивост. Всъщност дори бихте могли да решите, че причините за посещението ми по някакъв начин са свързани с вашия начин на почивка. — Той замълча, но когато Робърт не му отвърна нищо, продължи: — Дошъл съм, защото научих за контрабандна дейност, извършена в границите на Росморай.

Робърт вече изпита неприязън към поведението на мъжа, тъй като той се държеше така, сякаш представляваше нещо много повече от всички заобикалящи го, а в тона на гласа му се чувстваше презрение и дори надменност. Робърт изчака малко, преди да отговори, втрънен право пред себе си:

— Уверявам ви, сър Деймън, че брандито, което ви предлагам, не е контрабандно.

Този път гласът на сър Деймън бе значително по-подходящ.

— Разбира се, аз в никакъв случай не намеквам, че вие сте замесен в тази дейност, ваша милост.

И без да може да го види ясно, Робърт вече знаеше, че устните на сър Деймън са изкривени в изкуствена и претенциозна усмивка.

— Да, разбира се.

— А ако сте знаели за тази дейност — продължи сър Деймън, — аз съм сигурен, че сте щели да информирате властите веднага. Хората, замесени в такива незаконни работи, не са хора с вашето положение в обществото. Те са сбирщина, паплач, най-обикновени престъпници, които са дотолкова покварени от действията си срещу законите на Негово величество, че дори воюват срещу тези, които ги защитават.

На Робърт не му допаднаха усилията, които полагаше сър Деймън да го причисли към собствената си класа.

— Според моите разбирания, сър Деймън, много често тази поквареност е пряк резултат от дълбоката бедност, до която са докарани точно от същите тези закони.

— Може би, но общественото положение на човека не го освобождава от задължението да се подчинява на закона за земята и от плащането на дължимите такси.

На това Робърт не отвърна нищо. Не за първи път чуваше подобно мнение от член на висшето общество. За съжаление това отношение се поддържаше от голяма част от тях, независимо от ужасните събития от скорошната революция във Франция. Робърт не искаше да се препира, тъй като такива спорове рядко водеха до някакъв резултат, така че просто изчака сър Деймън да достигне до причините за посещението си.

— Всъщност, ваша светлост, аз дойдох да ви уведомя за свалянето на контрабандния товар миналата нощ на малкия плаж точно под стените на замъка.

Нещо в начина, по който говореше този мъж, внимателно отрепетираниите му думи, накара Робърт инстинктивно да застане нащрек.

— Така ли? Сваляне на контрабанден товар? Тук, в Росморай?

— Да. Помислих си, че сте чули стрелбата между моите хора и екипажа на контрабандистите.

Робърт не отвърна нищо. Това къде бе ходил предната нощ не засягаше изобщо този човек.

— А може би не сте — продължи сър Деймън. — Във всеки случай ние успяхме да хванем няколко души и те наистина не са нищо друго, освен обикновени престъпници, както ви казах по-рано. Те ще бъдат съдени и наказани, както подобава, но има още няколко други, които не успяхме да уловим. Кое то ме навежда на причината за нашето идване тук. Има вероятност участвалите в контрабандата да са били някои от вашите собствени наематели.

— А тези наематели, сър Деймън, предполагам, че знаете техните имена?

Робърт забеляза нещо блестящо, което сър Деймън държеше пред себе си, някакъв голям квадратен предмет. Може би някаква книга?

— Не, ваша милост, опасявам се, че не знаем имената им. Но имам портрета на някого, за когото подозирам, че е замесен, или поне има информация, която може да ме отведе към тези мъже. Опитвам се да проследя дирите ѝ. Питам се дали вие можете да я разпознаете.

Нея? Сър Деймън сложи предмета, който държеше в ръцете си, на бюрото пред Робърт. Не беше книга, а портрет в златна рамка. От самата картина Робърт не виждаше много, само размазани жълти, сини и черни цветове. Той погледна към изчакващия сър Деймън.

— Боя се, че не мога да ви бъда полезен, сър Деймън. Виждате ли, аз съм...

— Ваша милост — внезапно се обади Форбс от мястото си до Робърт. — Жената на портрета. Това е госпожица Макбрайън!

— Не мисля така, Форбс — отвърна Робърт.

Слугата продължи:

— Но това наистина с тя. Въпреки че косата е по-тъмна от тази на госпожица Макбрайън, а дрехите ѝ са много по-разкошни от нейните, очите и лицето са почти еднакви. Без съмнение това е тя.

— Форбс...

Точно тогава се намеси сър Деймън.

— Добри човече, как казахте, че е името ѝ?

— Макбрайън, а семейството ѝ са наематели на негова милост тук, в Росморай.

На Робърт му се искаше да забие юмрука си в глупавата бърбреца уста на Форбс. Този тип не бе изговорил толкова думи през всичките месеци, откак им се налагаше да живеят заедно, колкото изговори в

този неподходящ момент. И все пак, ако портретът наистина наподобяваше Катриона до толкова, то тогава съвсем сигурно имаше нещо нередно тук. Защо този мъж, този надут сър Деймън, притежаваше портрет в златна рамка на дама, която приличаше на Катриона, но очевидно не бе самата тя? И защо на Робърт му се струваше, че сър Деймън много повече се интересува от откриването на човека на портрета, от Катриона, отколкото от преследването на контрабандистите? Замисли се над думите, използвани от сър Деймън. Той бе казал, че не успял да проследи дирите ѝ, също като куче, което преследва небезизвестната лисица...

Докато Форбс и сър Деймън продължаваха да сравняват приликите и сходството между портрета и Катриона, Робърт се загледа във водовъртежа от цветове пред себе си. Само ако можеше да се концентрира върху това лице, за което казваха, че било същото като на Катриона. Ако можеше само да я види...

Като престана да обръща внимание на образите и гласовете, които го заобикаляха, Робърт се съсредоточи върху размазаното синьо петно в средата на портрета. Той го загледа настойчиво, напрягайки очите си, за да възприемат по-ясно образа. Болката в главата му моментално се усили и затуптя зад очите му, но се опита да не ѝ обръща внимание, докато тя не се разгоря почти непоносимо. И тогава, само за един миг преди да трябва да замижи, той ясно видя две прекрасни сини очи, грамадни очи върху бледо и фино лице.

Очи с цвета на буреносно небе...

Робърт наведе глава и зачака туптенето в главата му да престане.

Независимо от причините за идването на сър Деймън той можеше да твърди с абсолютна увереност, че Катриона не е била замесена в никаква контрабанда предната нощ. Знаеше го, защото бяха заедно на езерото и я бе прегръщал, докато луната не бе избледняла над тях в ранните утринни часове. Той все още чувстваше меката ѝ кожа до своята и желанието, с което го приемаше. В Катриона нямаше и капчица измама. Но ако? Ако е знаела за контрабандата и го бе отвела нарочно? *Контрабандистка? Престъпничка?* Много жени в Лондон биха могли да постъпят така, но той просто не можеше да повярва, че намерението на Катриона е било такова. Тя бе невинна.

И докато сър Деймън можеше да бъде наистина митничар, който преследва заподозрени контрабандисти, на Робърт не му бе

необходимо да вижда ясно, за да разбере, че причините, поради които търсеше Катриона, бяха съвсем различни.

И следователно доста съмнителни.

Робърт се изправи, поглеждайки намръщено Форбс в последен опит да го накара да прехапе бърливия си език. Това в крайна сметка даде резултат. Глупавият прислужник най-после замълча.

— Благодаря ти за осветлението по въпроса, Форбс. Сигурен съм, че бе много полезен на сър Деймън. — После се обърна отново към госта си. — Уверявам ви, сър Деймън, че в никакъв случай не искам да скрия нещо от вас. Не разпознах жената на портрета, защото, честно казано, не мога да я видя. Аз съм сляп. Но въпреки това ще проверя дали госпожица Макбрайън е участвала в контрабандната дейност, осъществена миналата нощ. Можете да бъдете абсолютно сигурен, че ще ви информирам, ако успея да науча нещо. В крайна сметка аз съм човек, който спазва законите, Форбс ще изпрати вас и хората ви до вратата. Приятен ден, сър Деймън.

Сър Деймън се втренчи безмълвно в Робърт, преди да измърмори едно сърдито „приятен ден“ в отговор на поканата да напуснат. Като грабна портрета, той се обърна и тръгна след хората си.

Форбс се върна след малко.

— Ваша милост, ако разрешите да отбележа, достъпът на тази госпожица Макбрайън до замъка трябва да бъде прекъснат, докато...

— Не, Форбс, не може да отбележиш нищо. Вече направи достатъчно. Оседлай коня ми веднага. А също така да се подготви и конярят, който ще ме придружи. Трябва да направя едно посещение тази сутрин.

Вятърът духаше безспирно и неуморно в лицето на Робърт, като дърпаше краищата на палтото му, докато се изкачваше по голия хълм към къщичката на Макбрайънови. Притеснението, което го бе обхванало от мига, в който сър Деймън бе влязъл в библиотеката същата сутрин, все още го мъчеше, а той знаеше, че единственият начин да се отърве от него бе да намери Катриона и да ѝ зададе въпросите, които се рояха в главата му. Сляп или не, бе сигурен, че щом заговори е нея, щеше да научи истината.

Той бе попитал едно от младите конярчета, момче на осем-девет години на име Уили, чиято майка работеше в кухните на Росморай, дали знае къде се намира домът на Макбрайън. Уили бе уверил Робърт, че знае, тъй като майка му и госпожа Макбрайън понякога пиели чай заедно. Така че хлапето гореше от желание да заведе Робърт дотам.

Тъй като бе яздил вече много пъти навън с Катриона, докато следваха хрониката на баща му, Робърт вече се чувстваше доста уверено на седлото, въпреки че все още не виждаше добре. Но му липсваше Катриона, седнала пред него, както и начинът, по който отпускате глава на рамото му, а косата ѝ се вееше покрай лицето му.

Те поюздиха известно време, преди Уили да спре коня си.

— Къщата на Макбрайън е точно пред нас, ваша милост.

Те бяха застанали на такова разстояние от нея, че Робърт виждаше очертанията ѝ недалеч от тях. Във въздуха се носеше миризма на нещо печено, което му напомни за първия път, когато бе идвал тук, след като Ангъс Макбрайън ги бе намерил след бурята в колибата с Катриона.

Робърт слезе и подаде юздите на Баярд на Уили.

— Чакай ме тук. След малко се връщам.

Робърт не можеше да различи по-тъмната врата на фона на избелелите сивкави стени на къщичката, когато я наближи. Той премигна и почти успя да види нещо, което му се стори килим от пъстри цветя покрай нея. В бързината да открие Катриона бе забравил очилата си в замъка, но странно защо не чувстваше ужасната болка от слънчевата светлина. По-скоро го наболяваше съвсем леко.

Той се приближи до вратата и почука тихо.

— Ваша милост... Това бе Мери Макбрайън и тя очевидно никак не очакваше да го види застанал на прага ѝ тази сутрин.

— Госпожо Макбрайън — започна той. — Може ли да поговорим?

Тя се поколеба за миг.

— Да, разбира се. Моля, влезте, ваша милост.

Хвана го за ръката и го въведе вътре до масата в средата на стаята.

— Изпекох малко питки тази сутрин и тъкмо кипвах вода за чая. Ще пийнете ли с мен?

— Благодаря, мадам.

След минутка Мери сложи чашата пред него и насочи ръката му към нея. После взе един стол и седна отсреща.

— Предполагам, че не ми правите посещение на учтивост, ваша милост.

Робърт отпи глътка, преди да ѝ отговори. Чаят бе смесен и силен, не черен и долнокачествен, какъвто би трябвало да се очаква, а зелен китайски чай, какъвто обикновено пиеха висшите класи. Със сигурност човек не очакваше да намери такъв в колибата на един селянин в далечните шотландски планини. Освен ако не е бил донесен някак си...

Робърт се сети за посещението на сър Деймън и разговора с него.

— Надявах се да поговоря с Катриона днес, госпожо Макбрайън. Очаквах я рано тази сутрин, за да се погрижи за някои писма, но тя не дойде.

Мери не отговори нищо. Робърт реши да продължи.

— Обаче ме посети един съсед земевладелец. Притесних се, защото той ме разпитваше за някои неща, случили се наблизо, а и изглеждаше много заинтересован от Катриона.

Мери почти изпусна чашката си.

— От Катриона?

— Да. Името му е сър Деймън Дънстрон от замъка Кранок. Познавате ли го?

— Да, познавам го. — Гласът ѝ утихна и сякаш зазвуча съвсем уплашено.

— Но най-странно ми се стори това, че имаше портрет със себе си. Попита ме дали мога да разпозная нарисуваната личност, което, разбира се, не можах да направя поради слепотата си. Но моят прислужник Форбс я разпозна. Интересно, но той каза, че е абсолютно идентична е Катриона.

— Мили Боже, значи я е видял. — Мери скочи от масата и бутна стола назад. — Ваша милост, вие не разбирате...

— Знам това, госпожо Макбрайън. И затова съм тук.

Тя се повъртя малко из стаята, като кършеше тревожно ръце, очевидно притеснена страшно от това, което току-що ѝ бе казал.

— Госпожо Макбрайън, сър Деймън ме уведоми за сваляне на контрабандна стока на брега под Росморай. Като се има предвид отличното качество на чая, който ми предложихте току-що,

предполагам, че съпругът ви е замесен в тази дейност. Но това не ме интересува. В момента съм загрижен единствено за Катриона. Намирам за странно, че онзи господин Деймън има портрет на някоя жена, която удивително прилича на нея, но облечена богато, докато аз прекрасно зная, че Катриона е дъщеря на селянин. Намирам го дори за още по-странно, че като използва за прикритие преследването на опасни контрабандисти, сър Деймън изглежда много по-загрижен да открие някаква млада шотландка. Във всичко това има нещо много повече от обикновена контрабанда, нали?

Мери се върна и седна отново на стола си. Тя поседя известно време мълчаливо, обмисляйки всичко казано от Робърт. Най-послед заговори:

— Ваша милост, доверявам се на думите ви, че сте загрижен само за безопасността на Катриона. Вярвам, че изпитвате към нея по-силна загриженост от тази на господар към неговия наемател. Трябва да ви кажа нещо, което дори Катриона не знае, нещо, което не възнамерявах да ѝ кажа, докато не се наложи.

Гласът ѝ пресекна и тя поспря, за да се съвземе.

— Успях да я опазя досега и може би станах невнимателна напоследък след толкова много години на спокойствие. Трябваше да знам, че ще дойде моментът, в който той ще я види. А когато това станеше, той щеше да я познае. Та те двете толкова си приличат.

— Предполагам, че под „той“ имате предвид сър Деймън?

— Да, ваша милост. Аз познавам много добре този човек. Когато бях на възрастта на Катриона, преди дори да се омъжа за Ангъс, аз живеях със семейството си в земите на Кранок. Там бяхме взели ниви под наем. Господар бе един много мил човек на име сър Чарлз Дънстрон. Баща ми винаги го е мислил за много честен и справедлив човек, а и всички останали знаеха, че той се отнася много добре с наемателите си.

Известно време работех в Кранок като камериерка, докато не станах лична прислужница на младата съпруга на господаря. Тя очакваше дете, когато племенникът на сър Деймън дойде да го посети. Току-що бил завършил университета.

Мери спря и пийна малко чай. Гласът ѝ вече звучеше малко по-спокойно.

— Още от първия миг, в който го зърнах, разбрах, че е дяволско изчадие.

— Сър Деймън?

— Да. Точно заради него ме направиха лична прислужница на лейди Катерина. Веднъж той се опита да ме насили, когато ме намери случайно да сменям спалното бельо в стаята му. Лейди Катерина се оказа наблизо и ме чу как се боря с него. Не искам дори да си представя какво щеше да стане с мен, ако тя не се бе оказала близо до онази врата тогава. Но когато лейди Катерина разказа всичко на сър Чарлз, сър Деймън обясни, че аз съм била тази, която го подканила да действа.

— Доста често това е използваното извинение в такива ситуации — потвърди Робърт.

— Да. Сър Чарлз бе поставен в небрано лозе. Той предупреди племенника си да не закача прислужниците, а после уведоми лейди Катерина, че мога да остана с нея, тъй като бременността ѝ напредваше и приближаваше време да ражда. Аз бях помагала на майка си при някои раждания. Две седмици по-късно сър Чарлз почина.

— Искате да кажете, че сър Деймън го е убил?

— Не мога да го докажа, но вярвам, че точно това се случи, а и лейди Катерина го знаеше. Докторът каза, че сър Чарлз е станал жертва на треска, но аз мисля, че сър Деймън го отрови. Освен това смятах, че животът на лейди Катерина също е в опасност.

— Предполагам, че преди да се роди наследник, сър Деймън е бил такъв и би останал, ако лейди Катерина родеше дъщеря.

— Да. Щом сър Чарлз си отиде, сър Деймън започна да се отнася ужасно с лейди Катерина. Знаех, че се държи така с нея само заради това, че се бе намесила, когато ме нападна. Той я премести в една спалня, която по-скоро бе затворническа килия. Започна да поръчва отделно храна за нея, но аз не ѝ давах да яде нищо от изпратеното от него. Носех от сготвеното къщи. Така се държахме двете една за друга. Аз ѝ помогнах да роди и сина си.

— Значи тя все пак е родила наследник.

— Да. Роди го и почти веднага почина. Раждането бе много трудно, ваша милост, но тя бе толкова щастлива, когато разбра, че е дала живот на момченце. Докато сър Деймън не дойде и не взе отрочето направо от ръцете ми. И аз никога повече не го видях.

Робърт я слушаше напрегнато.

— Искате да кажете, че сър Деймън е навредил на детето?

— Убил го е. Съвсем сигурна съм. Дори не позволи на лейди Катерина да го подържи за малко. Остави ни в онази гореща като в ада килия, без да разреши да получим дори чаша вода, за да облекчим страданията на горката лейди Катерина. Въпреки това сега вече знам, че стана добре така, дето взе рожбата. Защото, ако не бе отнесъл момченцето, щеше да бъде там, когато лейди Катерина роди второто си бебенце онази нощ. Своята дъщеричка.

Робърт внезапно подреди всичките парченца от мозайката. Разбира се. Коя друга би могла да бъде?

— Катриона?

— Да. Бяха близнаци. Катриона бе здраво и силно момиченце, но горката ѝ майка можа да ѝ се порадва само няколко мига, след като я роди. Лейди Катерина вече знаеше какво ще направи сър Деймън със сина ѝ. Не искаше същата участ да сполети и дъщеря ѝ. Преди да умре, лейди Катерина ме накара да се закълна, че ще отведа Катриона от замъка Кранок и ще я отгледам като собствена дъщеря, така че сър Деймън да не може да ѝ навреди, както бе направил с братчето ѝ онази нощ. — Тя помълча. — Има и още нещо.

Мери стана и се отдалечи от масата, като се върна след минутка. Тя взе ръката на Робърт и сложи нещо в нея.

— Тя ми го даде, за да го предам на Катриона, когато стане време да ѝ кажа истината. Само с него и с една кърпичка, която бе на лейди Катерина, мога да докажа това, което току-що ви разказах.

Кърпичката. Робърт така и не я върна на Катриона. На нея имаше избродирана буквата „К“. Значи това не е значило Катриона. То е било първата буква от името на майка ѝ, лейди Катерина.

Той взе златната верижка. На нея висеше нещо, което блестеше на светлината на огъня, светецко размазано петно пред невиждащите му очи. Робърт нямаше нужда от други доказателства. Думите ѝ, начинът, по който му бе разказала всичко, страхът, болката и скръбта ѝ бяха достатъчни за него. Тайната, която бе пазила толкова дълго, бе разбудила отдавна погребани спомени.

— Лейди Катерина имала ли е семейство?

— Тя ми говореше за брат си, но аз не знаех моминското ѝ име. Дори не знам откъде беше.

— Англичанка ли беше?

— Да. Сър Чарлз я доведе със себе си от Лондон. Той бе опиянен от нея, а тя го обожаваше. А онзи дявол ги погуби и двамата...

— Той ще бъде наказан за деянията си, госпожо Макбрайън, уверявам ви. Сега ми кажете къде е Катриона?

Мери скочи отново.

— О, Боже, толкова бях заета да ви разкажа за лейди Катерина, че забравих за Ангъс. — Тя се поколеба за миг. — Съжалявам много, ваша милост, но той наистина участва в разтоварването миналата нощ под Росморай.

— До това заключение вече стигнах и сам. Но трябва да ви попитам дали Катриона участваше в този план?

— Моля?

— Тя ме отведе далеч от Росморай миналата нощ. Затова ли го направи, за да може Ангъс спокойно да разтоварва стоката под скалите?

— О, не, ваша милост — отвърна Мери. — Катриона не знаеше нищо за това. Аз предложих на Ангъс да свалят товара там, защото знаех, че ще сте извън Росморай заедно с Катриона. Съжалявам много. Знам, че не мога да очаквам от вас да ни разберете. — Тя очевидно бе много притеснена. — Моят Ангъс не е престъпник. Той живее по божии закони и прави каквото може, за да се грижи за семейството си. Миналата нощ, когато сваляли стоката в пещерите, бреговата охрана ги нападнала. Той се е скрил, но не се прибра у дома до сутринта, а Катриона се изплаши от прилива. Така че хукна да го търси в пещерите. След като не се върна до обяд, изпратих Мерийд да я търси. Но и нея я няма. О, ваша милост, какво ще правя, ако онзи дявол вече я е намерил?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Връщането обратно към Росморай на гърба на коня се стори прекалено бавно за нетърпеливия Робърт. Той се опита да не мисли за сър Деймън и възможността да е намерил вече Катриона, за това какво би могъл да й причини, но независимо от всичко в съзнанието му се въртяха неканени представи, от които раздразнението му непрекъснато растеше. Ако този мерзавец посмееше да я нарани, сляп или не, Робърт щеше да го убие със собствените си ръце.

Баярд сигурно бе усетил нетърпението на господаря си, защото започна да се дърпа, да пристъпва нервно настрани и да се опитва да наруши наложения му бавен ход. Той искаше да се впусне в галоп, а и Робърт не желаше нищо друго, но не можеше заради зрението си. Вместо това той стисна още по-здраво юздите в ръцете си, като отправи мълчалива молитва към Бог Деймън да не е открил все още Катриона, тя да е в безопасност и да търси Ангъс в пещерите или дори да го чака в библиотеката в Росморай. А това само го раздразни още повече.

Ако казаното от Мери бе вярно, а Робърт нямаше причина да се съмнява в това, тогава Катриона наистина бе в опасност. А най-лошото от всичко бе, че тя не знаеше нищо за своето минало и по този начин нямаше представа на какъв риск се излага. Сър Деймън бе безскрупулен човек без никакви задръжки и чувства. Той бе извършил най-тежкия грях, убивайки не само лейди Катерина, но с нея и новородения ѝ син, едно невинно същество. Той бе отнел току-що започнал живот, което бе най-непростимият от всички грехове. А после, истинско доказателство за характера му, бе запазил портрет на жената, която бе убил, като някакъв странен спомен за смъртта — символ на ужасното му деяние.

И точно заради това Робърт се опасяваше, че Мери има за какво да се бои. Ако сър Деймън бе знаел за съществуването на Катриона, то без съмнение досега да беше я убил. А сега вече със сигурност щеше да опита, ако му се удаде възможност.

Само че Робърт щеше да направи така, че той никога да няма този шанс.

Като се върна в библиотеката, Робърт веднага се отправи към скрития вход, водещ към пещерите. Той се опита да си припомни как отваряше Катриона, когато го бе водила долу на скалите под замъка, за да чете писмата му. Какво правеше тя, за да освободи механизма на вратата? Трябваше да има някъде скрита ръчка, която щеше да накара стената да се плъзне. Но къде ли беше тя? Той можеше, ако се наложи, да помоли Форбс или някой от слугите да му помогне да я намери, но не искаше друг да се замесва в това, Форбс бе влошил нещата достатъчно с бърбия си език. Без съмнение, човек дори не би могъл да предположи какво още щеше да направи, ако му се удаде възможност.

Робърт опипа краищата на плоскостите по стената, като спусна длан по гладката излъскана повърхност на дървото. Провери дори пода, а после вдигна ръце докъдето можеше да стигне, докосвайки дори най-горните гравирани спирални орнаменти. И въпреки това не откри нищо.

Той размишляваше пред стената и нервно я подритваше, когато часовникът до него тихо удари три пъти. Нежната камбанка го накара да изпадне в състояние, близко до паниката. Той се обърна към часовника. В светлината на свещта, сложена на полицата над камината, почти виждаше движението на махалото в нещо като мъгла.

Точно тогава си спомни първия ден, когато срещна Катриона, а тя го помоли да ѝ помогне да открие механизма, скрит в бюрото на баща му. Той не мислеше, че може да го открие, но тя му каза нещо, което го накара поне да пробва.

Опитай се да разчиташ на това, което имаш, а не на това, което си изгубил...

Споменът от думите ѝ го подтикна и Робърт се протегна към огнището и се опря в гравирания и издълбан камък. Той провери всяка пукнатина, като опипа цялата долна част на полицата над камината, докато най-накрая намери малко местенце срещу стената, където камъкът не прилепваше плътно. Той натисна леко. В лицето му полъхна хладен въздух, когато стената съвсем леко се плъзна назад.

Пред него се простираше тъмна паст. Студена и несигурна. Но той мислеше само за това, че Катриона би могла да бъде там.

Като взе свещта, Робърт се опря с едната ръка на грубата и разядена стена и тръгна бавно надолу по тесните стъпала на пещерата.

Шумът от разбиващите се морски вълни му служеше за ориентир, така че следваше тунела, който според него водеше в тази посока. Той сметна, че Катриона търси баща си от почти девет часа. Не знаеше кога започва приливът, така че нямаше начин да си представи какво го очаква в края на прохода. Само съзнаваше, че трябва да я намери.

Шумът на прибоя сякаш се засили и заехтя около него. Робърт сложи свещта на една издатина, която напипа на стената, като реши да отиде още малко по-навътре, за да я потърси. Реша да остави светлината вместо сигнален фар, така че когато реши да се връща, да може да я намери и да се води по нея в тъмнината на замъгленото си зрение.

Робърт се придвижваше бавно по тунела, докато не почувства около ботушите му да се плиска вода. Все още не бе достигнал до брега извън пещерите, където Катриона го бе водила толкова пъти. Водата стигаше вече до глезените му. Той се сети за историята, разказана му от Катриона за хората от Росморай, удавени в същите тези пещери от прилива. Той си спомни точните й думи...

Телата им били отнесени в морето...

Робърт извика името ѝ, а сърцето му се разтуптя. *Какво щеше да се случи, ако?* Не искаше да мисли за това. Той извика отново. Гласът му ехтеше надалеч из извитите и безкрайни тунели, като потъна накрая в шума на прибоя. Той продължи да напредва, докато не почувства водата да достига до коленете му. Морето ревеше по-силно, като вълните се блъскаха в стените на пещерата и поглъщаха безумното биене на сърцето му. Къде ли бе отишла? Трябваше да е някъде тук. Нямаше къде другаде да бъде. Освен ако...

Робърт чувстваше как водата се вихри около краката му, как го придърпва, сякаш иска да го отнесе със себе си. Той отново извика името на Катриона. Никакъв отговор. Придвижи се още малко по прохода, като се придържаше с ръце за скалистата неравна стена.

Когато водата стигна почти до кръста му, Робърт разбра, че времето му изтича. Не можеше да продължи нататък, тъй като нивото на водата бе много високо. Нямаше избор. Трябваше да се върне назад, докато приливът се оттегли, а после да я търси отново.

Когато Робърт се обърна, за да погледне пътеводната си светлина, ботушът му се подхлъзна на мократа скала и той се стовари във въртящите се води. Изплува и объркано затърси нещо, за което да се хване. Вкопчи се в стената и се опита да открие сигналната свещ, но не успя да я зърне. Наоколо цареше тъмнина, а единствените звуци бяха на водата, която нахлуваше и изпълваше малкото помещение. Като загуби ориентация, Робърт не знаеше как да се върне обратно. Водата се вихреше покрай него все по-бързо, заплашвайки да го всмуче в недрата си, докато той се опитваше да измисли какво да прави по-нататък.

Какъв глупак беше! Как може да си помисли, че ще успее да намери сам Катриона? Трябваше да вземе Уили със себе си, защото въпреки подобряването на зрението му той все пак си бе сляп. Наруга сам себе си. По време на войната, когато се излагаше на непредвидими опасности, винаги първо обмисляше възможните изходи от всяко едно положение и как може да се измъкне от затрудненията. По този начин той всякога бе подготвен. Готов да се срещне лице в лице е това, което го очаква. Но този път, когато наистина трябваше да постъпи така, не беше го направил. Загрижеността му за Катриона бе изтрила всичко друго от ума му, а единствената му цел бе да я намери преди сър Деймън, като не мислеше изобщо какво би могло да му се случи на самия него. Така че сега вероятно щеше да се удави поради глупостта си.

Страхът му растеше. Спомни си първата битка на полуострова, когато се бе уплашил толкова много, че почти се бе задушил. Тогава той бе затворил очи, като отблъсна всяка друга мисъл, както и охканията на мъжете, умиращи до него, концентрирайки всичките си усилия върху това, което трябваше да направи. Сега стори същото. Трябваше да се измъкне оттук. Но как?

— Робърт?

Гласът на Катриона се чу някъде зад него — слабо, тихо и отнесено. Заля го такова облекчение, което изобщо не можеше да се сравни с напредващия прилив. Неговият ангел-хранител бе дошъл още веднъж да го спаси.

— Катриона, тук съм.

— Не мърдай оттам, където си — отвърна тя. — Аз ще дойда при теб.

Робърт остана вкопчен в разядената стена, водата се вихреше вече до гърдите му, а той се заслушваше дали тя приближава в грохота на вълните.

Най-после я чу да си проправя път към него.

— Хвани ме за ръката — каза тя, като го докосна по рамото. — Аз ще те изведа.

Катриона отведе Робърт до един сух проход.

— Ще трябва да си наведеш главата. Тук таванът се снишава, преди да стигнем до вътрешната ниша.

Робърт позна, че са пристигнали, по значителното захлаждане на въздуха и по ехтежа на стъпките им. Морето сякаш се отдалечи на километри. Вътре бе тихо и спокойно. Робърт вдигна глава. Пламъкът на свещите, държани от Катриона, потреперваше и местеше сенките пред очите му. Той я потърси, но не я виждаше на слабата светлина.

— Какво правиш тук? — попита тя. — Ако не бях намерила свещта ти в тунела, така и нямаше да разбера, че си слязъл долу. Знаеш ли, че можеше да се удавиш в прилива?

— Точно стигнах до същия извод секунди преди да ме повикаш. — Робърт замълча, когато почувства ръката ѝ в своята. Тя бе тук. В безопасност. Деймън вече не можеше да се добере до нея. И приливът не беше я отнесъл. Чак тогава си позволи да признае риска, на който бяха изложени и двамата. Той я прегърна и я притисна силно към себе си.

— Дойдох да те търся — прошепна в косите ѝ. — Не знаех къде си изчезнала. Това бе единственото място, за което се сетих.

Катриона мълчеше, а пръстите ѝ бяха вкопчени здраво в Робърт. Тялото ѝ трепереше, въпреки че причината не бе в студа.

— Катриона? Какво става?

— Баща ми, Робърт — отвърна тя приглушено, притисната към гърдите му. — Боя се, че го няма.

— Къде е отишъл?

Тя се отдръпна, но продължи да се държи за него.

— Мисля, че приливът го е отнесъл. Намерих наметалото му в пещерата, а наблизко бе зарит в пясъка и фенерът му. О, Робърт, за всичко съм виновна аз. Той не знаеше за тази ниша. Няма откъде да е разбрал, че единствено тя не се пълни с морска вода, когато приливът приижда. Трябваше да му кажа. — Гласът ѝ пресекна, а после поклати

безнадеждно глава. — Той не е знаел къде да отиде, когато водата е придошла.

Робърт отново прегърна Катриона и притисна главата ѝ към себе си.

— Може би е успял да се измъкне, преди приливът да залее всичко. Може би дори те чака да се върнеш вкъщи.

Катриона притвори очи и измърмори:

— Надявам се да е така, Робърт, но ще минат часове, преди да можем да се върнем. Долните проходи вече са пълни. Хванати сме в капан тук, докато не започне отливът.

Мери разръчка червените, неугаснали въглени в огнището с железната маша, като разпали торфа, който току-що бе сложила. Тя го наблюдаваше как се разгаря, преди да сложи гърнето на огъня. Знаеше, че Ангъс щеше да е гладен, като се върне, тъй като не бе довършил яденето си предната вечер.

Имаше много неща за ядене, когато се върнеше вкъщи. Тя бе прекарала последните няколко часа, откакто Робърт си бе тръгнал, в приготвянето на всякакви ястия, изразходвайки всичките продукти, за да отвлича вниманието си и да не се притеснява. На масата вече изстиваха и разнасяха апетитна миризма току-що изпечени овесени питки и сладкиш с мед, подправен с джинджифил. Мидите, които бе сложила да врят на огнището, щяха да са готови след час, а трябваше да донесе още малко торф.

Мери огледа празната къща. Надявайте се момичетата да се върнат скоро. Мерийд си бе дошла почти веднага след като херцогът тръгна, но без Катриона и Мери я бе изпратила до Полковника, за да провери дали той поне си е вкъщи, а после да търси Ян, като се надяваше, че момчето може да знае дали Ангъс се крие някъде другаде. Тя знаеше, че ако мъжът ѝ очакваше неприятности, той щеше да се притаи, ако е необходимо, и няколко седмици, за да предпази от тревоги семейството си. А освен това се притесняваше и за Катриона. Как се молеше господарят да я е намерил и да я води в този момент към къщи!

Мери се замисли за посещението му сутринта. Херцогът бе добър човек. Той нямаше да позволи на онзи дявол — сър Деймън —

да нарани Катриона. Освен това Мери се радваше, че бе казала на господаря истината за раждането на Катриона, за да ѝ олекне от пазената толкова дълго тайна.

Досега само един-единствен човек, освен нея знаеше истината — и това бе Ангъс. Тя си спомни онзи миг, когато бе донесла Катриона като съвсем мъничко бебенце у дома през онази отдавна минала нощ. Мери бе много млада тогава, само на седемнадесет, и въпреки че бе обещана на Ангъс, тя все още не бе омъжена. Родителите ѝ, независимо че съзнаваха правотата на деянието ѝ, все пак бяха доста загрижени. Ангъс я ухажваше, но искаше да създаде собствен дом, преди да си вземе жена. Мери го обичаше прекалено много, но все пак не очакваше да се съгласи да отглежда чуждо дете. Така че бе отишла при него онази нощ, за да го предупреди, че не може да стане негова съпруга.

Но скоро откри, че го бе подценила.

Ангъс бе отказал да я освободи от обещанието ѝ. Родът на Макбрайънови държеше на древните родови традиции, дошли отпреди много поколения, когато синовете на големите вождове са били отглеждани заедно с децата на другите от племето, за да се създава вяност към рода, а не просто към вожд. Това бе древен принцип на шотландците да се залага на единството на общността, а не на вяност към един-единствен човек. Така че идеята за отглеждането дъщерята на сър Чарлз — господаря, когото те всички бяха обичали и уважавали — изобщо не бе задължение за Ангъс, а по-скоро чест.

Като се загледа в огъня, Мери отправи мълчаливо една последна молитва господ да пази семейството ѝ, преди да остави машата до огнището. Тя отиде в малкия килер, в който държаха торфа. Тъкмо се бе навела над дървения сандък и вадеше парчета отвътре, когато чу вратата да се отваря. Тя се поуспокои — поне част от молитвите ѝ бяха чути.

— Мерийд — извика тя, — ти ли си? Някакви новини от Полковника? Намери ли Ян? — Грабна коша за торф и тръгна към кухнята. — Аз тъкмо взех малко торф за...

Мери се закова на прага и замръзна, като погледна човека, който бе застанал там. Не беше Мерийд. Нито пък Ангъс. Мери не можеше да отклони поглед от мъжа, който я очакваше вътре и чието пищно облекло изглеждаше толкова не на място в бедната ѝ къща.

Той бе остарял, но времето не бе премахнало злия блясък в дяволските му очи. Тя се бе молила никога вече да не види чертите на това лице пред себе си. Не можа да си поеме въздух от ужас, когато той ѝ се усмихна, зловеща гримаса, от която я побиха тръпки.

— Здравей, шотландска вещице. Да не си помисли, че ще се отървеш от мен?

Мери не отвърна нищо, а просто захвърли коша с торф и побягна назад.

Свещта блещукаше меко до Робърт и Катриона. Бяха изгорели вече две от четирите донесени от нея свещи. Тя погледна играещия пламък, осветяващ останалите две. Скоро щяха да потънат в абсолютна тъмнина и да слушат само шума на морето.

Морето, което бе отнесло баща ѝ.

От очите ѝ потекоха сълзи, а нещо в нея се пречупи. Баща ѝ бе искал да осигури на семейството си нормално съществуване, скромно, но достойно, а не мъчителния живот на толкова други селяни, белязан от бедност и лишения. Ако бе имало някакъв друг изход, то той сигурно щеше да избере него. Но той се бе заел с това, което умееше, единствения начин, по който можеше да осигури на семейството си нещата от първа необходимост, а сега сигурно бе умрял заради това.

Робърт не виждаше сълзите, но явно бе почувствал тъгата ѝ, защото се протегна към нея и я погали по бузата. Катриона пое ръката му и се притисна към нея. Искаше да се хване за нещо сигурно, за да не чувства тази ужасна мъка, която я изпиваше отвътре, и тази скръб, от която ѝ се искаше да пици, докато не ѝ олекне.

Най-вече ѝ се искаше да се почувства жива.

Тя прошепна тихо:

— Имам нужда от теб, Робърт.

Катриона се протегна към него, прегърна го през врата и го придърпа към себе си, като го целуна нежно, опитвайки се да се слее с него. Искаше ѝ се да се разтвори в неговото силно, топло и твърдо тяло. Робърт отвърна на целувката ѝ, като някак си разбра какво изпитва тя в момента. Той знаеше от какво се нуждае тя, познаваше отчаяното желание да забравиш и да изпиташ някакво друго чувство, освен непоносимата скръб.

Съчувстваше ѝ, защото и самият той се бе погребал в собствената си скръб толкова дълго, че почти бе забравил какво означава да изпитваш нещо друго, освен болка, безсилие и гняв. Докато Катриона не влезе в живота му.

Катриона се отдръпна назад.

— О, Робърт — задавено и тъжно проплака тя.

— Ш-ш-т, любов моя — прошепна ѝ той, като я погали по косата. — Да не мислим за това, което ни очаква навън. Ние сме тук и сме заедно.

Той отново я целуна, но този път дълбоко. Ръцете му я държаха здраво, докато я положи на земята. Пусна я само за да смъкне ризата си и да я свие на възглавница под главата ѝ.

Катриона погледна Робърт на светлината на свещта. Мускулите му бяха ясно оформени и изпъкнали, докато стоеше над нея. Беше толкова красив. Тя вдигна ръка и го придърпа отново към себе си.

Робърт бавно се отпусна до нея и я взе в прегръдките си. Катриона се протегна и го погали по лицето, прокарайки пръсти през косата и по широките му мускулисти рамене.

Тялото му бе като топъл мрамор под пръстите ѝ, идеално твърдо и прекрасно. Тя притвори очи, докато той спускаше пръсти надолу по дължината на целия ѝ крак, смъквайки първо единия чорап, а после и другия.

Бавните му движения я караха да тръпне цялата.

Катриона затвори очи и се отпусна, докато той бавно откопчаваше едно след друго малките копчета на роклята ѝ, като сваляше една по една дрехите ѝ, докато най-после намери това, към което се стремеше. Катриона почувства хладния въздух по голата си кожа и повдигна бедра, така че да може да смъкне съвсем роклята ѝ.

Тя легеше гола и наблюдаваше как Робърт сваля бричовете си и застава чисто гол като нея. Той се наведе и я обхвана в прегръдките си, смазвайки устните ѝ със своите.

Катриона спусна пръсти по гърдите, а после и надолу по корема му, като търсеше, изследваше и най-после намери това, към което се стремеше. Почувства как той си пое рязко въздух. С радост му доставяше удоволствие, както той на нея. Тя инстинктивно раздвижи ръка, стягайки и отпускаяки пръсти около него. Робърт започна да

диша ускорено и задъхано до ухото ѝ, докато не протегна ръка и не я спря.

— По-бавно, любов моя. Имаме всичкото време на света.

Робърт се вдигна над нея и започна да целува челото ѝ, очите, ушите, шията, като хапеше чувствителната ѝ кожа. Катриона се изви под устните му, когато стигна до гърдите ѝ. Вътре в нея се разгоря див огън, чиито пламъци я изпепеляваха, докато устните му се спускаха все по-надолу по корема ѝ.

Когато дъхът на Робърт опари вътрешната страна на бедрата ѝ, тя си пое изненадано въздух и замря в очакване.

Щом езикът му я докосна, тя почти се разпадна. Новият начин, по който я любеше, ѝ доставяше такова удоволствие, че не смееше да му каже да престане. Изглежда знаеше точно къде да я докосне, за да разгори вътрешния ѝ огън до изпепеляване, докато не се вкопчи с ръце в косата му и не вдигна хълбоци към него, изкачвайки се все по-високо в търсене на върха.

И тогава достигна до върховното удоволствие, разпръсквайки се на милиони малки звездички, които се пръснаха в нея и я понесоха на вълните на безкрайното удоволствие. А устните му продължаваха тази сладка и чувствена игра, докато не можеше повече да понесе удоволствието и го замоли да спре.

Робърт се отдръпна, като остави разкъсваното от разнородните ѝ усещания, тяло да се съвземе. Но само толкова, колкото да успее да се намести между краката ѝ. Тя го почувства да се притиска към нея, нахлувайки бавно, толкова бавно и толкова дълбоко, че сякаш се сляха в едно цяло.

Този път не изпита никаква болка, а само сладък изкусителен огън. Чувството бе невероятно, а Робърт отдръпна хълбоци, после я изпълни отново, нахвърляйки се мощно навътре в нея. Отново и отново я люшкаташе, плавно и меко, докато не ускори трескаво движенията си, и той извика името ѝ, а тя цялата се разтвори за него, докато с едно последно мощно изхвърляне почувства как той достигна върховното удоволствие дълбоко вътре в нея. Той се бе вкопчил здраво в нея, лицето му бе притиснато към шията ѝ, а всеки мускул в тялото му бе стегнат като камък.

Робърт се съвзе бързо и прокара леко пръсти през косите ѝ. Той се отдръпна бавно и се изпъна до нея. Катриона отпусна глава на

гърдите му и се вслуша в успокоителното биене на сърцето му.

Тя обичаше този мъж, обичаше го дотолкова, че бе готова да му даде всичко, което имаше, и мечтаеше да изживее живота си с него, въпреки че се съмняваше това да е възможно. Робърт никога нямаше да я обича така, както тя него, защото въпреки вълшебството и чудото на споделената любов той бе и винаги щеше да бъде херцогът, а тя винаги щеше да бъде дъщеря на шотландски селянин.

И точно тя, Катриона Макбрайън, прошепна тихо думите, които копнееше да чуе от него, и то на език, който той нямаше да разбере.

Да джейл агам орт, което на галски означаваше обичам те.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катриона отвори очи. Наоколо бе тъмно, тихо и спокойно, така че чуваше дори собственото си дишане. Бузата ѝ лежеше на гърдите на Робърт, а докосването на топлата му кожа ѝ действаше успокоително. Ръката му я бе обгърнала закрилнически, а той все още спеше тихо в тъмнината. Сладкият дъх, останал от любенето им, ги обгръщаше отвсякъде.

Катриона полежа неподвижно, като слушаше равното биене на сърцето му и спокойното му дишане. Докато не се усети, че вече не чува шума на морето.

Тя седна, съвсем разбудена, а движението събуди и Робърт.

— Катриона? Нещо не е наред ли?

— Не. — Тя вече се бе изправила. — Приливът се е отдръпнал. Може да се върнем у дома, за да видим дали няма някаква вест от баща ми.

Тя се наведе и намери роклята си на пода в купчината от останалите дрехи. Поколеба се и въпреки че бе нетърпелива да се добере до вкъщи, все пак не ѝ се искаше да напусне това място. То бе тяхното райско кътче, убежището им, където никой не можеше да им причини зло и където разликите помежду им нямаха никакво значение. Тук те преставаха да бъдат господар и дъщеря на наемател, а бяха само това, което трябваше да бъдат. Мъж и жена. Любовници. Но навън, извън тези закрилящи ги скали, тя знаеше, че останалият свят няма да им позволи това.

Катриона намъкна роклята си и намери ризата и бричовете на Робърт.

— Ето ти дрехите — каза тя и му ги подаде.

Те се придвижваха бавно по тъмните проходи, защото въпреки че водата се бе изтеглила, подът все още бе хлъзгав и покрит с водорасли. Катриона водеше Робърт и скоро стигнаха в основата на стъпалата, отвеждащи към библиотеката.

Тя освободи механизма на плъзгащата се врата. В библиотеката бе тъмно, навън вече бе нощ, и Катриона остави Робърт до вратата, за да потърси по полицата над камината огниво. Тя удари кремъка над праханта, а после намери една свещ и я запали.

— Катриона.

— Ще видя дали мога да намеря друга свещ тук някъде — каза тя и тръгна да пресича стаята.

Робърт я стисна за ръката изведнъж. Тогава тя се извърна.

— Катриона.

Тя го погледна и надникна в очите, които се бяха втренчили право в нейните. Не гледаше, както обикновено, просто в нейната посока. Гледаше я, сякаш наистина я виждаше, и ѝ се усмихваше, усмивка, която тя никога преди това не бе виждала. Тя осветяваше цялото му лице, обхващаше очите му и ги оживяваше със златистокафяви искрици. С нея сякаш я разпознаваше. Тя от своя страна също му се усмихна.

Гласът му бе много тих.

— Дори в мечтите си никога не съм си представял, че си толкова красива.

— О, Робърт, но ти можеш да виждаш!

Катриона въодушевено се хвърли към него и го прегърна през врата, като по този начин просто угаси свещта. Той се разсмя в косата ѝ.

— Не гаси светлината сега, когато най-после мога наистина да те видя.

Катриона го пусна и сграбчи огниво с треперещи ръце. След няколко неуспешни опита запали отново свещта, но когато успя, се обърна и погледна Робърт, който стоеше пред нея.

Той би се заклел, че сънува, ако не бе туптящата болка зад очите му. Но да види Катриона си заслужаваше многократно болката. Косата ѝ бе разпусната и се виеше около раменете ѝ, разбъркана от страстната им игра, но наистина бе медно кестенява и светеше с червеникави отблясъци. Тя бе дребна, а чертите ѝ — нежни, но в нея се чувстваше сила, излъчвана от начина, по който вдигаше упорито брадичката си нагоре. А очите ѝ, той никога не би могъл да си представи такива изключителни, блестящи и невероятни очи. Сега, когато можеше да ги

види, да се потопи в тях, вече не му се искаше да отклони поглед от тях.

— Очите ти наистина са с цвета на буреносно небе.

Той я привлече към себе си и я прегърна. Най-после вече можеше да я види.

— Вярно е — отвърна тя засмяно, когато я пусна след минутка.

— Моля?

— Не исках да ти кажа по-рано, в случай че не с вярно, но... — Тя спря, за да подбере по-внимателно думите си миналата нощ, когато бяхме на езерото, аз те заведох там, за да възвърнеш зрението си.

Робърт я погледна объркано.

— А, виждам...

Катриона се засмя на неволната игра на думи.

— Да, ти наистина виждаш, и то заради белия пирен.

— Цветето, което си търсила като малко момиче?

— Да, нещо такова. Знаеш ли, майка ми даде стрък изсъхнал бял пирен, който намерила като млада. Запазила го е през всичките тези години. Тя ми каза да те заведа на езерото. Освен това обясни, че ако разсипя белия пирен над теб и после те заведа във водите на езерото, ти ще възвърнеш зрението си. — Тя се засмя високо. — И ти наистина го възвърна.

Робърт слушаше внимателно Катриона, бе поразен от нейното убеждение и абсолютната ѝ вяра в това, което му разказваше. Той никога не ѝ бе говорил за подобряващото се с всеки изминал ден зрение и за упражненията, които правеше в усилията си да се възстанови. Не искаше да ѝ каже, докато не се убедеше в успеха си. А сега, когато наистина успя, той нямаше да ѝ разкаже, защото едно от нещата, които обичаше в Катриона, бе невинната ѝ вяра в доброто на света, в необяснимата магия, която се отразяваше в самата нея и се предаваше на всеки, до когото се докоснеше тя. Не трябваше да ѝ отнема тази вяра сега.

Така че вместо това, той се усмихна и продума:

— Ще се постарая да благодаря на майка ти, както подобава, когато я видя.

Небето бе покрито с облаци, така че бе съвсем тъмно, когато поеха с коня по оголените хълмове към къщичката на Макбрайънови. Слабо отражение от светлината на огъня се процеждаше през прозореца, когато стигнаха пред нея. Тъкмо тръгнаха към вратата, оставяйки Баярд до оградата, когато вратата се отвори внезапно и на прага се появи разплакана Мерийд.

— О, Катриона... — успя само да каже тя, преди да сграбчи сестра си и да я притисне в отчаяна прегръдка.

— Какво става, Мерийд? — попита Катриона. — Какво се е случило?

Мерийд не можа да каже нищо в това състояние, освен да изхлипа неразбираемо.

Но Робърт вече знаеше. Когато погледна зад Мерийд вътре в къщата, той видя преобърнатите столове и разхвърлената и изпочупена покъщнина. До огнището лежеше разбит чекрък. Малкото многоцветно перденце на прозореца бе раздрано почти наполовина. Всичко говореше за грубо насилие.

Той веднага се досети.

Сър Деймън Дънстрон е бил тук.

— Така намерих всичко — изплака Мерийд, като се обърна, когато Робърт мина покрай нея, за да влезе вътре. На светлото той видя червените ѝ, подути очи. Изглежда тя бе дошла скоро вкъщи, за да намери този ужас.

— Помислих си, че това сигурно е някой, който е търсил татко. — Мерийд се поколеба и започна да подбира внимателно думите си пред Робърт. — Заради миналата нощ...

— Всичко е наред — обади се Катриона, оглеждайки смаяно ужасната бъркотия. — Робърт вече знае истината за татко и за контрабандата, стоварена в Росморай миналата нощ.

— Но аз намерих мама...

— Мама? — Гласът на Катриона изтъня почти по детски от неизказан страх.

Мерийд посочи към вратата в дъното на стаята.

— Тя е там. Успях да я преместя в леглото. Погрижих се за нея, доколкото можах, но не знам какво друго да направя.

Катриона тръгна, но Мерийд я сграбчи за ръката.

— Не, не трябва да я виждаш така.

Катриона се изтръгна от сестра си.

— Разбира се, че трябва да я видя. Тя има нужда от мен...

Робърт взе ръката ѝ.

— Нека първо аз да отида да видя Мери. Мерийд има много по-голяма нужда от теб в момента.

На Катриона не ѝ се искаше да направи това, за което я молеше, но също така осъзнаваше, че той бе прав. Съвсем очевидно бе, че Мерийд е в шок. Очите ѝ бяха широко разтворени, но едва ли виждаха нещо друго, освен ужасната сцена, която без съмнение бе намерила при завръщането си вкъщи. Тя увиваше краищата на полата си нервно, като мърмореше нещо съвсем тихо. Имаше нужда от грижи, от успокоение, което само сестра ѝ можеше да ѝ даде. Робърт не би могъл да го направи.

— Прав си — най-после призна Катриона и хвана ръката на Мерийд, за да я отведе бавно до масата. Тя вдигна един от преобърнатите столове и помогна на сестра си да седне, преди тя самата да се настани срещу нея. Обхвана нежно треперещите ѝ ръце със своите и започна да ѝ шепне нежно, докато Мерийд не започна да се поклаща напред-назад на мястото си и да бърбори едно и също отново и отново:

— Какво ще правим... Какво ще правим... Какво ще правим...?

Робърт ги остави и тръгна бавно към задната врата на къщата. Спалнята там бе малка и в нея имаше само легло и грубо изсечена дървена ракла с леген за миене и кана върху него. Отне му известно време да се адаптира към смътната светлина. Тогава чу слаби звуци от леглото. Той се насочи към него. Нищо не би могло да го подготви за гледката, която се разкри пред него на светлината на свещта.

Лицето на Мери бе размазано от бой. И двете ѝ очи бяха затворени, подути и насинени до пурпурночерно. Долната ѝ устна бе разцепена, а от ъгълчето ѝ капеше кръв, където челюстта ѝ бе счупена. Носът ѝ бе изкривен и сякаш бе смазан. Гърдите ѝ се вдигаха и спускаха неравномерно, опитвайки се да поемат достатъчно въздух, което подсказва на Робърт, че сигурно има счупени ребра не му се искаше да погледне под вълненото одеяло, което покриваше крехкото ѝ тяло, за да види какви други ужасни наранявания ѝ бе причинил онзи човек.

Робърт бе виждал войници да се връщат от битки в много по-добро състояние. Това не бе просто побой, а по-скоро оскверняване. Като я гледаше, той осъзна, че тя едва ли ще преживее до сутринта.

— Госпожо Макбрайън?

Светлината от свещта хвърли отблясъци върху процепите, където бяха разположени отеклите очи — знак, че тя се опитваше да погледне към гласа, който я викаше. Болезнено стенание се изтръгна от премазаната ѝ уста.

— Ваша милост...

Когато отвори уста в почти напразен опит да проговори, Робърт забеляза, че ѝ липсваше един от предните зъби. Той си пое дълбоко въздух и се опита да овладее гнева си.

— Това бе той, нали? Сър Деймън ви причини това, нали?

Мери се опита да поклати глава, но болката бе прекалено силна за нея. Тогава прошепна:

— Да.

— Той няма да се измъкне този път. Аз ще се погрижа да...

— Ммоля ви...

Мери вдигна слабата си трепереща ръка към него. Ноктите ѝ говореха за борбата, водена от нея срещу нападателя ѝ, тъй като бяха счупени и под тях имаше следи от кръв. Сър Деймън щеше да бъде белязан. Робърт обхвана ръката на Мери в своята и се наведе над леглото, за да я чуе.

— Ввие ттрябва да кажете на Кат — тя преглътна конвулсивно — Катриона истината. Това, което вви кказах... за миналото. Не мога да ѝ го кажа ссега.

Робърт кимна в знак на съгласие.

— Ще го направя.

— И ттрябва да ѝ дадете ттова...

Робърт погледна надолу към ръката ѝ. Между пръстите ѝ бе вплетена златна верижка, която тя притискаше към дланта му. Робърт я взе и я вдигна нагоре, така че малкият златен медальон на нея се завъртя и проблесна на светлината.

— Ммоля ви, ппазете я...

— Ще я пазя. Обещавам ви.

От насинените ѝ очи се търкулна една малка сълза, а устата ѝ се изкриви леко в слаба усмивка.

— Сега трябва да ми я доведете.

Робърт мушна медальона и верижката в джоба на палтото си и тръгна към вратата.

— Катриона, може ли да дойдеш тук?

Когато тя дойде по-близо, той хвана двете ѝ ръце и я погледна сериозно в очите.

— Майка ти е била наранена, Катриона. Пребили са я много жестоко.

Тя се задъха, а очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Трябва да помниш — продължи Робърт, стискайки ръцете ѝ — без значение как ще се почувстваш, когато я видиш, трябва да останеш силна. Заради нея. Сега тя иска да те види. Трябва да си подготвена за най-лошото.

Катриона го погледна за миг, кимна бавно, преди да пусне ръцете му и да тръгне към стаята на родителите си.

Тя стисна здраво очи, когато видя майка си в първия миг, като се опита отчаяно да овладее бурните си чувства. Но да види майка си така пребита и толкова безпомощна... Сълзите ѝ потекоха неканени. Тя си пое бавно и дълбоко въздух и се задави:

— Мамо...

— Катри... — Мери вдигна ръка. Катриона се отпусна на колене до леглото, взе пръстите на майка си и ги притисна към бузата си.

— О, мамо, кой ти причини това?

— Всичко ще се оправи, момиче... — Тя си пое дъх със свистене. — Направих това, което Господ искаше от мен. Ттова, за което ме помоли твоята майка... — Тя затвори очи, сякаш усилието да ги държи отворени бе извън възможностите ѝ.

Катриона се опита да я разбере.

— Какво искаш да кажеш, мамо? Не раз...

Мери се помъчи да си поеме въздух още веднъж.

— Господарят ще ти разкаже. Трябва да му повярваш. Сега той ще се грижи за теб...

Гласът на Мери отслабна, а главата ѝ клюмна бавно настрани. Ръката ѝ, която Катриона все още държеше здраво в своята, внезапно се отпусна. От очите на Катриона бликнаха сълзи на страх, тъга и болка.

— Мамо? Мамо, моля те... моля те...

Катриона почувства Робърт да слага ръка на рамото ѝ, когато отпусна глава на одеялото, и зариде, стиснала силно ръката на Мери в своята, докато Мерийд хълцаше на прага.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Катриона отвори очи. Смекчени слънчеви лъчи падаха на снопове по лицето ѝ, разпръсквани на безброй многоцветни петна от прозорците, високи почти колкото нея. В средата на огромната стая тя лежеше на толкова широко легло, че на него лесно биха се събрали трите с Мерийд и Мати. То бе толкова високо, че трябваше да използва малките стъпала, сложени до него, за да се качи снощи. На излъскания махагон бяха гравирани купидончета и птички, а отгоре висяха копринени драперии в розово и небесносиньо. Като всичко останало в стаята, леглото и дори възглавниците под главата ѝ ухаеха на цветя и нещо много приятно.

Катриона отново погледна към прозорците и разноцветната игра на слънчевите лъчи. *Пъстроцветни дъги*. Тя си спомни деня, когато срещна за първи път Робърт и му описа същата гледка. Сякаш е било преди години, а сега всичко се бе променило и ужасните случки отпреди няколко дни покриваха всички цветове на дъгата в траурно черно.

Катриона опита, но не можа да си спомни кога точно си тръгнаха от тяхната къщичка предната нощ. Мерийд им разказа къде бе ходила цял ден в напразно търсене на Полковника и Ян. От това, което бе успяла да разбере от останалите хора на Ангъс, изглежда Ян бе хванат от войниците, тъй като никой не беше го виждал оттогава.

Робърт бе довел Катриона и сестра ѝ, мълчаливи и изтощени, в Росморай. Мерийд все още бе в състояние на ужасена невяра. А на Катриона всичко ѝ се струваше толкова нереално, а образите толкова неприемливи, че сякаш най-лошите ѝ кошмари се бяха сбъднали. Как можеше баща ѝ и майка ѝ да си отидат така изведнъж? Та нали и двамата сякаш все още бяха там — Ангъс, мърморещ над халбата си с ейл, а Мери — усмихваща се с онази нейна мила усмивка, докато върши домакинската си работа. Защо ли всичко наистина не бе просто един кошмар? Но да се събуди сред толкова красота и спокойствие,

обгърната от безкрайно сладки аромати, това само потвърждаваше сърцераздирателната истина, неподлежаща на съмнение.

— Добро утро.

Катриона се обърна и видя през пълните си със сълзи очи Робърт да стои на прага не беше чула кога е отворил вратата.

— Добро ли е?

Робърт се приближи и седна до нея на леглото. Прегърна я и Катриона зарови глава на гърдите му. Слънчевите лъчи се разпръскваха игриво в краката им. Навън започваше нов ден. И двамата помълчаха за известно време.

Най-накрая Робърт наруши тишината.

— Гладна ли си?

Тя поклати отрицателно глава.

— Трябва да хапнеш нещо, Катриона. От два дни не си яла като хората.

— Точно сега нещо никак не ми се яде. Искam само да разбера кой причини това на майка ми.

— Ще имаш нужда от всичката си сила...

— Как бих могла да ям, когато човекът, убил майка ми, се разхожда свободно някъде там вън? Трябва да разбера кой е извършил това, Робърт. Просто трябва да знам.

— Не трябва да се безпокоиш за това. — Той погледна към нея. — Аз вече знам кой е извършителят на това деяние.

Катриона вдигна изненадано глава.

— Какво? Ти знаеш? Защо не ми каза досега? Кой е?

Робърт си пое дълбоко въздух.

— Катриона, трябва да си поговорим за много неща, ние двамата заедно с Мерийд. Сестра ти стана и ни чака в трапезарията. Също като теб и тя е прекалено разстроена, за да яде, но аз ѝ казах, както казвам и на теб, че няма да говорим за нищо, докато и двете не се нахраните.

Катриона го изгледа ядосано. Той нямаше да отстъпи. Това ѝ бе пределно ясно. А и бе прекалено уморена, за да спори. Като се отказа от обречената на провал битка, тя стана и тръгна да излиза от стаята. Бе стигнала до средата на един коридор, който изведнъж свършваше, затворен с каменна стена, преди да се усети, че всъщност няма представа накъде е тръгнала. Робърт дойде зад нея и я хвана за ръката.

— Хайде, Катриона. Нека те заведе до трапезарията.

Тя почти се разсмя, че той ще я води, и щеше да го направи, ако точно тогава не плачеше. Колко пъти го бе водила, докато той все още не виждаше? Колко странно бе сега той да прави това за нея, сякаш самата тя бе ослепяла от скръб и гняв и не виждаше нищо друго, освен тях.

Трапезарията бе на долния етаж под спалните в западното крило до главната кула на замъка. Към нея водеше голяма двукрила врата, а отсреща цялата стена бе покрита с високи прозорци, гледащи към морето. Над мъглата се издигаше тайнствен и забулен остров Скай. По всяко друго време гледката щеше да ѝ се стори поразителна, но сега Катриона не ѝ обърна никакво внимание. Огромна камина заемаше почти половината от едната стена, а пред нея се простираше маса, на която лесно биха се събрали тридесет души. Гоблени и древни оръжия украсяваха каменните стени.

Мерийд, която изглеждаше толкова дребничка и бледа в другия край на стаята, се обърна, когато Катриона и Робърт влязоха в стаята. Тя отчаяно се опита да наподоби нещо като усмивка, но се получи само някаква изкривена гримаса.

Катриона седна на стола, който бе най-близо до нея, един лакей веднага се приближи с покрита чиния в ръце. Когато той вдигна капака, тя видя няколко различни вида сирене, нарязано на малки парчета. До него имаше приготвени по някакъв начин яйца и плоски питки, намазани със сладко. На масата до нея сложиха чайниче, като ѝ сипаха вдигащ пара чай в подходяща чашка. Подобни подноси с храна и чайничета бяха сложени пред Мерийд и Робърт, а Катриона забеляза сестра ѝ да я гледа, сякаш очакваше инструкции как да се отнесе с толкова фини съдове. И двете никога не бяха обслужвани по този начин и Мерийд просто не знаеше как да се държи.

Лакеят се приближи, като държеше в ръце малък поднос с две канички, едната бе пълна с най-фината бяла захар, каквато Катриона виждаше за първи път в живота си, а в другата имаше прясно мляко за чая ѝ. Тя направи единственото нещо, за което се сещаше в момента. Благодарил на лакея, който стоеше като истукан до нея. Той просто кимна. Тя изчака той да остави подноса и да се оттегли, но не стана точно така. Той стоеше до нея и все още държеше подноса със захарта и млякото.

Най-накрая Робърт се обади:

— Слагат ли захар или мляко в чая си?

— Само захар — отвърна Катриона на Робърт, а после видя как лакеят ѝ сложи малко в чашата. После се премести до Мерийд, която също толкова неуверено го наблюдаваше как се погрижи за чая ѝ.

Робърт седеше и отпиваше от кафето си, докато двете жени закусваха. Но сестрите хапнаха съвсем малко от изобилната храна. Атмосферата в стаята бе прекалено мрачна и напрегната. Робърт помоли лакея да почисти масата и да донесе още чай за дамите. Щом приключиха, той помоли прислугата да затворят вратите и да не ги безпокоят повече.

Катриона едва се бе овладяла, за да може да се храни спокойно, а единственото ѝ желание бе да намери човека, убил майка ѝ. Въпреки това бе благодарна за настойчивостта на Робърт, защото храната наистина я бе подкрепила и ѝ бе дала възможност да се възстанови и да мисли разумно. Щеше да има нужда от всичките си вътрешни сили, за да изслуша Робърт.

Той се изправи.

— Първо искам и двете да разберете, че преди майка ви да умре, ми каза кой е бил човекът, който я е пребил така жестоко.

— Кой е той? — моментално попита Катриона. Мерийд продължи да мълчи и да гледа втренчено в чашата си.

— Бил е сър Деймън Дънстрон.

— Митничарят — гласно промълви Катриона.

— Ти познаваш ли го?

— Да. Той е собственик на Кранок. Вчера сутринта ме спря, когато влизах в пещерите да търся татко.

— А след това сър Деймън дойде тук, в Росморай, за да ме посети. Той носеше портрет на човек, когото искаше да разпознае. Каза, че подозира този човек в съучастничество в контрабандата, свалена в Росморай. — Робърт погледна Катриона. — Портретът бе на жена, която приличаше невероятно много на теб.

Катриона го погледна объркано.

— На мен ли?

— Аз, разбира се, не те разпознах, нали не виждах както трябва тогава, но Форбс позна, че прилича на теб, и сподели мнението си със сър Деймън. На мен не ми хареса много начинът, по който сър Деймън ме разпитваше за теб.

— Но защо? — попита Катриона. — Откъде сър Деймън би могъл да има мой портрет?

— И аз се питах същото. Нещо не бе наред, така че след като сър Деймън си тръгна, аз отидох до вас, като се надявах да попитам теб. Но те нямаше. Точно тогава майка ти ми обясни всичко.

Робърт се изправи и застана с гръб към прозорците, а зад него слънцето обливаше стаята с ярките си лъчи.

— Катриона, твоята майка — Мери Макбрайън — не ти е била истинска майка.

Катриона го погледна мълчаливо, потресена, но и вбесена.

— Защо ми говориш такива глупости?

— Защото това с истината. Мери те е отгледала като собствена дъщеря по молба на истинската ти майка, която е починала, след като родила теб и твоя брат.

Катриона поклати глава, отказвайки да го слуша повече.

— Не. Това не е вярно. Аз нямам никакъв брат. Имам само сестра — Мерийд. Ти лъжеш.

— Катриона, трябва да ме изслушаш. Мери Макбрайън не ти е била истинска майка. Жената, която те е родила, е била лейди Катерина Дънстрон. Тя е била съпруга на собственика на Кранок, предишния земевладелец, преди сър Деймън да приеме титлата. Съпругът ѝ, твоят баща, се е казвал сър Чарлз Дънстрон и е починал няколко месеца преди да се родиш ти. Сър Деймън е бил племенник на сър Чарлз и в зависимост от това, какво дете е щяла да роди лейди Катерина, той е щял да стане или не следващият собственик на имението и титлата. Мери е помагала на майка ти — лейди Катерина — при раждането, докато на бял свят се е появило момченце. Сър Деймън взел сина ѝ същата нощ, в която бил роден. Детето никога повече не е било видяно. Но това, което сър Деймън не разбрал, било, че лейди Катерина родила още едно дете същата нощ. Дъщеря. — Той сниши глас. — И това си била ти.

От очите на Катриона бликнаха сълзи, така че не виждаше застаналия пред нея Робърт. Тя клатеше отрицателно глава. Това не можеше да бъде вярно не беше възможно. Мили Боже, кога щеше да се събуди от този кошмар?

— Не ти вярвам.

Робърт седна до нея.

— Катриона, знам, че това ти изглежда прекалено невероятно, за да бъде истина, но не е така. Аз не се съмнявам в думите на Мери. Кълна ти се, че ти говоря самата истина.

— След като си била родена, майка ти — лейди Катерина — помолила Мери Макбрайън да те вземе и да напусне Кранок, преди сър Деймън да научи за теб. Тя се страхувала за живота ти. Помолила Мери да те отгледа като собствена дъщеря, преди да умре от усложнения при раждането, усложнения, в които сър Деймън изиграл значителна роля.

Мерийд скочи внезапно.

— Защо мама не ни е казала нищо за това преди? И защо е разказала първо на вас?

— Майка ви не е казала на никого истината, защото се е страхувала за живота на Катриона, не е искала сър Деймън някога да разбере за съществуването ѝ. И тогава, когато разбра вчера, че той е открил истината, след като е видял Катриона същата тази сутрин, тя ми разказа всичко, за да мога да защита Катриона от сър Деймън. Предполагахме, че той ще тръгне да я търси. Оставих Мери вкъщи и тръгнах да диря Катриона, преди да я намери той. Изобщо не предполагах, че ще дойде за Мери и ще извърши това, което направи, защото тогава щях да настоявам да дойде с мен в Росморай, въпреки че тя сигурно щеше да иска да остане и да чака Ангъс и вас — завърши той и погледна Мерийд в очите.

Катриона стоеше мълчалива и сериозна. Твърде мълчалива. Робърт взе ръката ѝ в своята. А в другата той държеше златната верижка с медальона, който Мери му даде.

— Това е било колието на майка ти — лейди Катерина. Тя е помолила Мери да ти го даде, когато дойде времето да научиш истината.

Катриона взе медальона. Той бе кръгъл и плосък, а отгоре бяха гравирани инициалите *K* и *T*, както и годината 1789. Пръстите ѝ трепереха, докато освободи закопчалката му. Вътре имаше нарисувани две малки миниатюри на млад мъж и жена. Въпреки че прическата бе отпреди няколко десетилетия, приликата бе повече от очевидна.

Внезапно някои неща ѝ просветнаха. Колко много се бе различавала от родителите си и от Мерийд — по-дребна, тъмнокоса, а очите ѝ сини, съвсем различни от кафявите очи на останалите

Макбрайънови. Катриона винаги се бе чудила защо майка ѝ я бе изпратила при леля ѝ Лизи през всичките тези години като малка и защо не ѝ бе позволила да живее с тях в шотландските планини. Като знаеше сега как стоят нещата, всичко придобиваше нов смисъл. Мери я бе проводила надалеч, за да я защити, да скрие истината и да я опази жива.

— Сър Деймън арестуван ли е? — изведнъж го попита тя.

— Не, Катриона.

— Какво искаш да кажеш? Той не може да се измъкне и този път. Та той е убил човек, Робърт!

— Знам това, Катриона. И това не му е за пръв път, което означава, че няма да се поколебае да го направи пак, ако му се удаде тази възможност. Цяла нощ мислих за това и стигнах до най-доброто, според мен, разрешение на въпроса за всички нас. Докато решим как да действваме оттук нататък, всички ние ще отпътуваме за Лондон.

— За Лондон? Но сър Деймън е тук!

— Точно затова искам ние да се махнем. Мери ми разказа, че лейди Катерина е англичанка. Очевидно е принадлежала към висшето общество. И вероятно все още има семейство в Англия. Така че ще отидем в Лондон и ще се опитаме да открием коя все пак е била лейди Катерина Дънстрон.

Робърт се изправи до прозореца в библиотеката и погледна към остров Скай, чийто начупен бряг едва се виждаше в тъмната нощ.

Сега, когато можеше да види сам гледката, изобщо не му бе трудно да разбере защо баща му бе отказал да продаде имението. Дори когато не можеше да види ясно красотата на Росморай, замъкът го привличаше с нещо. Древните, покрити с бръшлян каменни стени, които бяха съхранили недокосната околната природа, го бяха накарали да се влюби и това място.

В него имаше някаква магия, която караше човек да мисли, че тук би могло да се случи всичко, дори чудото сляп човек да прогледне. Той се замисли за невинността на Катриона, за безпределната ѝ вяра в чародейството на белия пирен и участието му във възвръщането на зрението му. Може би, каза си той, повлиян от вълшебството, което го

обгръщаше отвсякъде, може би все пак белият пирен му бе въздействал по някакъв начин.

Може би съвсем мъничко, но все пак му бе помогнал.

Каквото и да обгръщаше това място, тази тайнствена аура направи много повече от възвръщане на зрението му. Тя му бе дарила Катриона. Освен това му бе върнала и една друга част от живота, която му се бе струвала загубена завинаги.

Той все още се радваше безкрайно на откритието си, когато с вече *зрящите си очи* бе видял първата картина. На видно място в трапезарията висеше първото платно, което Робърт бе успял да закупи на търг. Тогава дори не знаеше името на художника, но картината го бе заинтригувала, като дори сега помнеше чувството си на триумф, когато успя да я спечели при наддаването.

А наоколо висяха останалите, безкрайно много произведения на изкуството, придобити от Робърт в течение на дълги години. Те бяха личните му любимци, платна, закупени от него като лична инвестиция или просто защото му бяха харесали по някакъв начин. Беше решил, че всички те са унищожени от пожара в Девънбрук, защото никъде не бе упоменато, че са били прибрани в Росморай. А те през цялото време са били тук, скрити на безопасно място от огъня, а поради слепотата му, скрити и от самия него.

Сега причините, поради които баща му му бе завещал Росморай, му станаха напълно ясни. Херцогът бе избрал замъка нарочно и бе изпратил всички платна, за които знаеше, че синът му държи най-много, да стоят на съхранение, докато дойде денят, в който Робърт щеше да дойде да живее там като единствен господар.

Но в колекцията липсваше само една картина, последната придобивка, за която херцогът му бе писал. Нея бе търсил от доста време. Тази, която му бе отнела живота.

А Робърт нямаше да се успокои, докато не разбуди мистерията, която я обгръщаше.

Той се извърна, когато чу някой да влиза тихо в стаята.

— О, не знаех, че все още не си си легнал. — Катриона стоеше на прага, а голите ѝ пръсти се подаваха изпод нощницата ѝ. Изглеждаше толкова красива, а косата ѝ се сипеше на огненочервени вълни до кръста ѝ. Но нещо липсваше, нещо, което въпреки че преди не виждаше, все пак някак си бе усещал. Нещо в гласа ѝ, в смеха и

докосването ѝ. Усмивката, искряща в тъмнината единствено за него. А сега вече я нямаше.

Робърт не бе имал възможност да разговаря с Катриона, откакто ѝ бе разкрил тайната около нейното раждане. Знаеше, че тя бе прекалено изненадана и не желаше да вярва на думите му. Той бе видял болката и страха в очите ѝ. Искаше му се да може да я успокои, да я увери, че ще се грижи за нея, ще я защитава и никога няма да се разделят. Усещаше тъгата ѝ, която бе отнела излъчваната от нея светлина, и му се искаше по някакъв начин да я върне обратно.

Спомняше си, че и той се бе чувствал по същия начин, когато му казаха за смъртта на семейството му след пожара. Никакви съчувствени думи не можеха да успокоят болката, впила се толкова навътре в сърцето му, че не мислеше за възможно някога да я откъсне оттам. Тази травма Робърт трябваше да преодолее съвсем сам. И Катриона трябваше да направи същото.

Само когато успееше да го преживее, щяха да мислят за бъдещето. За тяхното бъдеще заедно.

— Имаш ли нужда от нещо? — попита той, тъй като тя продължаваше да стои на прага.

— Дойдох да взема някаква книга за четене. Не мога да заспя.

Робърт тръгна към нея.

— А аз тъкмо щях да пийна една чашка порто, преди да си легна. Искаш ли да ми правиш компания с чашка шери? Майка ми казваше, че шерито ѝ помагало много, когато не можела да заспи.

Катриона повдигна рамене и се приближи. Докато Робърт пълнеше чашите, тя застана пред лавиците и започна да рови из книгите. Погледът ѝ попадна на Малъри и тя инстинктивно я взе.

— Обичаш да четеш за крал Артур, така ли? — попита Робърт и седна до нея.

Тя отпи малко от шерито и със задоволство почувства как я затопля отвътре. Поне нещо да размрази буцата, която бе заседнала на гърлото ѝ.

— Обичам да чета истории за рицари, като Сър Гуюейн, Артур — тя замълча и погледна книгата, която държеше в ръка. — А най-много харесвам легендите за Светия граал.

Той се усмихна.

— Веднъж присъствах при една разпродажба на произведения на изкуството, където бе изложен бокал, представен като истинския Граал. Той наистина изглеждаше много автентичен и баща ми твърдо реши да го вземе, на каквато и да е цена. Но точно преди да го изложат за наддаване, се разкри, че е доста добре направен фалшификат. Баща ми винаги казваше, че един ден ще намери истинския Граал и ще го прибави към колекцията ни. — Той поклати глава и отпи от портото. — Може би точно това е издирвал тук, в Росморай.

Катриона го погледна. Сега разбираше колко нечестно бе да пази в тайна какво бе търсил баща му в Росморай.

— Робърт, трябва да ти разкажа нещо. — Тя се поколеба за миг. — Аз знам защо баща ти е идвал в Росморай. И знам защо е писал хрониката си. Ти бе прав, когато каза, че сигурно е издирвал нещо. И че вероятно не само той. Аз самата също го търсех.

Робърт я погледна изненадано.

— Продължавай.

— Аз не знаех за намеренията на баща ти. Когато той идваше в Росморай, стоях настрана, докато не се махнеше. — Тя го погледна и се опита да види очите му на слабата светлина. Лицето му бе помръкнало. Тя заекна, но продължи: — Има един човек — полковник Макрийфорд — който е наемател тук, в Росморай. Той имаше информация за якобитското съкровище, злато, изпратено от Франция в Шотландия, за да подпомогне хубавия принц Чарли през четирийсет и пета. Според легендата то е било скрито някъде около Росморай.

— Ти каза, че е имал информация. Каква информация е имал този полковник?

— Той има карта с рисунки, показващи къде е скрито съкровището, но стойността ѝ не е голяма, ако се гледа само тя, защото човек не може да се ориентира достатъчно по нея. Виждаш ли, има още една част от картата, която обяснява с думи къде да се търси златото. И тя сама по себе си няма особена стойност. Само като се комбинират и двете, може да бъде установено местоположението на съкровището.

Робърт я слушаше внимателно.

— И тази друга част от картата, която писмено обяснява къде точно е местоположението на съкровището, къде е тя?

— Не знам. Полковникът твърдеше, че е била вмъкната в текста на някоя книга, а книгата се съхранявала някъде тук, в Росморай.

Робърт се намръщи още повече. Той обмисли току-що казаното от нея, докато отпиваше от портото си.

— Ти тъкмо затова си идвала в Росморай, нали? За да търсиш книгата?

— Да, но не само за това. Търсенето ѝ само ми даваше оправдание за идването ми тук, където можех да чета на воля.

Робърт помълча известно време.

— Откога знаеш, че баща ми е търсил това съкровище, Катриона?

— След като намерихме хрониката и дори не тогава, а в деня, когато отидохме до дървото — вилица.

— Защо не ми каза тогава?

— Искях да го направя, Робърт, но първо трябваше да поговоря с Полковника. Подозирам, че той е знаел повече за търсенията на баща ти, отколкото ми бе казал на мен. Така че отидох да го видя същия ден, след като се разделихме с теб, но него го нямаше. А заедно с него изчезна и рисуваната карта. О, Робърт, не виждаш ли? Ами ако човекът, който е запалил пожара в имението Девънбрук, е направил нещо лошо и на Полковника?

Робърт преглътна останалата част от портото.

— Имам намерението да разнищя всичко това, Катриона, веднага щом пристигнем в Лондон.

Седмица по-късно Катриона и Мерийд се качиха на борда на малкото корабче, което Робърт бе уредил да ги превози до Обан, а после и до Ливърпул. Оттам нататък щяха да пътуват по суша и щеше да им отнеме над две седмици да се доберат до Лондон. Но Катриона щеше да използва всяка секунда от това време, за да се подготви за неясното си бъдеще.

Робърт наистина бе чудесен. Той бе уредил Мери да бъде погребана в гробището на Росморай и въпреки че тялото на Ангъс никога не бе намерено, до гроба на Мери бе издигнат надгробен паметник. След това Робърт бе отишъл да прибере от къщичката малкото неща, които Катриона и сестра ѝ искаха да запазят,

спестявайки им това болезнено преживяване. От онази нощ Робърт повече не проговори за съкровището и сега изглежда бе сложил тази задача настрана, като вместо това бе съсредоточил всичките си сили върху осигуряването на безопасността на Катриона.

Робърт бе писал писмо на брат си Ной, за да го информира за предстоящото им отпътуване и да го помоли да се свърже с адвоката им Куинби, за да го ангажира с някои разследвания — много дискретни разследвания — относно семейството на лейди Катерина и дали все още има живи негови членове.

Катриона все още не можеше да мисли за друга майка, освен Мери, въпреки че медальонът бе напълно достатъчно доказателство за обратното. Но Мери бе тази, която винаги бе била до нея, за да я успокоява, гали и обича през целия ѝ досегашен живот. Мери бе стимулирала любовта на Катриона към книгите, окуражавайки мечтите ѝ, може би по някакъв начин предвиждайки голямото приключение, което някой ден щеше да ѝ се наложи да преживее.

Точно в това приключение ѝ предстоеше да се впусне.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Септември 1815, Лондон

Завесите се разтвориха със замах и камериерката стреснато се обърна, когато забеляза Катриона да седи на края на леглото и да я наблюдава съвсем будна.

— О, мили Боже, госпожице — възкликна тя, като я погледна любопитно. — Не очаквах да ви намеря да стоите будна толкова рано. Тук ли ще си вземете чая, или ще слезете долу в трапезарията заедно с негова милост и другата госпожица?

Катриона наблюдаваше как момичето взима роклята, е, която бе дошла предната вечер, сякаш се опасяваше, че може да я отнесе нанякъде.

— Благодаря ви. Ще слеза долу заедно с останалите — отвърна тя, като погледна надолу към краката си, които се люлееха от високото легло. През целия си живот бе спала на ниско легло, чийто дюшек бе пълен със слама и перушина. Чудеше се как щеше да свикне да спи на толкова меко и високо легло, на което не можеше да се отпусне от страх да не падне през нощта.

Тогава усети, че камериерката продължава да я гледа.

— Да ви помогна ли тогава да се облечете, госпожице?

— Не, благодаря. Ще се справя и сама. Камериерката я погледа изненадано, но остави роклята до нея и си тръгна. Катриона я изчака, докато не затвори вратата зад себе си, а после се смъкна от леглото.

Камериерката не беше я събудила. Тя бе будна още от зазоряване, или поне докато шумът, характерен за града, не беше я убедил, че дори накъсаният сън, който бе успяла да открадне от нощта, няма да бъде възможен повече. Все още не бе привикнала с града. Очаквала бе, че трябва да се пригажда, но всичко бе толкова различно. Утрините у дома бяха обгърнати от хладните бризове и далечното ехо от каканиженето на глухарите от обвитите в мъгла хълмове. А тук, в Лондон, утрото започваше с потрепването на конски копита и колела

на карети, трясането на врати и разговори из цялата къща, щом слугите започнеха да си вършат работата, лаенето на кучета и някой и друг крясък от таванските помещения.

Като намъкна роклята си, Катриона тръгна с боси крака по тесния коридор, докато не намери стълбите, които водеха към долния етаж. Не си спомняше много добре откъде бяха минали снощи, тъй като бе тъмно и късно, а тя бе изтощена от пътуването. А сега, докато ходеше по дебелия килим, тя само оглеждаше многобройните картини, сложени в позлатени рамки, които покриваха почти пелите стени, блестящите постаменти с мраморни бюстове и разни други предмети за украса, както и богато обзаведените спални, в които надзърташе, докато минаваше покрай отворените врати.

Този дом бе по-голям дори от Росморай и Катриона никога досега не беше се чувствала толкова не на място. Дори завесите, които обграждаха високите прозорци, бяха от материи много по-пищни от тази, която Катриона някога бе носила. По рождение може и да бе свързана с този начин на живот, но сърцето ѝ оставаше завинаги в планините на Шотландия. Като осъзна това, Катриона не можа да не се самоупрекне, че бе направила ужасна грешка, позволявайки на Робърт да ги доведе тук.

А в Росморай нещата не бяха толкова различни. Въпреки че луксът и там ѝ бе чужд, все пак замъкът ѝ бе доста познат, околността бе нейното родно място, а и бе заобиколена от познати хора. Тук, в Лондон, Катриона се чувстваше така, сякаш бе в съвсем друг свят, което бе самата истина.

Толкова много копнееше да се върне обратно.

Щом Катриона успя да открие трапезарията, след като по погрешка бе влязла в две други помещения — едното библиотека, а другото килер с резервни мебели, — тя намери Робърт седнал вътре на най-отдалечения стол. Спря на прага и го погледна, докато той четеше вестника си. Колко ли вълнуващо е за него, помисли си тя, докато той все още не бе усетил присъствието ѝ, да четеш отново, след като толкова дълго време не си виждал нищо.

Изглеждаше толкова красив, особено с официалното облекло, каквото обикновено не носеше в Росморай. Той бе облечен в пищен тъмночервен жакет, сива жилетка и черни бричове. Колосана бяла вратовръзка бе вързана в моден възел около врата му, а блестящи черни

ботуши до под коленете допълваха тоалета му. Внушаваше сила и благородство — изглеждаше точно така, както би трябвало да изглежда един херцог, какъвто наистина беше.

Катриона погледна надолу към себе си, към безцветната домашнотъкана рокля с износената и измачкана ленена риза под нея. Почуди се дали да не се обърне, преди да я види, и да изчезне.

— Добро утро — обади се Робърт и по този начин я отказа от идеята й.

— Добро утро — отвърна тя тихо, като не й остана друга възможност, освен да пресече стаята и да седне на стола до него. Лакеят, който стоеше и чакаше в яркожълтата си, украсена със синьо ливрея, веднага се приближи и й сипа чаша ароматен чай. Щом й наля, тя забеляза как поглежда към босите й крака под масата.

— Добре ли спа? — попита Робърт.

— Да — излъга тя, — добре спях.

Робърт сгъна вестника и я погледна отблизо.

— Щях да те оставя да спиш цяла сутрин, но има неща, за които трябва да се погрижим, и си помислих, че трябва да се захванем с тях веднага.

Катриона кимна, отпи от чая и пхна краката си още по-навътре под стола, докато той продължи:

— Мерийд скоро ще се присъедини към нас и...

Сякаш го бе чула отнякъде, Мерийд влезе в стаята точно в този момент, като се усмихваше някак изплашено и ги поздрави тихо. Катриона забеляза как тя взе прекалено внимателно чашката си за чай, сякаш се опасяваше да не я счупи. Мерийд, също като нея, очевидно бе впечатлена прекалено много от заобикалящата я обстановка.

— Уредил съм тази сутрин да дойде шивачка, за да ви подготви някои тоалети.

— Шивачка? — попита Катриона. — Но ние си имаме дрехи, Робърт.

— Да, така е, но те са доста малко. Ще ви трябва по-подходящо за градския живот облекло и ако ви се наложи да се появите в обществото, ще ви трябват...

— В обществото? Но аз си мислех, че сме дошли в Лондон, за да намерим семейството на лейди Катерина?

Катриона все още не можеше да си наложи да счита някоя друга, освен Мери за своя майка.

— Да, така е, но още по-важно е да те защитя от сър Деймън. Измислих план, който считам за най-подходящ в случая. От предишните му деяния може да се съди, че той е способен на всичко. Не се знае как ще постъпи. Обмислих положението внимателно и според мен най-добрият начин да те защитя е да те въведа в обществото.

— Но аз не знам нищо за живота в обществото. Не е ли по-добре да остана скрита, докато не разберем повече за лейди Катерина?

— Едва ли. Като знае, че ще искаме да те защитим, сър Деймън ще очаква да те държим скрита. От прекарания на полуострова години знам, че най-добрият начин да объркаш врага, е да направиш това, което най-малко очаква. Ще те представим като госпожица Катерина Дънстрон от замък Кранок в Шотландия.

Как я бе нарекъл? Катерина? Катриона, бедната селска дъщеря, вече бе престанала да съществува. Робърт продължи нататък.

— По този начин най-лесно бихме могли да научим нещо за роднините на майка ти, лейди Катерина, тъй като Ной все още няма много успех в откриването на моминското ѝ име, преди да се омъжи за сър Чарлз. Чрез моята протекция ще те приемат в най-висшите кръгове на обществото, защото независимо от това, какво си мислят хората за мен, аз все още съм херцог. А твоето потекло ще направи останалото.

Потекло? Всичко звучеше толкова странно. Катриона отчаяно се опитваше да смели всичко казано от него, а той продължи:

— Което води на вниманието ни друг въпрос, който искам да обсъдя с теб. — Робърт погледна за кратко към Мерийд. — Насаме. Би ли ни извинила за момент, Мерийд?

Тя просто кимна, стиснала ръце в скута си, сякаш се страхуваше да помръдне.

Нямаше нищо, за което да не може да се говори в присъствието на сестра ѝ, и Катриона почти даде глас на мислите си, но в очите на Робърт имаше нещо странно, което я накара да преглътне думите си и да приеме ръката му, когато застана до нея, за да я изведе от стаята.

Робърт я заведе в библиотеката, в която по погрешка бе влязла преди това, и затвори вратата зад тях.

— Катриона, има още нещо в моя план, за което все още не съм споменал. Прекарах последните две седмици, откакто напуснахме Росморай, в непрестанно обмисляне на това, за което ще те помоля, така че не смятай, че съм стигнал до това решение лесно.

Тя го погледна, както стоеше пред стола, на който бе седнала, и кимна сериозно.

— Катриона, имам удоволствието да поискам ръката ти.

Тя премигна. Два пъти. Нима той я молеше да се омъжи за него? Сигурно не. Вероятно не беше го чула добре.

— Моля? Какво каза?

— Има доста неща, които трябва да обмисля, но всички те ме доведоха до това да те помоля да станеш моя жена. Първостепенен по важност за мен е въпросът за твоята безопасност. Като моя жена ще мога да те защитя много по-добре, отколкото като обикновена позната. Като се оженим, няма да има излишни въпроси и предположения относно съвместното ни съжителство.

Безопасност? Нима това бе най-голямата му грижа? Какво стана с неговите чувства към нея, с любовта му? Или това, което се случи между тях, за него е било просто едно „запознанство“, толкова незначително, че не си струваше да се споменава?

— Второ, което е много по-важно, ние преживяхме някои неща заедно.

Бучката в гърлото ѝ като че ли стана по-малка. Той все пак изпитваше някакви чувства към нея, такива, каквито изпитваше и тя към него, но не желаше да му ги разкрива от страх, че няма да им отвърне.

— О, Робърт, аз...

— Така че има вероятност да си забременяла.

Думите на Катриона заседнаха в гърлото ѝ, а буцата в него моментално нарасна до размерите на орех, като по този начин спря думите, готови да изскочат от устата ѝ, че го обича повече от всичко на света и не иска нищо друго, освен да прекара остатъка от живота си с него. Бе очаквала да ѝ говори за чувствата си към нея, да ѝ каже колко много я обича, толкова, колкото ѝ тя него. Но той не го направи. Тя наведе очи, за да не може да види угасването на радостното ѝ очакване и наченките на неканени сълзи.

— Не си имала цикъл, откакто бяхме заедно, нали, Катриона?

Тя го погледна, изненадана от прямия въпрос, и по този начин веднага потвърди подозренията му. Не, не ѝ беше идвало дори и след като времето бе минало.

— И аз така си помислих — продължи той. — Значи е крайно наложително да действаме по-бързо.

Крайно наложително? По-бързо? Защо ѝ се струваше, че Робърт е някак разочарован от възможността да имат бебе? И защо говореше така дяволски педантично? Тя току-що му бе дала да разбере, че вероятно носи дете, тяхното дете, а първото нещо, за което той се досети, бе крайно наложителното по-бързо действие. Какво се бе случило е мъжа, когото бе обичала там, в планините на Шотландия?

Катриона се опита да запази самообладание, когато проумя истината. Робърт я молеше да се омъжи за него, да, за това тя бе мечтала, без да смее да повярва, че някога би могло да се случи в действителност. Но не ѝ искаше ръката, защото я обичаше и не защото това, което бяха преживели заедно, бе разтворило сърцето му за нея, така както нейното за него. Робърт искаше да се ожени за нея, защото се чувстваше отговорен за това, което ѝ бе причинил.

Катриона си представи какво си мисли Робърт, като се постави на негово място. Той бе човек на честта, отгледан в семейство на благородници, и честта му бе поставена под съмнение след пожара и смъртта на семейството му напълно несправедливо. А това го бе засегнало дълбоко. Сега е възможността, не с вероятността нейната истинска майка, лейди Катерина, да произхожда от семейство с благородна кръв, той не би си позволил тази чест да бъде поставена отново под въпрос с раждането на извънбрачно дете.

В сърцето на Катриона се разгоря пожар, който остави след себе си само пепел. През главата ѝ се въртяха безброй въпроси: *Щеше ли Робърт да я помоли да стане негова жена, ако не знаеше за истинската ѝ майка? Щеше ли да я иска дори след като знае, че тя не е нищо друго, освен дъщеря на беден селянин?* Въпроси, които не можеше да зададе, тъй като гордостта ѝ нямаше да ѝ позволи да понесе очаквания отговор. Тя нямаше, не можеше да му разкрие истинските си чувства, защото не искаше да го задължава по този начин.

— Ще трябва да те изведем и представим в обществото като моя годеница възможно най-бързо. Колкото повече хора те познават, в толкова по-голяма безопасност ще се чувстваш, ако сър Деймън реши

да дойде в града и да ни причини неприятности. Аз се погрижих леля ми Амелия да дойде и да остане при нас. Ще се запознаеш с нея покъсно следобед. Тя ще те придружава, когато излизаш. Тя е позната и харесвана от всички, а нейното съдействие също ще спомогне за твоето приемане. Освен това може да те понаучи на някои особености на обичайните за обществото навици.

— Аз ще напусна тази къща днес и ще прекарвам нощите в другата къща на Девънбрукови в града, където живее брат ми, така че няма да има нищо непристойно. Цялата прислуга ще ти бъде на разположение. Мерийд е тук и ще ти прави компания. И докато ти си с шивачката тази сутрин, ще се погрижа за отпечатването на съобщенията във вестниците...

Изведнъж Робърт усети, че Катриона мълчи, докато той ѝ бе изсипал всичките си планове наведнъж. Докато бе стоял и говорил безкрайно много, не бе отчел една много важна подробност. Тя всъщност не бе приела предложението му.

— Ти все още не си ми отговорила, Катриона. Ще станеш ли моя жена?

Той току-що бе попитал, когато на вратата се почука. Икономът подаде глава и ги прекъсна, преди тя да може да отговори.

— Ваша милост, модистката пристигна.

Робърт не свали очи от нея, докато бързо му отговори:

— Заведи я в утринния салон, Уигин, и помоли госпожица Мерийд да изчака госпожица Катерина там.

Той отново я бе нарекъл с това име, Катерина, сякаш Катриона не бе достатъчно хубаво име за лондонското общество. Изведнъж вътре в нея започна да се надига гняв, съпротива срещу всичките тези нежелани промени.

— Ти все още не си ми отговорила, Катриона — настоя Робърт. — Ще станеш ли моя жена?

Тя погледна Робърт открито, като едновременно се опита да успокои нарастващия си гняв и да облекчи нараненото си сърце.

— Да, Робърт, ще стана твоя жена. А и имам ли някакъв избор? Обаче ми отговори на един въпрос. — Тя се изправи и този път погледна със задоволство босите пръсти, които смело се показваха изпод полата ѝ. — За кого се жениш? За Катриона Макбрайън или за *госпожица Катерина Дънстрон!*

Робърт гледаше как Катриона излиза бавно от стаята, за да се присъедини към сестра си и модистката в салона, твърде стъписан, за да отговори, по какъвто и да е начин.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Катриона се отдръпна от огледалото и погледна образа, който от своя страна я гледаше от лъскава повърхност. Това бе непозната жена, това бе госпожица Катерина Дънстрон.

Заблудата бе в ход, а трансформацията — почти пълна. И както стоеше сега тук, самата тя едва се разпознаваше. Косата ѝ, когато не се измъкваше от ограниченията на черната ѝ мрежичка, обикновено падаше свободно по раменете ѝ на буйни вълни, а сега бе фризирана и накъдрена с нагорещени маши. Бе повдигната горе на главата и привързана е панделка в нещо като древногръцка прическа, която ѝ се струваше твърде неестествена за вкуса ѝ. Като я обикаляше от всички страни и се надуваше, камериерката Сали я уверяваше през цялото време, че точно тази прическа е последният вик на модата в *добротото общество*, но Катриона смяташе, че по-скоро изглежда глупаво.

И лицето ѝ изглеждаше различно, помисли си тя, въпреки че нищо в него не бе променено. Сали я бе уверила, че „естествената“ красота се цени много и тя трябва да бъде благодарна на бога, че нейната наистина бе естествена, защото козметичните мъки, на които се подлагат младите госпожици, за да изглежда кожата на лицето им винаги свежа, са ужасни.

Катриона престана да слуша бърбивата камериерка и погледна надолу към роклята, която я обгръщаше като пухкав облак.

Направена бе от най-тъмносинята коприна, за която модистката — мадам Девънант, съвсем честно се бе опитала да я разубеди, но напълно безуспешно. Катриона разбра по време на шестчасовия им съвместен престой заедно с миниатюрната ѝ помощничка Мари-Ан, че са дошли в Лондон, след като се измъкнали от властта на терора. Тя се бе грижила за дрехите на членове от висшето френско общество и дори за нещастната кралица Мария-Антоанета. Сега, напуснала родната си страна, тя осигуряваше на отбрана лондонска клиентела най-новите и най-търсените модели от Париж. И както успя да убеди

Катриона, най-новите и най-търсените били леките и прозрачни материи, избирани от всяка модерна госпожица в града.

Катриона остана твърда в решението си, настоявайки точно тази материя да бъде използвана за първата ѝ бална рокля. Мадам Девънант бе възнамерявала да я използва за подплата на някое дамско манто. Но Катриона не се интересуваше от мнението ѝ, тъй като ефектът от него бе точно този, който тя желаше.

Малкият корсаж, който съвсем необичайно за нея обгръщаше гърдите ѝ, бе изрязан изключително дълбоко и прилепваше съвсем плътно към пазвата ѝ с широка ивица бледа дантелена гарнитура, Катриона накара Мерийд да промени модела веднага щом го донесоха същата утрин, в която бе довършен от ателието на мадам. Дантелата бе първото нещо, което смъкнаха, а вместо нея сложиха ивица от яркото шотландско каре на Макбрайънови в морскосиньо, зелено и бяло, което Ангъс винаги бе носил с толкова гордост. Друго парче обгръщаше като шал раменете на Катриона. После Мерийд се погрижи за набраните воланчета, които мадам и шивачката ѝ бяха допълнили по подгъва на роклята, както ѝ за малките фльонги, които се подаваха под пешите на връхчетата на сатенените ѝ пантофки. Като махна и тях, промените в тоалета на Катриона бяха завършени.

Тя се отдръпна назад и погледна изпитателно целия костюм. Завършен с тяхна помощ, тоалетът бе много повече по вкуса ѝ. Тъмен, за да символизира тъгата по починалите ѝ родители, богатата коприна блестеше на светлината на свещите, а линията ѝ не бе нарушавана от никакви дантели и воланчета, като по този начин привличаше вниманието към многоцветното каре. В допълнение към роклята бе медальонът, даден ѝ от Мери, доказателство за истинските ѝ родители. Той висеше загадъчно от дългата си усукана златна верижка, като стигаше почти до кръста ѝ и блещукаше на светлината. Но карираната ивица беше първото нещо, което грабваше окото на човек, а Катриона искаше да бъде точно така, тъй като тя можеше да бъде дъщеря на сър Чарлз и лейди Катерина Дънстрон, но в сърцето си винаги щеше да бъде Макбрайън.

Тихо почукване на вратата отвлече Катриона от щателното ѝ оглеждане. Тя се обърна точно когато Мерийд влезе в стаята.

Дори сестра ѝ изглеждаше различно сега. Тежките домашнотъкани вълнени поли бяха заменени с лек муселин, не толкова

великолепен като този на Катриона, но доста по-фин от всичко носено дотогава от Мерийд. Изящният модел на роклята ѝ придаваше елегантност и я променяше невероятно, а блясъкът, появил се в очите ѝ при вида на чистите и прекрасни платове, бе отнел поне част от тъгата, която ги бе засенчила сякаш завинаги, откакто напуснаха шотландските планини.

— Катриона, ти наистина си красива — възкликна Мерийд, като я погледна. — Само да можеше татко да те види сега...

Гласът на Мерийд се сниши, а очите ѝ се замъглиха.

— Ти направи тази рокля толкова хубава — отвърна Катриона, опитвайки се да я отвлече от мислите ѝ.

— Как ли си мечтала за това — продължи Мерийд. — Да танцуваш на бал с всички тези благородници...

— Те с нищо не са по-добри от нас.

— Да — каза Мерийд, — може би в сравнение с теб, но ти си една от тях, Катриона. А аз никога няма да принадлежа към този свят.

Катриона погледна сестра си.

— Аз с нищо не се различавам от теб.

— Но ти наистина си различна, Катриона. И винаги си била, дори преди да научим истината за теб. Селският труд никога не е бил за теб. А сега, като си помисля, ти ще се омъжваш за херцог. Мислиш ли, че неговата милост ще иска аз да се върна в Шотландия, след като се ожените?

Катриона се намръщи.

— Защо би го направил?

Мерийд отвърна:

— Той не ми дължи нищо, Катриона. Ти принадлежиш към неговия свят, но аз — не. А той вече ми направи толкова добрини. Даде ми нови дрехи, по-хубави от всичко, което съм имала досега, подслони ме в къщата си, но щом станеш неговата херцогиня, той може би...

— Аз не съм по-различна с нищо отпреди — отговори ѝ Катриона, като повиши глас. — И това няма да се промени никога. Без значение какво ще се случи, аз винаги ще бъда от семейство Макбрайън и винаги ще бъда твоя сестра.

Мерийд се усмихна тихо и прегърна Катриона.

— Аз и не искам друга сестра.

Сали изведнъж се появи на вратата.

— Негова милост и лейди Амелия ви чакат, госпожице, а каретата е готова отвън, за да ви отведе на бала.

Катриона се обърна към сестра си.

— Сигурна ли си, че ще си добре тук сама тази вечер?

Мерийд кимна с глава.

— Имам да довършвам още някои промени на другите рокли и въпреки че бих искала да бъда с теб, по-добре да остана тук. Ти ще се справиш. И ще прекараш добре. Знам, че ще е така, а и негова милост ще бъде с теб, за да се погрижи за това.

Катриона се усмихна с лека тъга, като ѝ се искаше да може да сподели увереността на сестра си.

— Е, тогава, мисля, че е време играта да започне. — Тя си пое дълбоко въздух, обърна се и излезе от стаята.

Робърт наистина я чакаше и когато се извърна от вратата, щом я чу да слиза по стълбите, той бе толкова слисан, че не можа да направи друго, освен да стои като истукан и да я гледа втренчено.

Още от първия миг, в който наистина я видя онзи ден в библиотеката на Росморай, Робърт бе разбрал, че Катриона е красива. Красотата ѝ не бе традиционна. Тя бе различна от всички други жени, които бе виждал. Косата ѝ наистина бе червеникавокестенява, точно както самата тя му я бе описала, и падаше около лице, едновременно загадъчно и любопитно, откъдето гледаха бездънни и яркосини очи. Косата ѝ бе опъната назад, за да разкрие наистина класическите черти на лицето ѝ, бледата кожа и чудесната извивка на шията ѝ. Когато я видя в цялата ѝ пищна красота, той реши, че тя наистина е богиня. Блестящи бронзови къдрици танцуваха около врата ѝ. Лъскавата коприна шумолеше около стройното ѝ тяло. Изпод дълбокото ѝ деколте гърдите ѝ се издигаха и вълнуваха при всяко движение, а на него веднага му се прииска да я привлече в прегръдките си и да я притисне силно към себе си. Като я видя, Робърт осъзна, че щом бъде представена в обществото тази вечер, всеки присъстващ мъж ще иска да бъде с нея, а всяка жена ще умре от завист.

Тя стоеше от известно време пред него, преди той да се усети, че продължава да я гледа зашеметено като безумно влюбен ученик. Отстъпи назад и взе ръката ѝ.

— Изглеждаш прекрасно. — А после погледна карето. — Предполагам, че тази част от тоалета не е била включена от мадам

Девънант?

Ръката на Катриона се стегна в неговата.

— Не. Идеята бе моя.

— Чудесно хрумване — отвърна той, като забеляза реакцията ѝ. В изминалите дни бе започнал да разбира по-добре отговора, който получи от нея, когато я помоли да се омъжи за него. Никак не му бе трудно да проумее реакцията ѝ, тъй като трябваше само да се постави на нейното място, за да разбере за какво бе мислила онази сутрин. Всичко, което Катриона бе познавала през целия си живот, се бе променило драстично и само за една нощ тя се бе превърнала в съвсем друг човек, изцяло различен и чужд за нея самата. А тази промяна не бе особено желана от нея. Робърт разбираше чувствата ѝ, тъй като пожарът и слепотата му бяха причинили почти същото преди няколко месеца. Кариерният плат бе нейният начин да обяви публично и на всички, че въпреки това, което се бе случило, тя все още остава същият човек. И винаги щеше да бъде.

— Бих искал да ти дам нещо, което да носиш тази вечер — каза Робърт, като дръпна една малка дървена кутийка от масата встрани. Той я отвори и извади нещо отвътре.

После се обърна към Катриона.

— Това принадлежеше на майка ми. Било ѝ е дадено от баща ми като сватбен подарък, също както и на моята баба от дядо ми преди това. За мен ще бъде чест, ако го приемеш като дар.

Робърт сложи гривната около ръката на Катриона. Тъмносините сапфири бяха разделени от блестящи диаманти и бледокремави перли. Тя го погледна в очите, трогната, че ѝ подарява толкова ценна семейна реликва, предавана от поколение на поколение.

— Благодаря ти — отвърна му, като не знаеше какво друго да му каже.

Робърт ѝ спести неудобството. Представи я на леля си Амелия Идънхол. Тя бе възрастна, дребничка и някак заоблена жена, а на роклята ѝ имаше повече дантели, отколкото Катриона бе виждала през целия си живот. Лицето ѝ, особено меките ѝ кафяви очи разкриваха една добра душа, а самата тя прегърна Катриона добродушно, докосна леко бузата ѝ и отстъпи назад, за да я погледне отдалеч.

— Толкова се радвам да се запознаем, скъпа моя Катриона. Ще се забавляваме добре заедно. Играеш ли пикет?

Девойката се усмихна, малко изненадана от въпроса. Всичко друго бе очаквала да я попита тази жена, като например коя бе тя, откъде идва, но точно такъв въпрос не очакваше.

— Не, опасявам се, че тази игра ми е непозната.

— Е, тогава ще трябва да те науча. — Тя хвана Катриона под ръка и я поведе към вратата, докато продължаваше да говори: — Скъпа моя, когато приключа с теб, ти ще прибиращ дребните пари на лейди Дарлингтън толкова лесно, колкото го правя и аз. Наистина е много забавно.

Катриона я хареса веднага.

И последният кураж, който Катриона притежаваше, я напусна в мига, когато пристъпиха в претъпканата бална зала. Лакеят обяви имената им и сякаш всеки един в залата се обърна, зала ги огледа, докато стояха най-горе на стъпалата, които водеха към препълненото помещение. Дамите веднага започнаха да шепнат във ветрилата си, а мъжете — в колосаните си вратовръзки.

Катриона отгатна мислите им: херцогът на Девънбрук се бе върнал и си бе довел несъответстваща половинка.

Ако Робърт бе забелязал реакцията — а как би могъл да не я забележи, — той по никакъв начин не даде да се разбере това. Сложил закрилнически ръка на лакътя на Катриона, той бавно ги преведе през тълпата. Амелия защитаваеше другия фланг на Катриона, като се усмихваше на всеки познат, покрай когото преминаваха. Робърт просто кимаше с глава, а на малцина измърмори по едно „Добър вечер“. Повечето съвсем откровено ги зяпаха и веднъж, когато Катриона се опита да сведе очи под любопитните им погледи, Амелия се наведе към нея и ѝ прошепна тихо:

— Няма за какво да се притесняваш, мила моя. Те са непознатите тук.

Думите ѝ дадоха кураж, така че също като нея тя да може да отвърне на някои от по-натрапчивите погледи е учтива усмивка — и без да се бои, че сър Деймън Дънстрон ще бъде следващото лице, на което ще попадне.

Те почти бяха пресекли залата, когато един млад мъж се приближи до тях и прегърна сърдечно Робърт.

Той се отдръпна назад.

— Помислих писмото ти за шега, когато го получих. — Младежът се усмихна на Робърт. — Радвам се, че сгреших.

Това трябва да бе Ной, помисли си Катриона, забелязвайки слабата прилика между тях по очите и усмивките им. Но разликите между двамата бяха много по-лесно забележими. Робърт бе по-тъмен, а излъчването му — много по-въздействащо, докато Ной, със светлокестенявата си коса и зелени очи, заничащи иззад очилата му, бледнееше пред него. А вратовръзката му наистина изглеждаше така, сякаш е била използвана като сигнален флаг в някоя битка, както Робърт веднъж ѝ я бе описал.

— Ной — обади се Робърт, като се обърна към нея, — позволи ми да ти представя госпожица Катриона Дънстрон.

Тя веднага забеляза, че той я нарече Катриона, а не Катерина. Това направи новата ѝ фамилия малко по-лесна за привикване. Катриона се усмихна.

— Приятно ми е да се запознаем, лорд Ной.

Ной се поклони сърдечно.

— За мен е истинско удоволствие. Приветствам ви с добре дошли в нашето семейство, както, вярвам, леля Амелия вече е направила. Госпожице Дънстрон, позволете ми да кажа, че сте толкова красива, колкото и умението ви да пишете. — Той целуна ръката ѝ. — И ви благодаря, че поддържахте връзката между мен и брат ми, докато бе там далеч в Росморай.

— Правех го с удоволствие.

Ной се обърна отново към Робърт.

— Чудесно е отново да си у дома, Роб, въпреки че сега ми става ясно защо се забави толкова в Шотландия.

Робърт кимна и се обърна, когато зад гърба му внезапно прозвуча нечий глас.

— Забележително добре избираш точния момент, Девънбрук. Току-що ми спечели трийсет гвинеи, които сър Хенри Портър бе заложил за това, че няма да се върнеш в града преди Нова година.

Робърт се разсмя силно и от сърце. Катриона все още не беше го чувала да се смее така и звукът много ѝ хареса.

— Радвам се да те видя, Толи — каза той, като разтърси ръката на приятеля си. — И наистина имам предвид това в буквалния смисъл на думата.

Катриона никога не бе виждала мъж, облечен в толкова пищни цветове, въпреки че костюмът му изобщо не бе претрупан или безвкусен. Всичко по него, от прекрасно ушития му светлозелен фрак до яркочервените му бричове и лъскавите ботуши, дори раираната му жилетка се съчетаваха в един съзвучен ансамбъл.

— А — обърна се той към нея, преди Робърт да може да я представи, — не се и съмнявам коя си ти, скъпа моя. Няма съмнение, че това е госпожица Дънстрон, Дори без да вижда, Робърт винаги намира най-красивите жени. — Той се наклони над ръката ѝ. — Удоволствието да се запозная с вас, госпожице Дънстрон, е изцяло мое.

Катриона се усмихна.

— Благодаря ви, лорд Шелдрейк.

— Моля, за моите приятели аз съм само Толи, а се надявам, че ние с вас ще бъдем приятели. — После се обърна към Амелия. — А кое е това прекрасно създание? — попита засмяно и надникна весело през монокъла си. — Сигурно не е лейди Амелия Идънхол? Ако е тя, трябва да предупредя всички играчи по масите за залагания да внимават. — Той погледна отново към Катриона. — Не позволявай тази благовъзпитана външност да те заблуди, скъпа. Зад тези невинни очи се крие една безмилостна акула-картоиграч.

Амелия го плесна игриво с ветрилото си.

— Ти си непоносим шегаджия, лорде.

Музикантите започнаха да настройват инструментите си, а Толи все още не бе освободил ръката на Амелия.

— Няма да ми откажете честта на първия танц, нали, милейди? Ние двамата ще сме прекрасна двойка.

Толи наистина не ѝ даде възможност за избор, тъй като веднага я поведе напред.

Катриона се обърна, когато Робърт застана до нея. Те наблюдаваха танцуващите известно време, докато Катриона не забеляза, че повечето от стоящите наоколо изобщо не гледаха към двойките. Вместо тях, те гледаха втренчено Робърт, сякаш бе възплъщение на дявола, шепнеха си един другиму и клатеха неодобрително глави. От смръщените вежди на Робърт Катриона разбра, че и той забелязва как привлича вниманието. Тя веднага се вбеси. Това ли бе „учтивото“ общество? Робърт в крайна сметка бе

херцог и му се полагаше необходимото уважение към титлата му. Той бе загубил семейството си. Как можеше да бъдат толкова жестоки?

Когато чу измежду коментарите думата „убийство“, тя не можа да издържи повече. Музикантите тъкмо започваха нов танц. Тя се обърна към Робърт.

— Имаш ли нещо против да потанцуваме?

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ако Робърт бе изненадан от предложението на Катриона, то поне не го показва. Всъщност изражението на лицето му не се промени изобщо, когато ѝ отвърна сърдечно:

— По-добре запомни, че обикновено е задължение на мъжа да предложи на жената да танцуват.

Катриона му отвърна безстрашно:

— Тогава защо не ми предложи?

Робърт огледа още веднъж насъбралите се.

— Не мисля, че това е особено добра идея, Катриона. Вече привлякох достатъчно вниманието към нас.

— Тогава поне можеш да им предложиш нещо съществено, за което да си говорят. Искам да кажа, че в момента не разполагат с нищо друго, освен със собствената си глупост. — Тя го хвана за ръката, като не му позволи да спори повече. — А освен това ти плащаше на господин Уилсън да ме учи да танцувам. Така поне ще се увериш, че си получил това, за което си платил.

— Мисля, че се подготвят за валс — каза Катриона, като се обърна към него, щом стигнаха до другите двойки.

— Да — отвърна сухо Робърт, а ъгълчето на устата му бе свито ядосано, когато я сграбчи за кръста.

— Можеш ли да следваш стъпките? Господин Уилсън ми каза, че понякога е много трудно, особено за мъжете. Тъй като крачката им била по-голяма и други подобни.

— Ще поема риска да опитам.

Музиката започна и в началото Катриона се опита да следи реакцията на околните, докато Робърт не я завъртя и не ѝ попречи да ги наблюдава отблизо. Когато го направи за втори път, той я притисна още повече и я придърпа по-близо към себе си. Тя вдигна очи към него, за да го попита какво има, но думите замряха на устните ѝ. Той я гледаше възбудено, а златистокафявите му очи блестяха дръзко на светлината на свещите.

— Казах ли ти колко прекрасна изглеждаш тази нощ? — попита той и я завъртя вихрено.

А тя успя да издаде само едно тихо „Ах“.

Изведнъж зяпачите и техните коментари вече нямаха никакво значение. Сърцето ѝ биеше лудо и щастливо, а краката ѝ едва докосваха пода, докато той я въртеше смело. Чувстваше същото, както когато бе сам-сама с него в пещерата, далеч от неприятностите на външния свят. Сякаш бе влязла в нечия мечта. Искрица надежда се породила дълбоко в сърцето ѝ. Може би не всичко бе загубено и Робърт все още можеше да я обикне...

Тя почти не бе мислила за друго от онази утрин, в която той я помоли да се омъжи за него. Питаше се дали не иска прекалено много. Има ли нещо, което да се сравни с любовта, за която бе чела през целия си живот? А може би такива неща се случваха само по книгите? Тя си спомни за Ангъс и Мери. Те наистина се бяха обичали, но дали тяхната любов бе страстната любов на живот и смърт, или някаква друга, основаваща се на съвсем различни чувства?

Ангъс винаги ѝ бе казал, че пълни главата си с приумици и мечти, които никога няма да се сбъднат. Катриона познаваше Робърт, а той не бе човек, който щеше да зависи от някого. По-скоро предпочиташе другите да се нуждаят от него. А тя го обичаше още преди да го срещне. Може би с времето нещата щяха да се променят. Катриона си спомни миговете, прекарани в неговите прегръдки, магията и страстта, която бяха споделяли заедно. Робърт би трябвало да изпитва нещо към нея, за да ѝ се отдаде толкова всецяло.

Точно в тази надежда се бе вдала тя, докато се носеха заедно в прекрасна хармония. А начинът, по който я гледаше, само даваше криле на надеждата ѝ. Катриона бе потънала толкова в очите му, че не поглеждаше настрани и не забеляза, че другите двойки се бяха отдръпнали и само те двамата се носеха в танца. Тя се наслаждаваше на чувството, причинено от обхваналата талията ѝ ръка. Той бе чудесен танцьор и се носеше толкова плавно, че дори забрави нуждата да се концентрира върху движенията си.

Робърт не я пусна дори и след като музиката престана. Той стоеше в средата на залата и все още я държеше притисната към него. Тя го гледаше, а сърцето ѝ туптеше развълнувано. А после той я повдигна леко, бавно наведе уста над нейната и я целуна.

Колективното ахване от тълпата наоколо едва ли направи някакво впечатление на опиянената Катриона, когато той я целуна дълбоко и страстно пред цялото висше общество на Лондон.

Главата на Катриона се замая, щом нейният херцог се отдръпна.

Той ѝ се усмихна.

— Само смей да ми кажеш, милейди, че това не е дало достатъчно основание за приказки на останалите?

Катриона не му отвърна нищо. Всъщност всичко, което можеше да направи в момента, бе да го гледа смаяно, докато той ѝ се усмихваше и после допълни тихо само за себе си:

— Това, скъпа моя, Томас Уилсън — учителят по танци — би нарекъл „да завършиш тортата с глазура“.

Робърт хвана Катриона за ръката и я отведе, както тя го бе водила само преди няколко минути. Всички в залата ги наблюдаваха, някои клатеха глави неодобрително, а други ги зяпаха смаяно, сякаш все още не можеха да повярват в това, което току-що бяха видели. Дори Катриона не би могла да повярва, ако не ѝ се бе случило на самата нея.

Докато вървяха към края на залата, Робърт внезапно спря. Нямаше друг избор, тъй като един мъж бе застанал точно на пътя им.

— Девънбрук — каза той. — Не очаквах да те видя тук тази вечер.

Той бе по-възрастен мъж, доста едър, е уста твърде малка за зъбите му и голяма глава с малки уши. Наблягаше прекалено много на звука „С“, когато говореше, сякаш се опитваше да подсказже, че това, за което говори, е много важно. Погледна Катриона, като ѝ обърна толкова внимание, колкото ако бе някаква незначителна мухичка, а после се вторачи отново в Робърт, който бе почти е една глава над него, и зачака за отговор.

Изражението на лицето на Робърт остана непроменено.

— Добър вечер, лорд Кингсбург.

Кингсбург. Катриона не можа да се въздържи да не го изгледа. Робърт вярваше, че този човек бе отговорен за пожара. Колко ли бе ядосан само при вида му? Но Робърт прикриваше чувствата си зад маска на безразличие. Катриона щеше да направи същото.

— Вярвам, че брат ти е предал предложението ми да закупя платната, останали от колекцията на баща ти — каза Кингсбург.

— Да, направи го. Но вие грешите по отношение на собствеността над колекцията, милорд. Колекцията на Девънбрук е моя. И не се предлага за продажба.

Кингсбург присви очи.

— Не постъпвай глупаво, Девънбрук. Финансовото ти положение не е такова, че да можеш да отминеш едно толкова щедро предложение.

Робърт стисна зъби, но с нищо друго не показва чувствата си.

— Каквото ѝ да е финансовото ми състояние, уверявам ви, лорд Кингсбург, аз не съм глупак. Но позволете ми да ви уведомя, че баща ми предвидливо е транспортирал повечето от най-редките платна от колекцията далеч от имението Девънбрук преди пожара. Доколкото разбирам, без да съм видял описите, изглежда, с изключение на личните портрети, повечето от картините са се запазили. И в чест на баща си и неговото отношение към колекцията се чувствам задължен да ви информирам, че аз съм дори по-привързан към нея от него.

Като стисна ръката на Катриона още по-силно, Робърт мина покрай лорд Кингсбург, оставяйки го да изгледа само гърба му.

Те се придвижиха към най-отдалечения край на залата, единственото все още свободно място в изпълненото до пръсване помещение. Робърт остави Катриона за малко, за да ѝ донесе нещо освежително. Тя го гледаше как си проправя път през тълпата и изобщо не забеляза мъжа, който се приближи към нея отдясно.

Докато той не проговори:

— Добър вечер, братовчедке.

Катриона се обърна и изненадано ахна. Сър Деймън стоеше близо до нея, взе ръката ѝ в своята и учтиво я целуна. Но в начина, по който я зяпаше, сякаш бе апетитна мръвка, сложена на поднос пред него, нямаше нищо учтиво. Катриона погледна към Робърт, но той бе изчезнал в тълпата.

— Какво искате от мен? — попита тя тихо.

Деймън се усмихна, като отказа да пусне ръката ѝ.

— Нищо повече от един танц, скъпа моя. Прекалено много ли искам, като се има предвид, че съм член от семейството?

Катриона реши да не привлича вниманието, като се дърпа или противи. Тя си спомни какво ѝ бе казал Робърт. Сър Деймън не можеше да ѝ направи нищо в тази зала, пълна с половината от

лондонското общество. Очевидно искаше да ѝ каже нещо — тъй като бе отговорен за смъртта на лейди Катерина, брат ѝ и Мери, той със сигурност трябваше да има какво да ѝ каже, — а Катриона бе твърде любопитна да чуе какво е то. Музикантите се готвеха за друг валс, като им даваха възможност да си поговорят.

Ръката на сър Деймън обхвана здраво кръста ѝ, когато той застана пред нея. Докосването на ръцете му, които бяха смазали Мери и причинили смъртта ѝ, я накара да потръпне от отвращение. Катриона се стегна и погледна убиеца право в очите. Той изчака музиката да започне, за да проговори отново:

— Ти приличаш много на нея, знаеш ли — обади се Деймън, а в очите му светеше нещо, може би съжаление?

— Не бих могла да зная — отвърна Катриона. — Та аз никога не съм виждала майка си.

— Знаех, че трябваше да накарам да арестуват тази шотландка Макбрайтън за това, което причини на бедната Катерина онази нощ, но момченцето изглеждаше толкова болно. Искях да го отнеса на кърмачката му веднага. Когато се върнах в спалнята, нея вече я нямаше, а горката Катерина лежеше мъртва.

Значи той щеше да се опитва да симулира невинност. Катриона реши да се хване на играта.

— Затова ли уби Мери? Заради това, което била направила на майка ми онази нощ?

— Умряла е, така ли? — Деймън стисна зъби. — Тя заслужаваше да я сполети много по-лоша съдба от моя побой за открадването на дете от умиращите ръце на една майка. Когато разбрах коя си, че наистина съществуваш, бях направо съсипан. Да знам, че ти, скъпа моя братовчедке, си живяла на няколко мили от мен през целия си живот, а аз никога не съм разбрал, просто не мога да повярвам. Толкова време сме изгубили. Толкова общи спомени щяхме да имаме. И сега ме боли, като си помисля. Онази шотландска вещица ще гори в ада за това, което направи.

Катриона се опита да не показва отвращението си от него, въпреки че почти примига, когато пръстите му се стегнаха болезнено около нейните. Тя се огледа наоколо, търсейки Робърт, но не го видя никъде.

— Защо тръгна за Лондон, без да дойдеш първо да ме видиш в Кранок, Катерина? Сега той е твой дом. Мястото ти е там. Ти винаги си принадлежала към него, към истинското си семейство.

Катриона се питаше дали в такъв случай щеше да има удоволствието да ѝ осигури квартира там, при другите членове от семейството ѝ, погребани в земята от собствената му ръка.

— Аз щях да ти обясня всичко само ако ми бе дала тази възможност — продължи той, отвличайки я от тъжните ѝ мисли. — Защо си тръгна?

Катриона не му отговори нищо. Вместо това го попита:

— Какво се случи с брат ми?

Очите на Деймън потъмняха.

— Както вече ти казах, той изглеждаше толкова болнав още като се роди. Отнесох го на кърмачката, но се страхувам, че това не му помогна особено много. Той не можа да преживее нощта.

— Изпрати ли за лекар?

— Не виждах нужда от такъв. Кранок е отдалечен от населените места и щеше да отнеме няколко дни, за да дойде доктор, а детето бе починало още призори. Когато се върнах до леглото на Катерина, за да се погрижа за нея, тя вече бе мъртва. Тази шотландска вещица я бе оставила да лежи в леглото, подгизнала от собствената си кръв. Ако бях знаел за теб, Катриона, щях да преровя земята, за да те намеря и върна.

— Между другото, сър Деймън, защо мислите, че Мери Макбрайтън би го направила? Да ме отведе по този начин, докато майка ми лежи мъртва?

— Човек може само да гадае. Сигурно се е надявала да спечели нещо, като те държи при себе си. Твоят баща, моят чичо Чарлз, наистина бе богат човек.

— Наистина — повтори като ехо Катриона. — И все пак тя никога не е потърсила откуп.

— Може би е усетила смазващата тежест на деянията си и не е могла повече да следва първоначалния си план.

Катриона кимна в знак на съгласие.

— Убийството наистина измъчва душата на убиеца.

Деймън я погледна. Ако бе разбрал завоалираното обвинение, той по никакъв начин не го показва.

— Човек може само да се надява, братовчедке. Въпреки това сега вече се познаваме и аз възнамерявам да наваксаме всичкото време, което сме загубили. Уредил съм карета, която да ни откара в Ливърпул, а после кораб, който да ни отведе в Кранок. Ще можем да си бъдем у дома до края на месеца.

— Аз не мога да си тръгна просто така. С мен е Мерийд и...

Ръката на Деймън стисна талията ѝ още по-силно.

— Скъпа моя братовчедке, момичето на Макбрайън е селянка. Тя не ти е никаква. Аз съм твоето семейство сега. Тези хора са се облагодетелствали достатъчно, като са те задържали толкова време при себе си, особено като се имат предвид обстоятелствата, при които са те взели. Те не са нищо друго, освен прости селяни. Ти никога не си била наистина една от тях.

Катриона все по-трудно прикриваше отвращението си. Особено при мисълта, че този мъж бе кръвно свързан с нея. Независимо от липсата на такава връзка тя винаги щеше да счита Мерийд за своя сестра.

— Съжалявам, но все пак не мога да дойда с вас.

— И защо? — попита той с предрезгавял глас.

— Защото ще се омъжвам.

Деймън се засмя, и то така, че Катриона я побиха студени тръпки.

— Сигурно нямаш предвид Девънбрук?

Катриона го погледна намръщено.

— Робърт ме помоли да се омъжа за него и аз се съгласих.

Деймън продължи да се киска с присвити очи.

— Катерина, като твой братовчед трябва да те посъветвам да си помислиш добре. Девънбрук е мъж с титла, но без средства да я поддържа. Той загуби всичко, което притежаваше семейството му, в пожара, пожар, за който, трябва да те уведомя, почти всички в тази зала вярват, той единствен е виновен. Той те преследва заради парите ти, използва те, за да възстанови положението си в обществото. Но ти може да не ми вярваш, ако искаш. Попитай за това лейди Антея Барет. Някога тя бе годеница на Девънбрук, но бе достатъчно разумна да разбере сериозната си грешка, преди да разменят клетвите си. Не се подлагай на съдбата, която тя успя да избегне. Ние можем да посетим

Брюстър, моя лондонски адвокат, и да помолим за помощта му да те освободи от годишното ти обещание.

Катриона се питаше дали сър Деймън съзнава колко много ѝ разкри, докато се нахвърли да разнишва характера на Робърт. Трябваше да успее да прикрие чувствата си, за да може той да затвърди подозренията ѝ, без тя да събуди неговите.

Музиката свърши и щом се обърнаха, те видяха Робърт пред себе си.

— Катриона, ела тук. — Лицето му бе сковано и той гледаше Деймън с опасна хищна светлина в очите. — Ако толкова ти се...

— Робърт — прекъсна го Катриона, като взе ръката му и се усмихна. Тя забеляза, че няколко от близкостоящите бяха забелязали наченките на скандал. — Предполагам, че вече си се запознал с братовчед ми, сър Деймън Дънстрон. Той бе толкова любезен да ме покани да потанцуваме, докато ти отиде да донесеш нещо освежително. Той ми обясни някои неща, върху които трябва да размисля.

Робърт все още гледаше Деймън студено.

— Наистина ли?

— Да — отвърна Катриона. — Сега всичко е наред. — Тя се насили да се усмихне сърдечно. — Благодаря ти, Деймън. Ще се видим скоро.

Деймън ѝ отвърна с гримаса.

— С нетърпение очаквам момента, скъпа братовчедке.

Катриона се чувстваше така, сякаш всеки момент щеше да започне да пищи. Трябваше да направи нещо, което да наруши гробната тишина в къщата.

Тя погледна през прозореца към улицата. От Робърт все още нямаше никаква следа, нищо, което да подсказва скорошното му завръщане. Защо се бавеше? Тя се молеше нищо лошо да не му се е случило. Не знаеше колко дълго още ще може да изчака.

След бала предната нощ Катриона бе разказала на Робърт всичко, което Деймън ѝ бе казал, обясненията му за смъртта на лейди Катерина, на невръстния ѝ син и дори как бе обвинил Мери за организирането на целия план. Робърт бе изтъкнал, че тъй като няма

кой да опровергае твърденията на Деймън срещу Мери, нямаше начин да бъде обвинен за тези престъпления. Дори за смъртта на Мери не може да бъде обвинен, защото отново нямаше доказателства, че Деймън я бе пребил.

Като му разказа всичко, Катриона спомена как Деймън бе изтървал името на адвоката си и интереса му към наследството на Катриона. Дватамата решиха, че Робърт трябва да посети този господин Брюстър. За него бе съвсем логично да го направи, защото, ако тя имаше някакво наследство, като неин годеник Робърт трябваше да знае за него.

Робърт бе тръгнал рано сутринта и оттогава не беше се върнал. Сега бе почти обед. Мерийд бе в стаята си, затворена, откакто Катриона я бе попитала дали ще се съгласи да ушие сватбената ѝ рокля. Мерийд се изненада, че Катриона иска тя, а не мадам Девънант да направи една толкова важна рокля, и се въодушеви много. Робърт ѝ донесе купчина френски модни издания и Мерийд не бе излязла от стаята си, откакто започна да рови в тях. Тя показваше голям талант на модистка, а Ной бе разказал, че много от жените на бала предишната нощ го били питали кой е добавил към тоалета поразителното шотландско каре, предпочетено от Катриона. Амелия, която също бе преместила багажа си в градската къща, си подремваше, тъй като бе танцувала почти цялата нощ с лорд Шелдрейк.

Почукване по вратата на салона накара Катриона бързо да се извърне от прозореца.

— Госпожице Катриона? Беше Сали, камериерката.

— Да, Сали?

— Намерих това, когато изпразвах сандъка ви. — Тя подаде нещо, което приличаше на писмо. — Помислих си, че може да искате да го приберете някъде.

Катриона го взе и прочете името на Полковника отпред. Беше писмото, което намери в деня, когато откри, че бе изчезнал. Тя инстинктивно погледна към креслото, на което Мати лежеше и мъркаше, а косматото ѝ червеникавооранжево тяло изпълваше седалката. Робърт изобщо не се поколеба да удовлетвори молбата ѝ да доведе котката заедно с тях, когато напуснаха Шотландия, а Катриона намираще, че тя понякога ѝ помага да преодолее носталгията си. Освен

това мислеше, че спи много по-спокойно, когато котката се свиеше на кълбо в краката ѝ.

— Благодаря ти, Сали.

Катриона погледна отново подписа, който завършваше писмото с добре закръглени, внимателно изрисувани букви.

Маргарет Рейфорд, номер 23, площад Кадъгън, Лондон.

Изведнъж ѝ хрумна една идея, нещо, за което трябваше да се сети по-рано.

— Сали?

Камериерката отново се показва на вратата.

— Да, госпожице?

— Можеш ли да помолиш Уигин да подготви каретата?

Сали изглеждаше объркана.

— Карета ли, мис? За вас?

Катриона ѝ кимна с глава.

— Да, Сали, разбира се, че за мен. Мисля, че бих искала да изляза малко да се поразходя.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Каретата спря бавно пред малка тухлена къщичка, която гледаше към площада. Пред нея имаше високи брястове, чиито листа потрепваха от лекия ветреца. Улицата бе тиха, а на прозорците на всяка къща имаше сандъчета с цветя. Въздухът бе някак по-свеж и всичко изглеждаше по-чисто, отколкото в града, който лежеше зад тях в далечината.

— Това ли е? — попита Катриона кочияша.

Той бе приветлив човек на име Колдър, който не бе създал никакви проблеми при молбата на Катриона за разходка, за разлика от Сали, която прекара четвърт час преди да тръгнат и по-голямата част от самото пътуване в напразни опити да я разубеди. Сега Сали седеше на възглавничките до нея в стилната карета, стиснала намръщено устни, демонстративно недоволна, че се намираше точно там.

Това не вълнуваше особено Катриона. Денят бе хубав и Колдър бе сгънал гюрука, като я забавляваше по време на разходката им със забавни разказчета за всяко едно място, покрай което минаваха. Той сочеше забележителностите на града, места, за които Катриона само бе чела в книгите, и докато ги водеше през претъпканите улици, ѝ разказваше разни клюки за хора от висшето общество — лорд Еди-кой си, бил се на дуел с лорд Не знам кой си, и за лейди Как ѝ бе името, заложила двадесет хиляди лири от парите на съпруга си тук. Изглежда Колдър знаеше всичко за всеки от града.

— Да, госпожице — каза Колдър, като ѝ помогна да слезе. — Тук е. Номер двадесет и три. Не се притеснявайте да бързате. Аз ще дръпна момчетата тук долу, под дебелата сянка на това дърво, и ще подремна. Ще ви чакам, докато решите да тръгвате.

Катриона му благодари, а после се обърна към къщата. Тя бе старомодна сграда в стил от времето на крал Джордж I с външна веранда, която гледаше към улицата, а от другата страна бе покрита със зеленина. Сандъчета с цъфтящо мушкато бяха наредени под прозорците, отразяващи следобедното слънце. Плитка хранилка за

птици стоеше точно от вътрешната страна на вратата, а в нея бяха разпръснати трохички хляб.

Катриона приближи до вратата и почука тихо с излъсканата месингова лапа.

Една камериерка отвори вратата.

— Да, мадам?

— Здравейте. Тук ли живее госпожица Маргарст Макрийфорд?

Камериерката я погледна доста объркана.

— Тук живее госпожа Маргарст Рейфорд. Може ли да попитам за името ви, моля?

Катриона се почуди дали е чула добре.

— Да, моля, кажете й, че името ми е Катриона Макбра... Дънстрон. Госпожица Катриона Дънстрон. Аз съм позната на брат й, полковник Макрийфорд.

По лицето на камериерката се изписа изненада.

— Ще отида да проверя дали може да ви приеме. — Тя посочи с ръка навътре. — Моля, бихте ли изчакали тук...

След няколко минути камериерката заведе Катриона в малък салон от вътрешната страна на къщата. Двукрили прозорци до земята бяха отворени към задната градина, пълна с различни разноцветни цветя. Обстановката бе много спокойна, птички чуруликаха, а слънцето се процеждаше през листата на дърветата и високите храсти. На плетен от ракията стол седеше обърната с гръб към Катриона женска фигура. Косата й бе съвсем бяла и покрита с обшито с дантели боне. Въпреки летните горещини на раменете й бе наметнато одеяло.

— Госпожице Рейфорд?

Жената се обърна и погледна към Катриона. Беше възрастна, а очите й бяха почти скрити зад малки закръглени очила. Лицето й носеше следите на доста години.

— Да, дете — отвърна тя, а гласът й изглеждаше крехък като тялото. — Ела и седни тук при мен. Луси ще ти сипе малко чай.

Тя изчака, докато Катриона взе фината чаша от китайски порцелан.

— Луси каза, че си познавала моя Бертран.

— Никой досега не беше ми казвал първото му име. Аз го познавам само под името Полковника.

Маргарет Рейфорд се усмихна.

— Такъв си бе Бертран. Гордееше се страшно много с чина си. Дори в деня на венчавката ни носеше униформата си.

— Венчавка ли? — възкликна Катриона. — Но аз винаги съм мислила, че съпругата му се казва Матилда.

Жената се усмихна.

— Той казваше, че името Маргарет му напомня прекалено много за майка му, първата госпожа Маргарет Рейфорд. Така че вместо това ме наричаше Мати.

Той никога не бе наричал по друг начин котката си, освен Мати. Катриона просто винаги си бе представяла, че името идва от Матилда, а и той никога не беше я поправял.

— Тогава Полковника не ви е бил брат?

— О, не, скъпа моя. Въпреки че най-спокойно би могъл да ми бъде. Той замина да се бие с якобитите две седмици след като се венчахме. И аз никога повече не го видях.

Катриона започна съвсем да се обърква.

— Да не искате да кажете, че се е бил с якобитите? Полковник Макрийфорд бе шотландец.

— Боя се, че грешиш, дете. Моят Бертран бе английски офицер, или поне беше, когато ме напусна и тръгна с Къмбърлънд срещу шотландците.

— С Къмбърлънд? Но той ми каза, че се е бил на Кулоден?

— И наистина го направи. Точно на Кулоден аз загубих моя Бертран завинаги. — Тя извади ръката си изпод одеялото и подаде нещо на Катриона. — Ето, вижте това писмо. То е последното, което получих от него.

Катриона взе писмото от треперещата ръка на жената. То бе изпокъсано по ръбовете и пожълтяло от времето. Някои от думите бяха избелели, другаде бяха направо нечетливи. Писмото носеше дата от 1746 година.

Моя най-скъпа Мати,

Не мога да повярвам на ужасите, които видях през този ден, безскрупулното клане на хуманността. Ръцете ми все още са червени от кръвта на мъжете, които видях избити, и още по-червена от кръвта на тези, които самият

аз убих. Всичко вече свърши, но аз все още не мога да си дойда у дома при теб, любов моя, поради срама и греха, с който се покрих и заради който не мога да докосна твоята невинност. Чувствам, че трябва да се опитам да поправам част от злото, което донесох на тази земя и на тези невинни, горди хора. Не зная как и колко време ще ми отнеме. Само когато почувствал, че съм направил това, ще мога да се върна при теб. Дотогава, трябва да те помоля да ме чакаш.

Твой верен съпруг, Полковник Бертран Рейфорд

Катриона затвори писмото и погледна към Маргарет.

— Той никога ли не се върна у дома?

— Не. Първо му пишех всеки ден, после всяка седмица. През последните години писмата ми се сведоха до едно месечно. А той никога не ми отговори, нито веднъж.

— Но откъде знаехте къде да изпращате писмата си? — попита Катриона.

— След битката и когато Бертран не се върна месеци наред, аз изпратих брат си на север, за да го търси. Искан да зная дали е жив или мъртъв. Брат ми го търсил четири месеца, преди да го намери да живее сам в някаква къщичка. Уилям се опитал да убеди Бертран да се върне у дома, но той не желал. Казал, че все още не бил направил достатъчно, за да излекува раните, нанесени от англичаните там. О, Бертран загуби толкова много. Не можа дори да види сина си.

Очите на Катриона бяха пълни със сълзи. Тя бе разговаряла с него толкова често. Той се бе превърнал в най-добрия приятел, който бе имала. Как така никога не бе разбрала това?

— Полковникът е имал син?

— Да. Той носи името на баща си. Добро момче е моят Бернар. Идва да ме види през няколко дни и ми носи пасти и сметана за чая ми. Тя хвана ръката на Катриона със собствената си ръка.

— Може би вие ще убедите моя Бертран да се върне най-после у дома?

— Толкова съжалявам — отвърна Катриона, като ѝ върна писмото. — Точно преди да напусна Шотландия и да тръгна за

Лондон, Полковника изчезна. Оттогава никой не можа да го открие повече. Аз намерих писмото ви в неговата хижа. Така можах да ви намеря. Страхувам се за него.

По набръчканата буза на Маргарет се търкулна една самотна сълза.

— Простете ми — каза Катриона и посегна към ръката ѝ. — Не исках да ви разстройвам. Може би сега трябва да си вървя.

Катриона стисна ръката на Маргарет и се изправи. Тя погледна как жената притисна силно към гърдите си писмото, което Полковникът ѝ бе написал преди толкова години, а после се обърна и се отдалечи бавно от градината.

Когато Катриона се върна, Робърт я чакаше застанал най-горе на стълбите пред входната врата като часови.

— Къде, по дяволите, беше?

Тя слезе от каретата.

— Здравей, Робърт, чакай да ти разкажа...

— Не отговори на въпроса ми, Катриона.

Той ѝ бе ядосан и я гледаше кръвнишки дори когато застана пред него. Но щом му обяснеше какво бе направила и научила, той щеше да я разбере.

— Страшно скучно ми стана да те чакам да се върнеш, така че помолих Колдър да ме заведе на разходка до...

Те бяха влезли в къщата и Робърт веднага я бе избутал в кабинета си, като затръшна силно вратата зад тях. После се обърна към нея, намръщен като буреносен облак.

— Дотолкова и аз разбрах. Уигин ми каза. Знаеш ли на каква опасност си се изложила?

— Както виждаш, аз съм добре, Робърт. Няма нужда да...

— Лондон не е като шотландските планини, Катриона. Не можеш да хукнеш нанякъде по твоя си прищявка, без първо да се обадиш.

Тя бе започнала с всеки изминал ден да разбира все по-добре колко далеч бе наистина Шотландия.

— Аз се обадох, Робърт. Казах на Уигин и Сали дойде с мен.

— Сали е нямала представа къде отиваш. Така е казала на Уигин. Сега тя ще се бои за работата си, като си мисли, че ще я уволня, загдето ти е позволила да излезеш.

Позволила? Катриона се опита да запази спокойствие.

— Робърт, бъди разумен. Колдър не се е отделял от мен. А и Сали бе с мен през цялото време, докато...

— Да не се отклоняваме от въпроса. Отсега нататък ще ме уведомяваш, когато искаш да се разходиш, и аз ще те придружавам. Ако ме няма, тогава ще чакаш да се върна. Разбра ли?

Катриона не харесваше начина, по който ѝ говореше сякаш бе някакво непослушно дете. Ни най-малко не ѝ харесваше. През целия път до вкъщи тя очакваше с нетърпение да го види и да му разкаже за посещението си при госпожа Рейфорд. Сега дори не си и помисляше, че би могла да му каже.

— От думите ти разбирам, че като ме направиш своя съпруга, ти възнамеряваш да ограничиш свободата ми?

— Ако по този начин те опазя от опасности, да. А какво ще кажеш за детето, което ти вероятно носиш. Замисли ли се поне малко за опасността, на която излагаш и него?

Детето. Катриона бавно си пое въздух.

— Нямам намерение да живея като затворник през останалата част от живота си, *ваша милост*. Ако за вас това означава женитбата, тогава може би и двамата трябва да премислим отново вашето предложение.

Лицето на Робърт стана още по-сурово.

Катриона се обърна, за да напусне стаята, преди той да има възможността да види сълзите, които неканени пълнеха очите ѝ. Като мигаше, за да ги прогони, тя тъкмо стигна до вратата, когато го чу да казва:

— Катриона, преди да вземеш едно такова решение, мисля, че трябва да чуеш какво разбрах след посещението ми при Брюстър днес.

Тя се спря, а грандиозното ѝ напускане бе осуетено. Обърна се и зачака.

Робърт посочи към един стол.

— Ще седнеш ли?

Катриона бавно отиде до стола. Седна с изправен, изпънат до болка гръб и го погледна мълчаливо като камък. Робърт си пое дълбоко

въздух, преди да започне.

— Както вече знаем, баща ти, сър Чарлз Дънстрон, е бил барон и е притежавал имението Кранок. Това, което не знаехме, е, че когато той е научил за бременността на майка ти, лейди Катерина, е писал на адвоката си в Лондон, уреждайки условията по наследството, ако почине. Адвокат му е бил Йохан Брюстър. С писмото си е изисквал, ако детето е било син, то да наследи цялото имение и да приеме баронетството. Ако няма момче, това, разбира се, прехвърля всичко на най-близкия жив мъжки роднина, в този случай неговия племенник — Деймън Дънстрон. Обаче в случай на раждане на дъщеря той е поставил съвсем други условия.

Робърт наблюдаваше Катриона внимателно. Сега вече тя го слушаше. И поне знаеше, че е в безопасност.

Когато я видя да слиза пред дома му толкова безгрижна и без да съзнава какво прави, му се искаше да я удуши. Изплашила го бе до смърт с тази своя разходка, а всичко, което той можеше да прави, откакто се бе върнал от кантората на Брюстър, бе да тъпче напред-назад по килима и да гледа през прозореца, като си представя всички видове неприятности, в които би могла да се забърка съвсем сама.

И само ако знаеше истинския размер на грижите, които я очакваха...

— Сър Чарлз е поставил условие, ако му се роди дъщеря и няма лично негов наследник от мъжки пол, цялото му имущество да наследи тя, след като стане на двадесет и една години. — Робърт замълча. — И само ако е омъжена.

Катриона го погледна.

— А ако не е?

— Тогава парите ще отидат на следващия по линията наследник от мъжки пол. По-специално при твоя братовчед сър Деймън Дънстрон. Една част ще ти бъде отделена, но тя ще бъде управлявана, надзиравана и определяна от наследника.

— Деймън — допълни Катриона намръщено.

— Да.

Катриона поседя за миг, осмисляйки новините. После се изправи и го погледна.

— Е, добре, изглежда наистина нямам избор. В края на краищата все пак ще трябва да се омъжа за теб.

— Катриона, аз... — Думите му бяха прекъснати, тъй като тя се обърна и си тръгна. Робърт гледаше безмълвно как върви към вратата, а гърбът ѝ бе изпънат като струна, която всеки момент може да се скъса. Той се намръщи сърдито.

Тя нямаше ни най-малка представа за сериозността на положението си. Не би могла да има, тъй като не беше ѝ казал всичко. Не бе ѝ разказал как точно преди да напусне кантората на Брюстър тази сутрин, адвокатът го бе повикал отново в малката си претъпкана стаичка.

— И едно последно нещо — бе продумал той, като надникна към Робърт над документа, който прелистваше. — Ние, разбира се, ще искаме доказателство за самоличността на лейди Катерина, преди да ѝ предадем наследството.

Първото нещо, за което се сети Робърт, бе приликата, по която сър Деймън бе открил Катриона. Той вече бе намерил начин да обясни действията си отпреди двадесет години, като хвърли отговорността за смъртта на майката на Катриона и брат ѝ върху Мери Макбрайън, която бе мъртва и не можеше да се защити. Така че нямаше да се спре пред нищо, за да се увери, че Катриона няма да вземе наследството. Може би дори замисляше ново убийство, преди да бъде представено каквото и да е доказателство за нейната самоличност.

Единственият им изход бе да намерят семейството на лейди Катерина. Робърт веднага бе стигнал до този извод и бе поставил задача на Ной и Толи да действат. Сигурно щеше да им отнеме известно време, а дотогава той просто трябваше да пази Катриона.

Но след случилото се днес се питаше как ли ще се справи с тази задача.

Толи пристигна за вечеря в осем. Останалите вече седяха в салона, когато Ной дойде в осем и четвърт.

— Къде е Катриона? — попита Толи. — Искам да съм сигурен, че е тук, преди да направя важното си съобщение.

Робърт погледна навън и видя Катриона тъкмо когато слизаше по стълбите. Виждаха се за първи път след скарването им преди няколко часа. Тя влезе тихо и седна на дивана до леля Амелия, стараейки се на всяка цена да не кръстоса поглед с него. Мерийд бе решила да вечеря в

стаята си. Тя бе започнала да работи сватбената рокля и се показваше много рядко от стаята си, само колкото да хапне понякога е тях или да попита Катриона за мнението ѝ по някой въпрос във връзка с модела.

— Чудесно — каза Толи и се изправи. Той си пое дълбоко въздух и зае подходяща поза. — За да отпразнувам успешното си завръщане от Континента и последното залавяне на Бонапарт, както и предстоящата женитба на моите най-добри приятели Робърт и Катриона, организирам празненство в дома си в Кент. Всички в града са поканени, разбира се. На никого няма да позволя да се измъкне.

Толи разказваше с подробности какво възнамерява да направи, когато на входната врата се почука. Минута по-късно в салона се появи Уигин.

— Един господин иска да види лейди Катриона. Казва, че било много спешно.

Катриона погледна Робърт.

— Мислиш ли, че е сър Деймън?

— Не смятам, че е толкова смел. Дори да е той, ние всички сме тук, така че не може да ти направи нищо.

Катриона стана и отиде към приемната. Робърт тръгна след нея.

Един възрастен господин, който изглеждаше поне на седемдесет години, стоеше на входната врата с шапка в ръка. Той се усмихна, когато я видя да приближава.

— Добър ден, милейди — учтиво се обърна към нея, а после кимна и в посока на Робърт. — Ваша милост.

— Познаваме ли се, сър? — попита Катриона.

— Не, но вие сте идвали да посетите майка ми днес предобед.

Катриона веднага се усмихна широко.

— Господин Рейфорд! — Тя стисна ръката му. — Няма ли да влезете и да се присъедините към нашата компания в салона?

— Не. Вече трябваше да съм си у дома. Жена ми се притеснява ужасно, когато закъснявам. — Той извади нещо от вътрешния джоб на палтото си. — Майка ми ме помоли да ви предам това. То дойде с плик, получен днес от баща ми. Това е първото писмо, откакто той си тръгна преди години. Тя каза, че след вашето посещение при нея днес просто е знаела, че ще получи някакви вести от него. Това писмо е било вътре, в плика. Адресирано било до вас. Мисля, че след като го прочетете, ще разберете защо баща ми си е тръгнал по този начин.

Катриона взе малкото листче от ръката му.

— Благодаря ви, сър.

— Довиждане — каза той и се обърна да си върви.

— Господин Рейфорд — извика тя. — Ще изчакате ли само за минутка? Бих искала да ви дам нещо.

Катриона изтича бързо по стълбите и се върна след няколко минути, носейки на ръката си червена дреха.

— Това е мундирът на баща ви. Страхувам се, че е малко поокъсан. Но не мисля, че е минал и ден, в който да не го е носил. Сигурна съм, че той би искал вие да го вземете, докато не дойде време да го носи отново.

Господин Рейфорд ѝ се усмихна, а очите му се овлажниха и заблестяха на светлината на свещите.

— Благодаря ви, госпожице.

Точно тогава иззад ъгъла се показва Мати, като измяука тихо.

— Мати! — Катриона я вдигна на ръце. — Това бе котката на Полковника. Нарекъл я бе Мати на майка ви. Той сигурно ще се притеснява за нея. Може би майка ви би искала да я задържи, докато...

— Не — прекъсна я господин Рейфорд, като поклати глава. — Мисля, че баща ми по-скоро би желал вие да я задържите. Благодаря ви, мис. — Той се поклони леко. — Ваша милост.

А после тръгна надолу по стълбите.

— Но откъде знаехте къде да...

Още преди да завърши изречението си, него вече го нямаше.

Катриона пусна Мати на земята и бързо отвори писмото.

Скъпо мое момиче,

Ако четеш това писмо, тогава вече знаеш, че съм си отишъл и че не съм точно такъв, за какъвто ти се представях. Надявам се, че някой ден ще можеш да ми простиш измамата, също както се надявам, че моята Маргарет, чакала ме през всичките тези години, ще ми прости, че никога повече не се върнах при нея. И не прави същата грешка с господаря, каквато направих аз с Мати, позволявайки светът да се намеси между теб и човека, когото обичаш.

Сега, момиче, за мен е време да напусна този свят. Ти винаги си се страхувала от тази моя кашлица, но човек знае кога става прекалено късно за всичко. Времето ми на тази земя изтече. Не исках да прекарваш дните си покрай мен и да ме гледаш как умирам, така че отидох да си уредя сделките с Господ за нещата, които извърших през живота си. Не искам да плачеш за мен, момиче, така че избърши си очите веднага. Ти си добро дете и ощастливи последните дни на един стар човек.

Грижи се за моята Мати. Тя ще топли краката ти през нощта. Изпращам ти нещо лично за теб. Сега вече е твое. Знаеш много добре какво да правиш с него.

Твой приятел, Полковник Бертран Рейфорд

Катриона обърна втория лист на писмото, като дори още преди да го види, знаеше, че това е яковитската рисуванa карта.

Легендата за съкровището продължаваше.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Каретите започнаха да пристигат по обед, като завиваха пред имението на Толи в Кент. До два часа вече цяла редица се бе строила и чакаше да свали пътниците си, проточила се по бялата чакълеста алея чак до завоя зад дърветата.

От Лондон бяха пристигнали купища гости, на слънцето блестяха лъскави кабриолети, двуколки, водени от стегнати кочияши, чиито ярки ливреи изпъкваха отдалеч, и модерни файтони, теглени от подобрани впрягове от по шест коня. Седналите в тези модерни возила бяха също толкова забележителни. Окичени с щраусови пера и фини коприни, всички бяха дошли в имението на Шелдрейк, за да прекарат едно весело парти в провинцията.

Имението Дрейкли бе разположено сред живописна природа, нарисувана сякаш от нечия четка. Самата сграда, както разбра Катриона, била малка според стандартите на аристокрацията, но на нея ѝ се струваше като палат. Къщата била построена от дядото на Толи, както ѝ обясни той, докато я развеждаше предния ден. Дядо му е бил ексцентрик, който явно бе обичал изключително много патици. Доказателства за тази му страст имаше навсякъде.

Над входната врата имаше хералдически герб, на който бе изрисуван ярко оцветен морски паток с корона, обграден с лавров венец. Навсякъде в долната галерия имаше изсечени от мрамор статуи на патици, а някои от спалните бяха наречени на различни видове от тях. Диви патици, воденичарки, северни морски патици, всички те бяха гравирани дори в дървените панели по стените, а на летите гипсови тавани бяха боядисани други, ако човек вдигнеше очи нагоре, за да ги види.

Мерийд щеше да бъде възхитена, помисли си Катриона, ако не бе предпочела да остане в града. Тя се притесняваше да я остави сама, но всъщност Мерийд бе тази, която взе решението.

— Искам ти да си най-красивата булка в Лондон — бе заявила тя. — А като ви няма всички вас в къщата, ще имам възможност да работя

съвсем спокойно и да довърша роклята.

Катриона се бе съгласила, като знаеше, че Уигин и останалите слуги ще се въртят около нея, така че тя щеше да бъде в безопасност.

Тъй като се очакваха много гости, Катриона щеше да сподели една спалня с Амелия, срещу което тя нямаше нищо против, тъй като леглото в отредената им стая лесно би побрало пет като тях.

Амелия намираше начин да успокои Катриона, когато ѝ се налагаше да влиза в досег с хора от аристокрацията. Обикновено изтърсваше нещо съвсем необичайно и го прошепваше в ухото ѝ, така че никой друг да не чуе. Веднъж, когато бяха излезли на разходка и на нея ѝ се искаше да потъне в земята от любопитните погледи, които я преследваха навсякъде, Амелия забеляза това и ѝ посочи един особено надут господин, който носел корсет под фрака си, а после плесна юздите, за да могат да се разминат с него, докато Катриона се кикотеше неудържимо при картинката, която си представяше.

Катриона стоеше на прозореца на спалнята им сега и оглеждаше разсеяно задната градина, пълна с разцъфнали цветя. В долната ѝ част имаше лабиринт, оформен от висок жив плет, а от мястото, където стоеше, можеше да види и зелената морава, на която някои от гостите се забавляваха с игра на кегли. От страни една от сестрите на Толи учеше децата си да играят на тази игра и те скачаха от радост, когато успяваха да бутнат някоя от кеглите.

Докато наблюдаваше тази сцена, ръката на Катриона инстинктивно се спусна към корема ѝ, където сега се бе свил мъничкият нов живот. Тя все още не бе казала на Робърт, че е сигурна за бременността си, тъй като може би бе малко глупаво от нейна страна, но все още се надяваше той да я опровергае, да ѝ докаже, че не се жени за нея само заради детето и поради факта, че се чувства задължен, а единствено за това, че иска точно нея за своя съпруга. Всичко това бе пълен абсурд, но тя все пак се бе вкопчила отчаяно в тази надежда. С частичка от сърцето си тя все още не можеше да изостави нереалната си мечта.

Катриона погледна надолу, когато чу познато мяукане до краката си.

— Здравсти, госпожице Мати — поздрави тя и я вдигна нагоре, потърквайки лице в пухкавата ѝ козина. — Помислих си, че гониш мишките на тавана или в мазето.

От онази нощ, в която бе прочела последното писмо на Полковника до нея, бе разбрала основанията му да се оттегли така, и като съзнаваше, че никога вече няма да го види, Катриона се привърза още повече към котката. Толи великодушно се бе съгласил Мати да ги придружи за уикенда в провинцията. Мати спеше в краката на Катриона през нощта и се свиваше на кълбо в скута ѝ, когато четеше, като непрекъснато ѝ напомняше за търсенето съкровище. Тя очакваше с нетърпение деня, в който можеше да се върне в Росморай и да поднови търсенето на книгата, която съдържаеше текста за съкровището. Въпреки че вече не се нуждаеше от него и имаше пари, тя бе твърдо решена да го намери в името на Полковника.

Още повече че щеше да има помощник в търсенето, тъй като Робърт бе точно толкова запален, колкото и тя. И двамата бяха решили да довършат започнатото поотделно от баща му и от Полковника, само че щяха да търсят заедно.

Но преди да могат да тръгнат, преди да се върнат в Росморай, Робърт трябваше да разкрие причините за пожара. А това празненства може би щеше да му предостави тази възможност.

Лорд Кингсбург щеше да бъде сред многото поканени в имението гости. Толи бе уредил всичко много ловко, давайки да се разбере, че Робърт ще бъде там и ще кавалерства на загадъчната си годеница. Това щеше да даде възможност на маркиза да опита отново да притисне Робърт за закупуване на колекцията, а на Робърт щеше да предложи подходяща възможност да открие доказателството за вината на лорд Кингсбург.

Освен това имаше и една друга цел на празненството, тази да се възстанови доброто име на Робърт пред обществото. От Толи, Катриона разбра, че бе заинтересувала аристократичния каймак. Доста глупаво ѝ се струваше, но според него тя бе отговорила на цяла поредица от изисквания, за да бъде сметена за „оригинална“ от тях.

Тя бе непозната за другите, освен за своя малък и задружен кръг близки приятели, така че по този начин бе загадка и сензация за тях. Предстоеше ѝ да се омъжи за херцог със скандална репутация, човек, когото бе спасила от заточение, а безусловната ѝ вяра в него вече бе започнала да променя мнението на предишните обвинители. Последното нейно постижение бе, че носеше тъмни цветове, което противоречеше на модните тенденции в момента, но които

благодарение на уменията на Мерийд да шие имаха забележителен собствен стил. Но каквото и да носеше, независимо дали бе фина бална рокля или шапка за езда, накривена на една страна, то тя винаги се придружаваше от превърналото се в неин символ трицветно каре на Макбрайтън.

За краткото време, през което Катриона бе в Лондон, тя бе направила модерно да си шотландец. Кариани шалове бяха започнали да обгръщат млечнобели рамене, а бонета, украсени с ивици каре, стояха гордо върху елегантни фризури. Дори сега, когато погледна групите гости, стоящи долу на моравата, тя забеляза няколко джентълмени да носят кариани жилетки под саката си. Това разкриваше само лекомислието на висшето общество и преди да се извърне от прозореца, тя се замисли мимоходом дали някой от тях би рискувал да облече и шотландски килт.

Катриона се стресна, когато се обърна и видя Робърт да стои на вратата.

— Робърт?

— Намерих нещо, което мисля, че би искала да си върнеш.

Той държеше нещо малко, бяло и квадратно в ръката си. Катриона го погледна и разпозна кърпичката, която бе загубила онази нощ, в която се опита да го прогони от Росморай. После вдигна очи към него.

— Ти си знаел, че е моя?

— Знаех това още онази нощ в библиотеката в Росморай, но никога нищо не ти казах. Когато Мери ми разказа всичко за произхода ти, тя спомена за кърпичката. Обясни, че била на майка ти — на Катерина. Щом разбрах това, си помислих, че сигурно би искала да си я върнеш.

Катриона го погледна замислено. Той е знаел през цялото време, че точно тя се бе опитала да го уплаши през онази нощ, и никога не беше й казал нищо. Но все пак бе запазил кърпичката. Онова зрънце надежда, скътано в сърцето й, започна да расте.

— Благодаря ти.

— Всъщност носната кърпичка не бе единствената причина, поради която дойдох. Искях да си поговоря насаме с теб, преди да започне празненството.

— Да, разбира се. — Катриона се отпусна на стола зад себе си и зачака.

— Катриона, знам, че се чувстваш така, сякаш си изгубила контрол над собствения си живот. И съжалявам много, че те накарах да се почувстваш по този начин. Надявам се, че знаеш, аз никога не бих направил нещо, с което да те нараня. Исках само да те предпазя. Така обикновено действат съпрузите. Никога не съм искал да кажа, че ще живееш като затворник в нашия дом.

Нашият дом. Катриона го погледна сериозно в очите.

— Мислиш ли, че бихме могли да започнем отново на чисто? — попита той.

Това все пак бе нещо и тя се вкопчи здраво в предложението му.

— Разбира се, Робърт.

Тогава той влезе по-навътре в стаята и ѝ се усмихна. Седна в края на леглото е лице към нея.

— Толи ме предизвика да се състезаваме на южната морава. Решил е окончателно да победи Баярд с новия си жребец, който току-що е купил от Татърсол. Помислих си, че би искала да дойдеш.

Катриона се изправи и сложи Мати на стола. Празнотата вътре в нея сякаш понамаля.

— Добре, Робърт.

Точно пред къщата на ливадата се беше събрала цяла тълпа зрители, за да наблюдават Робърт и лорд Шелдрейк. Толи проверяваше коланите на седлото на коня си, красив тъмнокафяв жребец на черни петна. До него стоеше Баярд, също толкова впечатляващ с изпъстреното си сиво тяло, тупащ нервно по тревистата морава и очакващ Робърт.

— Готов ли си да посрещнеш достойно загубата, приятелю мой?

— Лорд Шелдрейк попита Робърт, щом застанаха един до друг.

Робърт се изкикоти.

— Ти по-добре си дръж устата затворена, милорд, за да не би буците пръст, хвърлени назад от копитата на моя кон, да влязат вътре в нея и да те задавят.

Хората наоколо се разсмяха на приятелската престрелка, а зрителите продължаваха да се увеличават.

Толи яхна коня си, който нетърпеливо затанцува, щом той се намести в седлото.

— Условия?

Робърт също се метна на гърба на Баярд и погледна приятеля си със суха усмивка.

— Сто гвинеи.

Тълпата издаде едно дълго и звучно „Ооо“. Толи засмяно поклати глава.

— Хайде, приятелю. Ти можеш да си позволиш повече от това. Какво ще кажеш да удвоим?

Околните също залагаха, като залозите бяха почти поравно за всеки от участниците. Катриона се огледа и точно тогава забеляза лорд Кингсбург да стои в края на групата. Той гледаше право в Робърт.

— Приемам условията ви, милорд — отвърна Робърт. Той го поздрави галантно. — И нека печалбата стане собственост на победителя.

— Чудесно! — каза Толи. — Тогава нека да започваме. — Двата коня застанаха един до друг в края на тълпата. — Маршрутът на надбягването е следният. — Толи посочи напред. — През моравата, над оградата в отдалечения край, около езерцето, през потока и отново назад.

— Изглежда доста лесно — отговори Робърт, като се огледа.

— Ще видим дали все още ще мислиш така, след като те победи. — Той се намести на седлото. — Готов ли си вече?

— А ти?

Те се приготвиха и зачакаха сигналния изстрел на Ной.

— Почакайте!

Катриона разполови множеството, за да се добере до Робърт. Тя махна карираната ивица, която носеше забодена на роклята си.

— Трябва да носиш това за късмет. — Тя се протегна нагоре и го върза на най-горното копче на жакета на Робърт.

— Цветовете на милейди за нейния рицар, който с тръгнал към нови приключения? — тихо попита той.

Тя се усмихна.

Той взе ръката ѝ и я целуна.

— Ще отнеса със себе си добрите пожелания на милейди в битката.

Докато говореше, Робърт се протегна надолу и повдигна Катриона без никакво усилие от земята, слагайки я пред себе си на седлото. Тъмнозелените ѝ копринени поли се разпериха с шумолене върху краката му.

— Една целувка ще подпечата съдбата ми — каза той и преди Катриона да може да отговори, обхвана устните ѝ със своите.

Катриона едва чуваше какво става около нея, тъй като главата ѝ се маеше, а сърцето ѝ биеше лудо, докато Робърт я изпиваше с устните си.

Когато той се отдръпна, тя едва се задържа за реверите му, зашеметена и удивена.

— Ще смачкаш символа на моята дама — каза той, а после леко я отпусна отново на земята. Краката ѝ трепереха доста време, докато успее да се овладее.

— След малко ще се върна, за да открадна целувката за победителя.

Катриона се изправи и се приготви да наблюдава надбягването. Тя почти не чу трясъка от сигналния изстрел.

Те препуснаха, пресичайки моравата в пълен галоп, а изпод копитата летяха чимове и буци пръст. Робърт притисна здраво колене към гърба на Баярд и се наведе ниско над шията му, когато стигнаха до каменната ограда. Той чуваше Толи да язди близо до него, но не си позволи да се обърне и да погледне.

Толкова вълнуващо бе отново да язди, вятърът да шиба лицето му, а мощните гърди на жребеца да се свиват и разпускат под него. Те заобиколиха първата извивка на тихото патешко езерце и точно тогава Робърт забеляза, че Толи започва да го изпреварва. Той зашепна окуражителни думи на Баярд, щом смигнаха до втората извивка.

Когато отново се добраха до прав участък, Робърт отпусна Баярд да препуска с пълна сила. Той чувстваше напъна на жребеца и как краката му поглъщат земята под подкованите копита. Когато приближиха потока, Робърт си помисли да го позадържи малко. Но не го направи. Конят на Толи се забави и пристъпи несигурно през водата, докато Баярд с мощно изпръхтяване прескочи потока и изскочи на финалната пряка с луд галоп.

Вече приближаваха финала, когато Робърт внезапно почувства нещо да изсвистява близо до ухото му. Вторият изстрел, идващ някъде

отзад, лизна рамото му.

Той стегна юздите на Баярд и го спря. Като забеляза рязкото му спиране, Толи направи същото и се извъртя към него. Имаха най-много десетина метра до финала.

Този път Робърт чу изстрела. Куршумът попадна в земята близо до предните копита на Баярд. Конят стреснато подскочи.

— Някой стреля! — чу се вик от тълпата.

— Доколкото знам, никъде наоколо не се ловува — обади се Толи. — Ей там! — Той посочи на запад към върха на хълма. Там имаше фигура на мъж, яхнал кон, който се виждаше само като сянка на фона на слънчевата светлина. — Да го настигнем!

Робърт и Толи се спуснаха след другия ездач, който се извъртя и препусна бързо към дърветата. Няколко от гостите, които също бяха на коне, се присъединиха към преследването.

Катриона гледаше тревожно след тях, а стомахът ѝ се бе свил на топка от страх за Робърт, когато той изчезна от погледа ѝ.

Чакането бе непоносимо. Като се има предвид преднината на Робърт пред Толи в надбягването, нямаше никакво съмнение, че изстрелите бяха предназначени за Робърт. Няколко от дамите, стоящи близо до Катриона, се опитаха да я успокоят. А Амелия стисна ръката ѝ окуражително.

— Той ще се оправи. Ще открият кой направи това.

Кой направи това... Катриона се обърна и погледна към мястото, където преди малко стоеше лорд Кингсбург. Но него го нямаше.

Изведнъж някой извика.

— Ето ги!

Катриона гледаше напрегнато как групата ездаци се приближава към тях. Когато видя Робърт сред тях, тя затвори очи и въздъхна тежко.

Всички започнаха да задават едновременно въпроси. Кой бил стрелял? Къде изчезнал? Катриона едва чу Толи да обяснява, че ездачът бил мъж и го загубили в гората. Тя бързо си проби път към Робърт, който току-що бе слязъл от коня. Прегърна го, отпусна глава на гърдите му и затвори очи.

— Всичко с наред — каза тихо той.

Катриона отвори очи. Тя видя през сълзи карето все още да виси вързано на жакета му, но нещо не бе съвсем наред в него. На фона на синьо-бяло-зеленото парче плат избиваше червено петно.

— Робърт, но ти кървиш.

— Добре съм. Изстрелът само ме близна. Нищо сериозно.

Катриона разтвори предницата на жакета му. Не можеше да види раната веднага, тъй като връхната му дреха бе тъмносиня. Но като я разтвори, Катриона видя, че нараняването бе много повече от *нищо*.

Катриона ахна изплашено при вида на яркочервената кръв, която бе избила през ризата му там, където куршумът бе влязъл в рамото му.

Докторът, когото Толи бе изпратил да повикат, пристигна почти след час. Катриона вече бе завела Робърт в най-близката отворена стая — библиотеката — и бе започнала да сваля ризата му, разкопчавайки копчетата от горе на долу, когато той сграбчи ръката ѝ.

— Катриона, докторът ще се погрижи за раната ми.

— Глупости, поне мога да я почистя. Но трябва да свалим ризата и...

— Катриона — прекъсна я Робърт тихо, — ние все още не сме женени...

Той погледна към прага на стаята, където в коридора стояха и гледаха почти всички гости.

Докторът пристигна точно в този момент, като по този начин спорът се прекрати от само себе си.

— Госпожице, знаей, че се притеснявате за негова милост, но ви уверявам, че той се намира в сигурни ръце. От местните ловци съм извадил доста куршуми. Но вероятно раната няма да е много приятна гледка и няма смисъл да припадате и вие.

Да припада? Катриона никога досега не бе припадала. Тя единствена бе стояла и помагала на майка си, когато Мери заши крака на Ангъс, след като той го бе порязал с косата. Но въпреки това сега погледна към вратата и любопитните очи на тези отвън. Реши, че вече бяха осигурили достатъчно материал за разговор на гостите.

— Ще ви изчакам в салона.

Катриона седеше с Толи и Амелия, когато докторът дойде да ги види след около час. Ной се бе изправил до прозореца зад тях. Те обсъждаха възможните заподозрени, които бяха сведени всъщност до двама — лорд Кингсбург и Деймън.

— Лорд Шелдрейк — обади се докторът от вратата, — моля за малко внимание, за да ви разясня състоянието на херцога.

Толи погледна към Катриона.

— Предполагам, че годеницата на негова милост е тази, с която трябва да разговаряте.

Докторът кимна и се приближи.

— Госпожице?

— Може да говорите спокойно и тук, докторе — каза тя. — В тази стая са най-близките приятели на Робърт и семейството му.

— Много добре. Куршумът е влязъл в мускула на рамото и не е засегнал костта. С известно усилие успях да го извадя. Поизмъчих малко негова милост. Раната бе почистена и превързана, като преди това го упоих с лауданум, за да не чувства болката. Помолих двама от лакеите на лорд Шелдрейк да го отнесат в спалнята му горе. Ще трябва да поспи тази нощ. Утре вероятно ще може да излиза и да се разхожда наоколо, но трябва да не прекалява и да не се натоварва излишно.

Катриона кимна с глава.

— Аз ще се погрижа за това, сър.

Докторът й връчи едно шишенце.

— Ето ви още една доза лауданум, ако почувства нужда. Ще дойда утре сутринта, за да проверя превръзката и да почистя отново раната.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Катриона отвори вратата към спалнята на Робърт внимателно и без да вдига никакъв шум. Вече бе почти призори. Тя бе изчакала нетърпеливо в стаята си, докато не чу последните гости да се оттеглят. Странно, но точно Амелия ѝ бе помогнала, като наблюдаваше коридора.

Амелия знаеше, че Катриона бе извън себе си от притеснения по племенника ѝ, както и че няма да мигне цяла нощ, ако не отиде да го види. Катриона щеше да тъпче напред-назад и щеше да държи и Амелия будна. Тя искаше да бъде при Робърт, ако му потрябва. Искеше да се увери, че той бе добре, а това нямаше да стане, докато не го види със собствените си очи.

Катриона се питаше дали Толи бе казал на Робърт, че все още не са разбрали кой бе стрелял по него. Лорд Кингсбург бе открит покъсно и не знаеше нищо за инцидента, тъй като заедно с още един гост — граф, чиято репутация бе извън всяко съмнение — бе играл вист през цялото време. В такъв случай оставаше другият заподозрян — Деймън. Кое то, разбира се, означаваше, че той ги бе последвал в Кент и би могъл в този момент да бъде навсякъде.

Свещта, носена от Катриона, хвърляше ореол от светлина около лицето на спящия Робърт, когато го погледна в леглото. Той почти седеше, подпрян с няколко възглавници. Гърдите му бяха голи, а лявото рамо — увито с превръзки. Като остави свещта на масата до леглото, тя се отпусна на стола до него, сложи Мати в скута си и разтвори книгата, която носеше.

Робърт ѝ я бе дал, преди да напуснат Лондон, след като я бе завел на някакво място, наречено Хатчардс, където тя бе разглеждала спокойно пълните с книги лавици, докато той седеше и четеше вестници. Двамата прекараха цели три часа там. Книгата бе приключенска, така ѝ каза той, съвременен разказ за Свещения Граал, чието действие се развиваше в планините на Шотландия. Авторството ѝ бе забулено в тайнственост. Писана анонимно, тя бе причинила

високи залози измежду обществото. Въпреки че много хора предполагаха кой я е написал и независимо от огромния успех на романа, никой все още не бе предявил права върху авторството. Вече бе издадена няколко пъти и сигурно щеше да продължи да се преиздава, но издателят твърдо отказваше да разкрие мистериозния автор на книгата, наречена *Уейвърли*.

Катриона намери мястото, до което бе стигнала. Опита се да се съсредоточи върху думите, но очите ѝ постоянно бягаха към Робърт. Тя си спомни светлината, която струеше от очите му, когато ѝ даде книгата, предизвиквайки я с неизвестната все още личност на автора. Нейното ново „приключение“, така го бе нарекъл той, надявайки се четенето да ангажира вниманието ѝ, докато се върнат в Росморай да предприемат тяхното истинско търсене. Ако тя разбираше автора правилно, според него тя ще разбере какво да прави със съкровището, когато го намери. А ако не успее, тогава решението ще бъде негово.

Катриона предпочиташе да вижда Робърт такъв, какъвто си го спомняше онзи ден при Хатчардс — предизвикателен и закачлив — отколкото да гледа побелялото му лице и избилата по ризата му кръв. Прекараното в салона време, докато чакаше докторът да излезе от стаята, в която лежеше Робърт, ѝ помогна да преосмисли много неща. Тя обичаше Робърт. Обичаше го такъв, какъвто беше. Мисълта, че бе толкова близо до загубата му, я изпълни с такъв страх, какъвто не бе преживявала досега. Тя искаше да прекара остатъка от живота си с него. Дори да не я обича така, както тя него, може би един ден щеше да я обикне. Или просто не можеше да го направи. Вече не я интересуваше. Искаше само да чуе гласа му отново.

— Знаеш ли, четях книгата, която ти ми даде — тихо му прошепна тя. Съзнаваше, че от лауданума няма да я чуе, но ѝ се искаше да направи нещо повече от това просто да стои и да го гледа. — Не зная защо има толкова спорове около това кой е написал този роман, след като е толкова очевидно, че това е сър Уолтър Скот. Кой друг би могъл да го направи? Ще съжаляваш, че се обзаложи с мен.

Тя го погледна. Очите му бяха все още затворени, а гърдите му леко се повдигаха и спадаха. Тя стана от стола и се отпусна на колене до леглото. Взе ръката му и я притисна към лицето си. *Какво ще стане, ако изпадне в треска тази нощ и никога повече не се събуди?*

Какво ще стане, ако Робърт така и не разбере, че тя носи неговото дете в себе си?

— Знаеш ли, аз те обикнах дори преди да се срещнем? — му прошепна тихо тя. — Говорех на портрета ти, който висеше в библиотеката в Росморай. Смятах, че си великолепен. И все още мисля така. А сега нося детето ти. — Тя отпусна глава на крака му. — О, Робърт, исках да ти кажа. Опитах се, но все не намирах подходящия момент. Не исках да се чувстваш задължен, не исках да оставаш с впечатлението, че нямаш избор и трябва да се ожениш за мен само заради детето. Знам, че не ме обичаш, не и така, както аз теб. Но все пак имаш някакви чувства към мен и това ми е достатъчно. Не бях права да очаквам и ти да ме обичаш. Някои бракове се основават на далеч по-малко неща. Но аз ще те направя щастлив, Робърт. Обещавам. Ще те обичам достатъчно и за двама ни.

— Не, няма да го направиш.

Катриона вдигна глава. Очите на Робърт бяха отворени, напрегнати и напълно разбиращи. Той се бе събудил. Колко ли от току-що казаното бе чул?

Той докосна лицето ѝ с длан.

— Катриона, какъв глупак съм бил! Веднъж ти ми каза, че било нормално да се нуждая от някого. Бях паднал в един поток и избухнах. Когато ми го каза, не ти повярвах. Мислех, че да се нуждаеш от някого означава, че си слаб и зависим. Но съм грешил. Да се нуждаеш от някого само те прави още по-силен. Аз изпитвам въпиеща нужда от някого, Катриона, и това си ти. Трябваше да разбера това още първия ден, когато дойде при мен в Росморай и разпръсна светлина в моя мрачен и сърдит свят. Ти единствена не се държеше с мен сякаш бях инвалид. Ти стана моите очи, когато не виждах, и моето сърце, когато не чувствах. А сега носиш дете. Нашето дете — твоето и моето. Как можеш изобщо да си задаваш въпроса какво е отношението ми към теб? Да имам някакви чувства към теб? Та нима тези думи могат да опишат какво означаваш ти за мен? Така че ще ти обясни с думи, които ще разбереш, думи, казани веднъж от теб, но тогава бях твърде голям инат, за да разбера истинското им значение. *Да джейл агам орт.* Обичам те. Обичам жената, която ме блъсна в потока, обичам Катриона Макбрайън. И дори да отнеме остатъка от живота ми, то аз все пак ще ти докажа колко много означаваш за мен.

Катриона се питаше дали не сънува. Само когато почувства Робърт да я придърпва към себе си и да я целува, чак тогава се увери, че не си въобразява. И тя отвърна на целувката му с цялата любов и страст, които чувстваше към него от дъното на душата си.

— Нуждая се от теб сега, Катриона — промълви той, гризвайки леко ушенцето ѝ, спускайки устни по шията ѝ, а накрая зарови лице в косата ѝ.

— Рамото ти — отвърна тя, въпреки че се молеше той да не спира.

— Ти можеш да ме любиш, Катриона. Можеш да ме имаш цяла нощ.

Катриона кимна с глава.

— Покажи ми как да те любя, Робърт.

Катриона се изправи на края на леглото и започна бавно да маха нощницата си, докато не я пусна на пода. Робърт я гледаше напрегнато, очите му я галеха, спускаха се по всяко едно местенце, което си бе мечтал да докосва.

— Ела тук, Катриона.

Той протегна ръка и я накара да седне до него. Започна да я целува — първо устните, шията, а накрая засмука и розовите пъпки на гърдите ѝ. Катриона се почувства така, сякаш в тялото ѝ се разгоря див пожар. Всяка клетка в тялото ѝ трептеше, а всяко докосване на устните му по кожата ѝ караше желанието в нея да расте и да я изпълва, да я издига все по-нагоре, докато не почувства, че не може повече да чака.

Робърт я намести върху себе си, така че тя го яхна. Пръстите му намериха сърцевината ѝ, погалиха я, атакуваха я нежно, докато не се овлажни и затрепери при всяко движение на ръката му. Тя отпусна хълбоците си над него, насочвайки го навътре в себе си, докато не я изпълни цялата. Той нахлу дълбоко. Като следваше движенията му, тя повдигаше бедра, преди да го поеме отново навътре. Ръцете му шареха по нея и разгаряха желанието ѝ все повече. Колкото по-бързо я атакуваше той, толкова по-трескави ставаха и нейните движения, докато се залюшка цялата над него, отметнала глава назад и търсеца освобождение.

И когато този миг дойде, Робърт сграбчи хълбоците ѝ и я наниза върху копието си за последен път, потъвайки дълбоко в горещата ѝ глъбина. Чакането свърши и желанието в нея се разпръсна на милиони

малки вълнички на задоволство. И в същия миг, когато изпитваше това невероятно удоволствие, тя чувстваше как Робърт се движи вътре в нея и хвърля семето си. Това бе най-прекрасното чувство, което някога бе изпитвала.

Като все още го държеше в себе си, Катриона се отпусна на гърдите му и се заслуша как сърцето му постепенно успокоява ритъма си, дишането му става все по-равно, а разгорещената кожа се охлажда. Досега не бе изпитвала такова невероятно щастие.

Неделната утрин се очертаваше приятна и слънчева, а лекият ветрец поклащаше листата на високите брези. Закуската бе сервирана във моравата, като лакеите бяха преместили огромната дъбова маса от официалната трапезария и още една от по-малкия салон, където обикновено се хранеше само семейството, когато нямаха гости. Храна на подноси се носеше непрекъснато, френският готвач на Толи бе станал призори, за да подготви чудесния пир. А Толи не бе скъпил средствата, за да се подготвят най-екзотичните менюта.

Вестфалска шунка, яйца с масло, куп различни видове риба, поднесени с разни сосове, дори банани по ямайски бяха включени с платата от екзотични плодове. И въпреки обичайното за нея любопитство, Катриона не можа да опита езика от северен елен, който младият господин срещу нея консумираше с такъв апетит. Всъщност стомахът ѝ нещо не бе в ред. Но въпреки това тя откри, че като избягва да гледа в чиниите на другите, не се чувстваше толкова зле, така че просто отпиваше от чая си и отгризваше по-малко от една бисквита.

— Как се чувства херцогът, госпожице Дънстрон?

Лейди Шелдрейк, майката на Толи, бе дошла зад нея. В ръката си държеше чиния с пушена херинга с наденички, плуващи в някакъв приятно миришещ сос. Щом Катриона се обърна, чинията се оказа точно под носа ѝ. Тя почувства как стомахът ѝ се разбърква и бързо се отвърна, преглъщайки упорито, за да овладее пристъпа на гадене.

— Не съм го виждала тази сутрин, милейди. Мисля, че ще пази леглото днес.

Никой не бе по-изненадан от нея, когато Робърт излезе през двойните врати, за да се присъедини към тях само след няколко секунди. Бяла превръзка придържаше ръката му през рамо, изпъквайки

на тъмнозеленото му сако. Доста хора станаха, за да го поздравят, така че му отне известно време, преди да стигне до Катриона. Той се усмихна, взе ръката ѝ и я целуна галантно.

— Робърт — промълви тя.

— Добро утро, скъпа моя. Чичо доктор дойде тази сутрин да провери рамото ми и да смени превръзките. Той каза, че мога да стана, ако държа ръката си неподвижна с тази през раменна превръзка. Обясних му, че не мога да ти дам възможност да намериш някой друг, с когото да си прекарваш времето в мое отсъствие. И той ме разбра. Надявам се, че си спала добре?

Катриона не можа да сдържи усмивката си в отговор на неговата очевидна закачка. Тя бе напуснала стаята му преди няколко часа, след като го бе любила още веднъж, преди зората да нахлуе през прозорците.

— Да, ваша милост, спях много добре. Благодаря ви. А вие?

— Много добре. Чувствам се съвсем възстановен. Не съм сигурен, но ми се струва, че лауданумът трябва да е засегнал някои нервни окончания, тъй като имах един много необичаен сън...

— Радвам се, че нараняването не ви е попречило да се насладите на дневните ви занимания — прекъсна го Катриона, хвърляйки му предупредителен поглед.

Робърт се усмихна, явно се наслаждаваше на неудобството ѝ.

— Ни най-малко. — А после се наведе и прошепна в ухото ѝ. — Нито пък пречи на нощните ми занимания.

Катриона се засмя, като почувства как се изчервява. Тя се огледа наоколо, абсолютно сигурна, че всеки седящ на масата знае съвсем точно какво се бе случило предната нощ. Точно тогава забеляза една руса жена, която я зяпаше съвсем открито.

Тя седеше в другия край на масата и очевидно наблюдаваше напрегнато размяната на реплики между двамата. Очите ѝ се местеха от Робърт към Катриона, която тя гледаше втренчено, стиснала уста намръщено, сякаш току-що бе лапнала лимон. Като забеляза погледа на Катриона, тя стана и изчезна в къщата.

— Коя беше тази жена? — попита Катриона Робърт.

— Лейди Антея Барет — отвърна той.

Деймън бе споменал името ѝ онази нощ, когато бе танцувал с нея.

— Не сте ли били сгодени някога?

— Виждам, че клюкарите все още разправят стари истории. — Робърт остави вилницата си за нейна радост, тъй като видът на забоденото яйце на върха ѝ преобърна стомаха. — Да, бях сгоден за Антея за съвсем кратко време. Тя скъса годежа ни след пожара, когато разбра, че съм ослепял.

Катриона погледна отново към вратата.

— Доколкото личеше от изражението на лицето ѝ, тя вече съжалява за решението си.

Тя отпи от чая си и погледна в чинията на Робърт. Той явно си бе възвърнал апетита тази сутрин. Тя се наведе, за да махне едно камъче, което бе влязло в обувката ѝ. Когато вдигна глава отново, Робърт държеше пълна вилица с най-нездравословно изглеждащото вещество, което някога бе виждала. И го поднесе точно под носа ѝ.

— Трябва да опиташ задушения заек, скъпа. Истински деликатес е.

На това Катриона отвърна по единствено възможния за нея начин — като изхвърли всичко от стомаха си право в скута му.

Катриона лежеше на леглото, притиснала към челото си напоена с оцет кърпичка, и гледаше навън през прозореца, където облаците се спускаха все по-ниско, като се питаше дали някога се бе чувствала по-унижена, отколкото в момента. Все още не можеше да повярва, че успя да го направи, въпреки че самата фигура на Амелия, седяща пред нея и махаща леко с ветрилото, бе достатъчно доказателство за извършеното.

Тя бе повърнала върху Робърт на масата за закуска, на която присъстваше половината от елитното лондонско общество. Толи, бог да го благослови, моментално бе обвинил заека, като заповяда на слугата веднага да „изхвърли боклука навън“ и предупреди гостите си да не преглъщат нито зальк повече от него. А после Амелия, тази добра душа, последва примера на Толи и заяви, че и на нея ѝ става лошо, след като бе хапнала от заека. Чиниите бяха събрани и на тяхно място се появи димящ билков чай, който да успокои нарастващия брой разстроени стомаси. Но въпреки добронамерената им помощ, с която искаха да отвлечат вниманието от нея, Катриона знаеше истинската причина за своята отпадналост. А тя със сигурност не бе заекът.

А сега вероятно я знаеха и всички останали.

— Ти си бременна от него, нали? — попита Амелия от стола до леглото, отгатвайки съвсем лесно мислите на Катриона.

Тя просто затвори очи.

— Няма от какво да се срамуваш, скъпа. Децата са божия благодат. — Амелия я потупа по ръката. — Да ти донеса ли малко чай?

Катриона едва успя да ѝ се усмихне леко в отговор.

— Не, благодаря, стомахът ми започва да се оправя вече. — Тя си пое дълбоко въздух. — О, какво ли си мислят всички?

— Ти даде на моя племенник толкова много. Цял живот ще съм ти благодарна. А другите... някои поклащат неодобрително глави и чешат езиците си. Казват, че не било модерно да показвате толкова открито любовта си един към друг. А междувременно съпрузите им се измъкват, за да се срещнат с някоя любовница в конюшните. Ако са отгатнали истината за детето, то те ще я забравят веднага щом двамата с Робърт се венчаеат и се върнете в Росморай, а на дневен ред се появи нова клюка. Други коментират, че било много освежаващо да видиш мъж и жена толкова влюбени един в друг. Ти възстанови репутацията на Робърт в обществото, скъпа Катриона. Те вече не говорят за пожара и за съучастието му в него, в което толкова вярваха навремето. Те започват да вярват в лечебните сили на любовта, в нейната магия, защото именно твоята любов възвърна зрението на Робърт. И никой не трябва да се срамува за нещо толкова прекрасно.

Когато Катриона се спусна до стълбите, от салона се чуваше весел смях. Тя се приближи до вратата, като все още не можеше да повярва, че е толкова късно. След провала същата сутрин тя реши да подремне, за да се възстанови. Когато се събуди, разбра, че е проспала обета.

Тя се спря на прага на салона и огледа гостите вътре. Наоколо бяха сложени маси за игра на карти, а група джентълмени бяха застанали до камината, отпиваха вино и разговаряха. Дамите си говореха тихо или бродираха гоблени, а друга група бе заобиколила пианото и жената, която свиреше. Моментът бе удобен, така че Катриона съвсем спокойно влезе вътре. Отне ѝ само миг да намери Робърт, който седеше на един стол в дъното на стаята. Толи, Ной и Амелия седяха наблизо. Точно от тяхната малка групичка се чуваше дружният смях.

Толи говореше, когато тя се приближи.

— Ще бъде ново преживяване този път, да пътуваш за Париж, без да отиваш на война.

Точно тогава Робърт я забеляза.

— Започнах да се страхувам, че ще проспир останалата част от празненството. — Той се усмихна. — По-добре ли се чувстваш?

— Доста по-добре — отвърна тя и седна до Амелия на дивана. Толи продължи, като описваше подробно планове за пътешествието си, на което смяташе да потегли след месец. Робърт го закачаше, че сигурно се е влюбил в някоя францужойка последния път, когато бе посетил града. Толи се усмихна леко, опитвайки се да не се издава, но вместо това само потвърди заключението на Робърт.

В този момент се приближи икономът и се наведе над Толи, шепнейки нещо в ухото му.

— Чудесно! — отвърна Толи. — Изглежда тази нощ ще бъде нощта на изненадите.

Той се изправи и напусна стаята, само за да се завърне минутка по-късно с един мъж, който бе явно по-възрастен и с много внушителна външност.

— Катриона — каза Толи, — искам да те запозная с един човек.

Катриона се изправи. Мъжът бавно се приближи.

— Катерина?

Тя го погледна любопитно.

— Моля, сър?

Мъжът я гледаше така, сякаш виждаше пред себе си призрак.

— Това не може да бъде тя, разбира се, но приликата е забележителна.

— Познаваме ли се?

— Катриона — обади се Толи. — Този човек с Кристиан Талбот, виконт Плимлок. Той е твой чичо.

Тя погледна към Робърт.

— Мой чичо? Но как? Баща ми е нямал братя, защото те щяха да го наследят преди Деймън.

— Не, той с брат на майка ти — обясни Ной. — Всъщност нейният брат-близък. Открих моминското име на майка ти чрез Брюстър. Той направи някои проучвания и откри, че тя се е казвала

Катерина Талбот, преди да се омъжи за баща ти. Тогава аз се помъчих да открия дали няма останали живи роднини и открих лорд Плимлок.

Катриона веднага погледна към медальона си. Инициалите бяха К и Т.

— А, младият мъж, който е изрисуван тук. Това вие ли сте?

Лорд Плимлок погледна медальона и кимна усмихнато.

— Майка ни даде това на Катерина, когато тя бе малка. Щом ви видях вас, както и медальона, разбрах, че няма никакво съмнение в самоличността ви. Признавам, в началото бях малко скептичен, когато ми казаха, че Катерина имала дъщеря, но след като чух за сър Деймън, всичко започна да се намества. Така и не успях да се примиря със смъртта на Катерина. В нея имаше твърде много въпроси без отговори.

— Вие сте били близнаци — каза Катриона — също като...

Той кимна с глава.

— Разбирам, че сте имали брат.

— Да. Починал при раждането.

Катриона бе мислила много за невръстния си брат, който не бе живял достатъчно дори за да разбере, че е имал сестра. Когато бе научила за първи път истината за произхода си, Катриона някак бе избутала настрана мисълта за брат си. Все още не бе готова да застане лице в лице с тази част от живота си, след като загуби толкова бързо почти едновременно Мери и Ангъс. Дори майка ѝ, лейди Катерина, не навестяваше мислите ѝ толкова често, а стоеше погребана дълбоко в съзнанието ѝ, скрита, докато тя не се почувства готова да се изправи пред тях.

Но откакто разбра, че е бременна, често я навестяваха мисли за брат ѝ и за лейди Катерина. Какъв ли щеше да бъде днес? Щеше ли да е висок? На нея ли щеше да прилича? Какъв ли щеше да бъде животът ѝ, ако и двамата бяха оживели? Като разбра сега, че и майка ѝ бе имала брат близък, сякаш разпръснатите части на мозайката най-после се подредиха.

— Сигурно имате доста неща, за които искате да си поговорите — каза Робърт. — Ще ви оставим насаме.

Когато другите се отдалечиха, Кристиан седна на дивана до Катриона.

— Вие познавахте ли баща ми? — попита Катриона.

— Да. — Кристиан погледна настрани. — Аз бях против женитбата им не защото мислех, че Чарлз няма да е мил с нея. Той бе лудо влюбен в Катерина. Това бе очевидно за всеки, който ги видеше. Но си мислех, че е доста по-възрастен от нея. Тя бе толкова млада. Той се бе женил и преди и бе загубил първата си съпруга при раждане. Само ако бях знаел...

Катриона се протегна и докосна ръката му. Изглежда докосването ѝ първо го изненада, но после той се усмихна.

— Трябва да сте я обичали много — обади се Катриона.

— Ние бяхме много близки, а понякога изглеждахме като едно цяло. Но след като се омъжи за Чарлз, аз постъпих много глупаво. Разсърдих ѝ се, че ме изостави. Толкова много приключения можехме да преживеем заедно. — Той затвори очи и си пое дълбоко въздух. — Сега вече знам защо бях толкова против женитбата ѝ с Чарлз. Защото тя ме напускаше и може би някак си съм чувствал, че никога повече няма да я видя. Тя ми писа, всъщност ми изпрати цели купчини писма, в които ме молеше да отида и да я видя. Никога не ѝ отговорих. По-късно, след смъртта на Чарлз, тя ми писа за Деймън, за страха, който изпитваше от него, а аз просто игнорирах молбите ѝ за помощ, казвайки си, че тя сама си е виновна. — Той погледна Катриона, а очите му бяха влажни от неизплакани сълзи на съжаление. — Аз можех да я спася. Катерина можеше днес да е жива, ако не бях постъпил така, можеше да са живи и тя, и брат ти. Защо? Защо постъпих толкова егоистично?

Катриона го погледна.

— Не. Вие не сте виновен. Само един-единствен човек е виновен и това е Деймън. Той трябва да си плати за деянията. И ако ще това да отнеме остатъка от живота ми, аз ще намеря начин да го накарам да понесе наказанието си.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Катриона и Кристиан прекараха останалата част от деня заедно, като през това време откриха, че и двамата споделят доста общи интереси. Любовта към книгите изглежда бе характерна черта за членовете на семейство Талбот, както и склонността към приключения.

Нейната майка и Кристиан били единствените деца на родителите си. Кристиан ѝ разказа, че неговата майка, бабата на Катриона, първата Катерина, починала съвсем наскоро от треска. Всички те бяха наследили любовта си към четенето от нея. А от дядото на Катриона, първия виконт Плимлок, бяха взели любовта си към приключенията. Кристиан ѝ разказа как веднъж той се опитал да полети от горния етаж на семейното им имение, Локууд, с криле, които сам си бил направил от пера, прикрепени едно за друго с канап. Но вместо да полети, той се приземил неуспешно, счупвайки единия си крак.

Докато Катриона прекарваше времето си с чичо си, Робърт се захвана със собствения си бизнес. Той стоеше в галерията на Шелдрейк, възхищаваше се на произведенията на изкуството, събрани от Толи и неговите предшественици, и чакаше. Наблюдаваше една картина на дива патица в полет, когато маркиз Кингсбург влезе в помещението и се приближи към него.

— Предполагам, че вашата покана означава, че сте обмислили отново моето предложение — каза той намръщено, когато застана до Робърт.

Робърт не отклони поглед от картината и по никакъв начин не показва, че забелязва маркиза.

— Знаете ли, сега, когато погледна някаква картина, статуя или дори надникна навън, към природата, аз се страхувам да затворя очите си, тъй като, когато ги отварям, може да се окаже, че отново съм ослепял.

Кингсбург огледа картината.

— Забележително нещо — каза той, — така да възстановите зрението си.

— Да, нали? — поколеба се Робърт. — За съжаление нараняванията, нанесени от пожара на останалата част от семейството ми, бяха много по-жестоки. От смъртта е много трудно да се възстановиш.

Кингсбург сякаш започваше да се чувства неудобно.

— Такава трагедия.

Робърт се обърна към него и го погледна непреднамерено.

— Знаехте ли, че Джейми, синът на брат ми и техен наследник, щеше да стане на пет години този месец? — Той се извърна отново към картината. — Джейми наистина имаше талант. Аз също се стремях към това, но моят талант е по-скоро във възприемането, а не в създаването. Но Джейми би могъл да стане необикновен художник, ако само му бе дадено достатъчно време. А кой би могъл да каже какво би постигнало детето, с което съпругата на брат ми бе бременна? Никога няма да разбера.

— Аз съжалявам много за случилото се с вашето семейство, Девънбрук — отвърна Кингсбург, а раздразнението в гласа му растеше. — Загубата ви е очевидна, както емоционалната, така и финансовата. Точно затова ви предложих да закупя останалите платна от колекцията ви, за да ви помогна да се възстановите и да продължите нататък.

— Иронията във всичко това, милорд, е, че колекцията всъщност е останала почти незасегната. Аз, разбира се, не бих могъл да зная това, докато не възстанових зрението си, но баща ми се бе погрижил да изпрати повечето от картините в имението ни в Шотландия. Те не са били в имението Девънбрук, когато е избухнал пожарът, така че са били опазени. Колекцията беше слабостта на баща ми. Той й бе отдал целия си живот. Не мисля, че ще покаже някакво уважение към паметта му, ако се разделя дори само с едно платно от нея сега. Благодаря ви за предложението, милорд, но аз просто трябва да ви откажа.

Робърт се обърна и се отдалечи по дългата галерия, разглеждайки произведенията на изкуството, изложени там, като изостави Кингсбург.

— Девънбрук.

Робърт мислеше, че той вече си е отишъл. Но когато се обърна, видя, че Кингсбург все още стоеше там, където го бе оставил. Очите

му бяха отчаяни.

— Трябва да апелирам към вашата чест на джентълмен.

— Джентълмен? — усмихна се Робърт язвително. — Но аз не съм джентълмен, милорд. Не си ли спомняте? Аз избих цялото си семейство за една титла.

Кингсбург загуби контрол над себе си и започна да плаче, скри лице в ръцете си.

— Не трябваше да става по този начин. Всичко това бе нещастен случай. Най-лошият вид нещастен случай, не съм искал да умирам.

Робърт стоеше и слушаше всяка една от непредпазливите думи, които редеше маркизът.

— Той трябваше само да намери картината и да я унищожи. Но не я намерил при другите. Помислил си, че може да е в покоите на баща ти. Свещта паднала. Завесите се запалили бързо. Прекалено бързо. Нямамо начин да ги угаси. Но този страхливец, той просто избягал, за да се спаси. Просто изоставил баща ти и останалите да умрат. О, Боже, ако можех да заема мястото на Джеймс, щях да го направя на драго сърце. Кълна ви се, щях да го направя. Ние бяхме заедно в университета. През всичките онези години. Никога не съм го мразил. Завиждах му. Та той имаше Луиза. Той имаше всичко, за което някога съм мечтал. А после се сдобил и е картината...

— Каква картина, Кингсбург?

Кингсбург вдигна глава от ръцете си, лицето му бе цялото червено, а очите — подуты.

— На нея бе жена ми. Тя имаше любовник. Художник. Той я нарисувал гола, излегнала се така, че всички да я видят. И всички да я разпознаят. Мислех си, че най-после всичко е приключило. Проследих платното до някакъв търговец във Франция. Отне ми десет месеца да го намеря. Един мъж на име Шарл я бе купил. Изпратих му предложение. И той прие. Но после по някакъв начин баща ти разбра. Той плащаше на една от камериерките в домакинството ми, за да му докладва за всичко. Той купи картината изпод носа ми. Щеше да я изложи, та всички да могат да я гледат. На бала на твоята етърва. *Доброто общество*. Всеки щеше да я види. Всеки щеше да види съпругата ми. Чисто гола. И всички щяха да разберат.

Робърт го слушаше внимателно. Той просто не можеше да повярва на ушите си.

— Баща ми с купил недискретна картина е вашата съпруга на нея и ви е казал, че ще я изложи пред обществото? Напълно преднамерено?

Кингсбург поклати глава.

— Той не знаеше, че това е тя. Все още не бе виждал картината.

— Защо просто не му казахте истината?

— Не можех. Нали бе откраднал от мен Луиза, майка ви, преди години. — Той се разсмя горчиво и мрачно. — Откраднал. Та Луиза никога не е била моя. Вместо мен, тя винаги бе искала баща ви. Прекалено много ме бе срам, за да му кажа истината за жена ми. А трябваше. Сега вече знам. Но аз исках да го праметна с неговата собствена хватка. Не трябваше да го правя. Трябваше просто да отида при него и да му кажа истината. Но ние се съревновавахме от много години. И аз бях губил прекалено много от него. Просто не можех да го направя.

Гласът на Кингсбург започна да звучи все по-силно, а после той изведнъж млъкна и се свлече на пода, притискайки с ръце гърдите си. Лицето му бе червено, почти пурпурно на цвят. Сякаш престана изобщо да диша. Робърт изтича до него, приклекна и потърси пулса му.

— Кингсбург!

Сърцето му препускаше като лудо. Маркизът се бореше за въздух. Бореше се за живота си. Робърт охлаби вратовръзката му и започна да разкопчава копчетата на жилетката му. На вратата се показва някакъв прислужник, явно чул бъркотията.

— Тичай! — изкрещя Робърт. — Извикай лорд Шелдрейк! Намери доктор! Бързо!

Кингсбург се вкопчи в жакета на Робърт.

— Трябва да ти кажа... — Той мъчително се опитваше да си поеме въздух. — Съжалявам... толкова много съжалявам...

— Пестете силите си — отвърна Робърт. — Трябва да се успокоите.

След малко Толи пристигна заедно с доктора, който се бе погрижил преди това за Робърт.

— Дойдох да погледна рамото ви — каза той и приклекна до Кингсбург.

— Погрижете се за него, докторе. И не мислете за моето рамо.

Робърт се изправи и се отдръпна, а думите на маркиза звучаха отново и отново в главата му.

Нещастен случай... съжалявали, съжалявам толкова много... съжалявал! Толкова много... съжалявам толкова много...

И тогава си спомни нещо друго, което той бе казал.

Исках да го преметна с неговата собствена хватка... трябваше да намери картината и да я унищожи... нямало никаква надежда... страхливец... той просто избягал, за да се спаси.

И внезапно всичко придоби смисъл.

Форбс.

Кингсбург го е подкупил, за да намери картината и да я унищожи, преди да бъде изложена на бала на Елизабет. Кингсбург не е бил този, който е запалил пожара. Не е искал да съсипе колекцията. Той е искал само картината с жена му, а Форбс бе оплескал нещата, после се бе измъкнал и стоварил вината за всичко върху Робърт.

Е, стига вече.

Робърт напусна стаята, когато стана ясно, че маркизът е извън опасност. Лицето му бе възвърнало почти нормалния си цвят и той дишаше спокойно в малката торбичка като балон, която докторът бе измъкнал от чантата си. Когато тръгна през къщата към стаята си, Робърт се подготви какво трябва да каже, когато се сблъска с Форбс, знаейки вече, че единствено той бе виновен за пожара. Че той бе виновникът за смъртта на семейството му.

Бе тръгнал надолу по коридора, когато една камериерка го срещна и спря.

— Извинете, ваша милост, но дамата ме помоли да ви предам това.

Тя приклекна в поклон. Робърт взе бележката и я прочете.

Робърт, има нещо, което трябва да обсъдим с теб за вашата венчавка. Насаме. Много е важно. Моля те, ела да се срещнем в градината.

Първата мисъл на Робърт бе какво не беше в ред. И какво общо с това има сър Деймън Дънстрон. Катриона не бе от тези, които ще седнат да пишат бележки. Освен ако...

Защо, по дяволите, я бе оставил сама?

Форбс ще трябва да почака, поне още малко.

Когато Робърт пристигна на входа на градината, той се огледа за Катриона. Около централните фонтани или до лехите с разцъфнали рози нямаше никого. Имаше само още две места, на които би могла да бъде. В черешовата градина, която се простираше отдясно, или в лабиринта отляво.

— Робърт?

Той погледна нататък, откъдето се чуваше гласът на годеницата му.

— Катриона? Къде си?

— Тук съм. В лабиринта.

Робърт влезе сред високия жив плет, питайки се каква ли игра играеше тя. Той зави зад първия ъгъл, където видя Уейвърли, книгата, която ѝ бе дал, да лежи на земята, а странилите ѝ се прелистваха от вятъра. Той я вдигна.

— Катриона?

— Тук съм — чу миг по-късно пред себе си.

Той продължи нататък. Когато стигна до средата на лабиринта, я забеляза. Тя бе обърната с гръб към него, а лицето ѝ бе скрито зад сламената ѝ шапка. Той се приближи бавно зад нея и я обърна към себе си.

— Е, госпожо, какви игрички си играете?

Но изпод шапката не надничаха тъмносините очи на Катриона. Тези бяха зелени като на котка. Познати очи. Очи на предателка.

— Антея?

Той я пусна толкова бързо, сякаш се бе изгорил при докосването ѝ.

— Робърт.

— Какво правиш тук? Тя повдигна брадичка.

— Трябваше да говоря с теб. Насаме. Но ти никога не си сам. Винаги си с нея.

— Ти ли си написала бележката? — Робърт огледа лабиринта. — Къде е Катриона?

— Няма я тук — каза тя и се усмихна. — Трябва да се погрижи за други неща.

Робърт я погледна намръщено.

— За какво говориш, Антея?

— Помолиха ме да ти съобща, че госпожица Дънстрон е променила сърдечните си аспирации. Тя реши да се омъжи за друг.

Нищо от това не му звучеше разумно. Ни най-малко.

— И тя самата ти с казала това?

— Да. Тя ме помоли да ти предам сърдечните ѝ извинения. Отиде да се омъжи за братовчед си, сър Деймън Дънстрон.

— Как ли пък не — отвърна Робърт, ставайки все по-нетърпелив. — Къде е тя, Антея?

— О, Робърт, не виждаш ли, че сега отново можем да бъдем заедно? Всичко ще бъде така, както трябваше да бъде преди. Тогава ти ме искаше. Сега вече можем да се венчаем. Нищо не се е променило.

— Всичко се е променило, глупава идиотка такава. — Робърт сграбчи Антея за раменете и я разтърси. Той наведе лице на сантиметри от нейното. — А сега ми кажи къде е Катриона.

Лицето на Антея пребледня, а гласът ѝ затрепери.

— Той я отведе. Измъкна я от другата страна на лабиринта.

— Къде, Антея? Накъде я води?

— Не знам. Кълна ти се...

Тя започна да се отпуска в ръцете му, сякаш щеше да припадне. Като не желаше да си губи повече времето с нея, той я пусна и се обърна, готов да си тръгне.

— Робърт, почакай!

Той тръгна надолу по пътеката и когато зави, се намери в задънен проход, като стена от триметрови живи храсти препречваше пътя му. Върна се назад, само да се сблъска с друга такава. Раздразнението му растеше, тъй като знаеше, че колкото повече време губи, толкова повече възможности имаше Деймън да нарани Катриона. Не му се искаше да мисли за това, какво би могло да ѝ се случи. Когато стигна за трети път до задънен проход, той погледна небето и извика: „Проклятие!“

Тогава в главата му се чу тих, нежен глас, който веднъж вече му бе предложил помощта си.

Разчитай на това, което имаш, а не на това, което ти липсва...

Робърт погледна надолу. Тревата в лабиринта бе висока и влажна, така че по нея личаха отпечатъците от стъпките му. Той ги последва до центъра на лабиринта, откъдето Антея като по чудо бе изчезнала.

Огледа всеки един изход от центъра. Забеляза, че през единия от тях сякаш бяха минали доста хора. Той последва отпечатъците от стъпки през всеки завой, докато не се измъкна от другата страна. Там, зад къщата, имаше пътека за прислужниците. На нея имаше отпечатани свежи следи от колела. Те бяха тръгнали с карета.

Робърт изтича по пътеката към къщата. Ной и Толи стояха на терасата. Робърт едва се добра до тях, опитвайки се да пренебрегне усилващата се болка в рамото му.

— Накъде води пътеката зад къщата? — извика той на Толи.

— Към южния път. Защо?

— Деймън е отвлякъл Катриона. Пътуват с карета. Имам нужда от кон. Веднага!

— Не можеш да яздиш с превързаното си рамо — прекъсна го Ной.

— Роб — каза Толи, а погледът му не се отделяше от ръката на Робърт, — раната ти вече се е отворила.

Малко червено петно кръв бе избило през бялата материя на превръзката.

— Не ме интересува. Трябва да си върна Катриона.

— Тогава да побързаме!

Когато излязоха пред къщата, те забелязаха по пътя да се приближава една карета.

— Някой закъснял гост? — попита Толи. — Но празненството почти свърши.

— Не ме интересува кой е това — каза Робърт. — Взимам тази каляска, за да намеря Катриона.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Катриона седеше намръщена. Докато пейзажът на кентската провинция пробягваше покрай прозореца, тя седеше в каретата, която я отнасяше все по-далеч от имението Дрейкли.

И все по-далеч от Робърт.

Тя не се страхуваше. Ни най-малко. Просто бе страшно ядосана.

Погледна към седалката пред нея и към двамата мъже, които седяха там. Не можа да се въздържи да не поклати глава като майка, която стои пред две непослушни деца.

— Бих могла да очаквам това от Деймън, но не и от теб. Имах по-добро мнение за теб.

Ян Александър бързо отклони поглед настрани, избягвайки да я погледне в очите. Деймън забеляза реакцията му и се намеси веднага.

— Не я слушай, Ян. Това бе единственият начин, по който можем да осигурим успеха си. Нямахме избор.

Катриона погледна Деймън.

— Знам много добре защо го направихте. Трябва да се опитате да се защитите от справедливото наказание, което заслужавате. Но ти, Ян? Какво те накара да извършиш това? Този човек е убиец. Той е убил майка ми. Той е убил току-що родения ми брат. Що за човек е този, който може да убие едно невинно дете?

— Млъкни! — изкрещя Деймън. — Ян няма да слуша повече твоите лъжи. Той знае, че не съм бил аз. Че това е била онази жена, тази вещица Макбрайън, която уби Катерина и детето, а после се опита да обвини мен.

— И тогава ти уби и нея — приключи Катриона.

Ян очевидно не знаеше това. Той погледна Деймън изненадан и невярващ.

— Ти си убил Мери?

— Не ти е казал, нали? — продължи Катриона. — Мери не е убила лейди Катерина и детето ѝ. Ти познаваше Мери, Ян. Вярваш ли наистина, че тя бе способна на това? Тя винаги се е държала толкова

добре с теб, Ян, сякаш си бил нейно дете. Ти бе член на семейството. Знаеш ли какво прави този човек със семейството си, с всеки, който застане на пътя му? Той ги убива, а когато те обвърже, със сигурност ще убие и теб.

Деймън вдигна ръка и удари Катриона силно през устата. Болеше я, но не се уплаши. Тя вдигна глава и го погледна в очите, докосвайки устата си там, където я бе ударил.

— Не трябваше да я удряш — каза Ян. Той погледна Катриона, а очите му бяха загрижени. — Боли ли те?

— Добре съм, Ян, но както виждаш, Деймън не ме плаши. Аз знам, че Робърт ще дойде за мен, а когато това стане, този човек най-после ще бъде накаран да отговаря за престъпленията си.

— О, да — усмихна се тогава Деймън. — Добрият херцог от Девънбрук. Ян го познава доста добре. Може би когато той дойде за теб, Ян ще може да се справи по-успешно от миналия път и ще забие куршума си точно в целта.

Катриона погледна Ян.

— Ти? Ти си този, който се опита да убие Робърт? Значи ти си стрелял по него? Защо, Ян? Защо би направил такова нещо?

Устата на Ян се изкриви така, сякаш току-що бе глътнал нещо наистина отвратително.

— Трябваше да го направя. Той те бе яхнал, Катриона. Видях го. Върху теб. Ти беше моят ангел, моят чист и сладък, недокоснат от никого ангел. Не трябваше да отиваш при него.

— О, да, той наистина й се качваше, и то неведнъж — каза Деймън, възползвайки се от момента. — Дори сега в корема й расте детето на англичанина.

Ян погледна надолу там, където ръцете на Катриона инстинктивно прикриваха корема й. Деймън се изкикоти.

— Хайде, скъпа братовчедке. Посмей да го отречеш. Кажи на този глупав идиот, че ти не си английска курва.

Катриона просто гледаше Ян и мълчеше.

— Бременна ли си, Катриона? Наистина ли си бременна с детето на херцога?

Катриона кимна тихо.

— Да, Ян, наистина. Робърт ме помоли да се омъжа за него. Съжалявам, ако съм те наранила. Аз наистина те харесвам, но обичам

Робърт. И винаги съм го обичала.

— Точно тук грешиш — каза Деймън. Той извади пистолет от джоба на палтото си и го насочи към Катриона.

— Ти никога не си казвал, че ще я убиваш! — възкликна Ян.

— А какво си мислеше, че ще направя с нея? Ще я заключа в някоя кула, а после тя да намери начин да избяга и да се погрижи нас двамата да ни обесят? Да, Ян, и теб ще те обесят, защото заради теб онзи шотландец, Макбрайън, се удави в пещерите.

— Ангъс не трябваше да отива в пещерите — обясни Ян на Катриона. — Той трябваше да бъде на лодките с останалите. Тогава щеше да бъде арестуван и сър Деймън щеше да бъде награден за залавянето на контрабандистите. А аз щях да си получа парите. Такъв беше планът. Но не стана точно така.

Катриона го погледна вбесена.

— Ангъс се държеше с теб, сякаш му бе син, Ян. Той се грижеше за теб. Отгледа те, след като родителите ти умряха. Как си могъл да го предадеш по този начин?

Точно тогава каретата зави наляво, отбивайки се от пътя. Те започнаха да се друсат известно време по покритото с дупки поле, а после спряха съвсем. Деймън отвори вратата и махна с дулото на пистолета си към Катриона да слиза.

— Излизай. И ако си мислиш да бягаш, можеш да бъдеш сигурна, че ще те убия.

Катриона слезе от каретата. Те бяха спрели на някаква обрулена от вятъра скала, издадена над една дълбока клисура. Пътят бе закрит от малка горичка. Катриона знаеше защо са спрели тук, на това усамотено място.

Деймън наистина щеше да я убие.

— Върви — каза той и бутна Катриона напред. Бе насочил пистолета в нея, а те двамата с Ян вървяха отзад. Тя спря, когато стигна края на скалата, и се обърна с лице към тях. Каквото ѝ да станеше, тя нямаше да покаже страха си. Вдигна високо брадичка и погледна право в очите му на убиец.

— Надявам се, че си наясно, каквото и да стане с мен, Робърт ще те преследва. Той ще те намери и ще те убие.

Деймън се усмихна.

— Щом се измъкна на Континента, той никога вече няма да ме види.

— На твое място нямаше да съм толкова сигурна. — Катриона продължи да го гледа настойчиво. — Робърт няма да се успокои, докато не те хване. — Тя се намръщи. — Защо го направи, Деймън? Дали парите и титлата наистина си струваха извършеното? Когато гледаше портрета на майка ми през всичките тези години, нима не те терзаеше мисълта за извършеното от теб?

Лицето на Деймън сякаш се промени, потъмня от някакво потиснато съжаление.

— Катерина не трябваше да ми отказва. Аз се опитах да я убедя след смъртта на Чарлз, че ще я направя по-щастлива, отколкото я бе направил той. Та той бе старец. И без това щеше да умре скоро...

— Дори ако преди това ти не беше го убил?

Деймън я погледна намръщено.

— Катерина бе красива, но се мислеше за нещо повече от мен. — Той се изсмя презрително, а изражението на лицето му стана направо сатанинско. — Обаче разбра последиците от неправилната си преценка, а сега и ти ще ги разбереш.

Той насочи пистолета си към нея.

— Не!

Робърт изскочи внезапно от дърветата и се хвърли върху Деймън, като изби пистолета от ръката му. Те паднаха на земята, борейки се в прахта. Както се бяха вкопчили, почти стигнаха края на скалата. Ян стоеше като хипнотизиран и не помръдваше изобщо.

Катриона забеляза пистолета, който бе паднал на една туфа трева до краката ѝ. Тя посегна към него, но точно тогава Деймън успя да се отскубне и да го грабне преди нея. Той скочи на крака и насочи с треперееща ръка пистолета първо към нея, а после към Робърт, който се бе изправил на не повече от метър встрани.

Катриона погледна към Робърт. Искаше да изтича и да се притисне с всички сили към него, но Деймън все още ги държеше на мушка. Тя забеляза кървавото петно на превръзката, което растеше все по-бързо.

— Робърт, ръката ти...

— Всичко е наред, Катриона — промълви той, но тя забеляза как бе стиснал здраво зъби, а челото му бе покрито с едри капки пот.

— Престанете! — изкрещя Деймън, размахвайки заплашително пистолета. — Ръката му няма никакво значение, след като и двамата ще умрете след малко.

— Не, Деймън.

Катриона се обърна към Ян, който гледаше гневно Деймън.

— Ти няма да ги убиеш — продължи Ян. — Ти никога вече няма да убиваш.

— Глупак такъв — изсъска Деймън на Ян. — Да не си мислиш, че на нея й пука за теб? Та тя е курва.

Ян тръгна застрашително към него, а очите му бяха потъмнели от гняв.

— Ти самият си я видял — продължи Деймън — легнала по гръб да се чука с Девънбрук.

Ян изобщо не спря.

— Ти се нуждаеш от мен, момче. Аз мога да ти дам толкова неща не ме карай да те убивам.

Ян приближаваше все повече към Деймън. Проехтя изстрел. Ян трепна, улучен в ръката. Чу се още един изстрел. Деймън се завъртя, хванал се за гърдите, и се препъна назад. Той се залюля на ръба на скалата, а после политна надолу.

Нищо повече не се чу. Настъпи пълна тишина.

Катриона се обърна и видя Робърт да държи пистолет, чието дуло димеше все още. Зад него се бе появил и Ной.

Робърт погледна към нея.

— Катриона, добре ли си?

— Да, Робърт. Всичко е наред. Наистина.

От превръзката му продължаваше да избива кръв. Тя вдигна очи към лицето му, което ставаше все по-бледо.

— Ръката ти.

— Няма значение — отвърна той. — Исках само да съм сигурен, че ще те върна отново при мен.

— Катриона?

Робърт погледна и забеляза Ян да стои на известно разстояние от тях. Той веднага тръгна към него.

— Ще те убия! Как можа да участваш във всичко това!

— Не!

Робърт стреснато спря при неочаквания вик, дошъл някъде отзад. Всички се обърнаха и погледнаха към Мерийд, която изненадващо се бе появила зад тях. Тя притича и застана между Ян и Робърт.

Катриона погледна сестра си, като се питаше как се бе озовала тук, когато трябваше да е в Лондон. Точно тогава тя видя някой друг да стои зад Мерийд. Някой, който приличаше на... *Възможно ли е?* Това беше...

Ангъс.

— Тате! — Катриона изтича до него и се метна на прага му. — Тате, ти си жив!

Ангъс ѝ се усмихна.

— Да, момиче, жив съм. Вървя след вас още от Шотландия, поточно преследвах този убиец Дънстрон. Когато разбрах от моите хора какво е направил с моята Мери и че двете със сестра ти сте отпътували, знаех, че той рано или късно ще се добере до теб. Така че го последвах, за да го спра.

— О, тате, толкова много съжалявам за мама...

— Знаех си, че това дяволско изчадие го е направило. Знаех го и се заклех, че ще прекося целия свят, за да го намеря и да го убия заради моята Мери. — Ангъс погледна към нея. — Мери направи всичко, за да те защити, Катриона. Тя те обичаше като собствена дъщеря. Както и аз. Винаги съм те обичал като мое дете. Трябва да го знаеш.

Очите на Катриона се напълниха със сълзи.

— Знам, тате, знам.

Ангъс погледна към Ян, а на лицето му се изписаха тъга и разочарование.

— Добре, че баща ти го няма тук, за да види какви ги вършиш, момче.

— Той не е виновен — намеси се Мерийд. — Ян не е знаел какво прави — продължи тя. — Той не е могъл да знае какво представлява наистина този човек.

— Мерийд, ти си знаела? — попита Катриона. — За Ян и сър Деймън?

Мерийд кимна и погледна към Ян.

— Усъмних се още след свалянето на стоката. На следващия ден, когато отидох да го търся, видях Ян да говори със сър Деймън.

Изведнџж, като видя начина, по който сестра ѝ гледаше отчаяно към Ян, Катриона проумя истината.

— Защо досега не си споменавала за това?

— Защото... — Мерийд се поколеба. — Защото го обичам. — Тя се обърна към сестра си, а от очите ѝ потекоха сълзи. — Знам, че обича теб, Катриона, но не ме интересува. Обичам Ян. И винаги съм го обичала.

— Но той помогна да отвлечат сестра ти — обърна се Робърт към нея. — И можеше да я убие.

— Не, Робърт — прекъсна го Катриона. — Не вярвам Ян да бе позволил на Деймън да ме убие, дори ти да не беше ни намерил. Той не е знаел за стореното от Деймън. Не е могъл да разбере в какво го въвлича той, докато не е станало прекалено късно. Ти видя какво стана тук и как той рискува живота си, за да ни помогне. Ян никога нямаше да позволи на Деймън да ме нарани. Знам това със сигурност.

Робърт погледна към Ян непреклонно.

— Моля те, Робърт — тихо промълви Катриона. — Не го прави. Въпреки грешките, извършени от него, Мерийд го обича.

Робърт я погледна мълчаливо. Като не желаше повече да спори, той хвана Катриона за ръката, погледна студено Ян, а после се обърна към каретата.

ЕПИЛОГ

Замъкът Росморай, Шотландия, 1816 година

Катриона вдигна глава от писмото, което пишеше. Робърт, съпругът ѝ, бе в другия край на стаята, проснат на пода, докато синът им — Джеймс Робърт Идънхол — се придвижваше по края на дивана. Джеймс се мъчеше да проходи, а десетмесечните му крачета все още бяха твърде несигурни, за да се справя без опора, така че се движеше из стаите, като използваше всяка мебел около себе си.

Катриона се засмя, когато той се извърна бавно, оглеждайки се за следващата опора, а тъмните му очи бяха широко разтворени. Само две пръстчета оставаха все още опрени на дивана, а масата отстрани бе на няколко сантиметра от другата му протегната напред ръка. Тогава и тези две пръстчета се пуснаха и той направи две несигурни стъпки, докато се добра до ръба на масата.

— Той проходи! — възкликна Робърт с бащинска гордост. — Видя ли го?

— Сега вече започват пакостите — отвърна Катриона и заряза писмото, за да се присъедини към своите момчета на пода. Тя взе Джеймс на ръце и го целуна по тъмнокосата главичка.

Робърт потърка носа си до ухото ѝ.

— Също като майка си е, винаги търси нови приключения.

— Да, само че майка му така и не успя да намери единственото приключение, което диреше.

Като си спомни за онова отдавна лелеяно съкровище, Катриона огледа книгите, подредени по рафтовете на библиотеката, които бяха много повече, отколкото преди. През последните няколко месеца Робърт бе преместил оцелялата библиотека от Девънбрук в Росморай, където щяха да останат, докато къщата в Ланкастър бъде построена отново. Катриона бе прегледала всяка една книга и въпреки това не бе открила картата с текста за съкровището на хубавия принц. И така стигна до заключението, че то е загубено завинаги.

Като извърна глава, Катриона забеляза, че Джеймс бе решил да продължи да пълзи, вместо да ходи, и се бе пхнал под бюрото от дървото-зебра, където Мати лежеше и мъркаше, но едва ли щеше да остане там задълго.

Катриона се изправи.

— Ще трябва да приключа с това писмо до Толи, ако искам да стигне със следващата поща. Той се връща от Париж след две седмици. В последното си писмо искаше да ти предам, че е купил кон, който може да надмине Баярд. Щял да го докара в Лондон с Елиза.

Толи наистина си бе намерил една францужойка и още с пристигането си в Париж се бе венчал за нея. Тя бе дъщеря на френски благородници. Родителите ѝ бяха загубили главите си на гилотината и когато Толи я бе срещнал за първи път, тя живеела с баба си. Сега той водеше съпругата си и баба ѝ у дома, в Англия, както и новия си кон.

Робърт се разсмя.

— Никога ли няма да се откаже?

— Очевидно не. Освен това ми писа, че посетил Ян и Мерийд, докато бил в Париж. Мерийд отворила ателие на Рю Паво и вече имала добра клиентела. Изглежда доста от дамите, на които шиеше рокли в Лондон, продължават да я посещават и там. Славата ѝ бързо се е разнесла и сега францужойките я посещават и се молят за някои от моделите ѝ. — Катриона вдигна очи от писмото на Толи към Робърт. — Ян също се справя добре с транспортната си авантюра.

Робърт се намръщи.

— Не съм изненадан. На такъв тип работа бе свикнал и преди.

— Робърт, той наистина ти помогна да получиш онази картина, която се опитваше да закупиш.

— Този човек стреля по мен, Катриона. Той предаде Ангъс и щеше да бъде отговорен за смъртта му, ако не беше се измъкнал. И не забравяй, че той бе в комбина с братовчед ти.

Деймън. Дори споменаването на името му все още я караше да потръпва. Вече го нямаше, но след себе си бе оставил причинена от него скръб, която никога нямаше да бъде забравена.

След като се завърнаха в Росморай, Робърт и Катриона бяха отишли до замъка Кранок. Тя бе наследила имението след смъртта на Деймън. С неговите земи Росморай нарастваше двойно. Но докато

минаваше през тъмните и страшни коридори, Катриона мислеше само за ужасите, които се бяха случили там.

Докато стоеше в голямата зала, където висяха портретите на родителите ѝ един до друг на стената, Катриона реши какво трябва да направи. Те взеха само портретите с тях в Росморай, а после Робърт се погрижи да разрушат камък по камък замъка. Оставиха само параклиса, до който бяха погребани майка ѝ и баща ѝ. Тук бе и новият гроб, в който почиваше невръстният ѝ брат, когото кръстиха Чарлз и чието мъничко телце бе открито завито в одеяло, зарито в едно мазе под централната кула на замъка.

Ангъс бе започнал да строи къща в тази част от земите на имението. Той щеше да се грижи за надзираването на наемателите, за поправянето на къщите им, както и да ги обучава да отглеждат реколтите си по най-добрия начин за не плодородната шотландска почва.

— Ян се е променил вече, Робърт. Мерийд пише, че са много щастливи заедно. Тя казва, че той съзнава колко объркан е бил преди.

— Не толкова объркан, че да не може да стреля с пушка.

Катриона погледна Робърт.

Той от своя страна я погледна в очите и въздъхна.

— Какво?

— Ти нали прости на лорд Кингсбург. Дори му изпрати онзи ужасен портрет на жена му, така че да може да го унищожи със собствените си ръце, за да бъде сигурен, че никой няма да го види повече. А и Форбс е в затвора, така че може да поставиш едно ново начало и да престанеш да мислиш за миналото. Не можеш ли да намериш сили да...

Изведнъж изпод бюрото се чу силен трясък. Секунда по-късно Джеймс нададе силен рев.

— Олеле! — Катриона се протегна и измъкна разревения дребосък, целувайки местенцето, където току-що бе ударил главата си в бюрото. — Мъничкото ми момченце. — Той бързо се успокои, дори прекалено бързо, тъй като започна да дърпа медальона на майка си.

— Това изобщо не беше приятно, нали? — тихо му гукаше тя, измъквайки верижката, за да я даде на любопитното същество. Две секунди по-късно той вече я бе пуснал на пода и се извиваше в ръцете

на Катриона. Тя го остави на килима, а после се наведе, за да вземе медальона.

Точно тогава забеляза нещо на пода под бюрото, където Джеймс си бе играл. Като погледна по-отблизо, тя видя, че бе паднало едно от многото неоткрити все още отделения на бюрото. Джеймс бе освободил механизма му, когато бе ударил главата си в него.

Катриона се протегна за предмета и го вдигна. Изглеждаше като някаква малка книга. Тя я разтвори, за да прочете заглавието ѝ.

— Робърт — попита тя, — баща ти обичаше ли риболова?

— Не съм сигурен. Защо, любов моя?

— Защото намерих тази книга — *Съвършеният рибар*. Тя е била в бюрото и...

Робърт се обърна към нея.

— Какво каза, че било заглавието?

— *Съвършеният рибар*.

Робърт се изправи и се наведе над бюрото, за да вземе книгата. На лицето му грейна усмивка и той поклати глава.

— Трябваше да се досетя.

— Трябваше да се досетиш какво? — попита Катриона, докато наблюдаваше Робърт как прелиства страниците.

— Когато Куинби направи първоначалния опис на наследството след пожара, той спомена, че баща ми бил завещал да се пробвам в риболова. Пожеланието било записано веднага след пасажа, в който обяснявал, че съм щял да намеря скрити съкровища тук, в Росморай. По това време няхах представа за какво е говорил. — Той погледна Катриона. — Искаш ли да се обзаложим, че това е книгата, която търсим? И че е била тук, в това странно бюро през цялото време?

Очите на Катриона се разшириха от вълнение.

— Забрави обзалагането, просто я отвори и виж! Точно както Полковника винаги бе казвал, ако не бяха я търсили, никога не биха я намерили.

Текстът бе вмъкнат като описание на места, които били най-подходящи за риболов. Имаше описание на поточето, на пещерата, на дървото — вилица.

— Къде е рисуваната карта на Полковника, Катриона?

Тя стана и взе малката дървена кутийка, където държеше най-ценните си неща, ракличката, която Мери ѝ бе дала толкова отдавна.

Вътре бе кърпичката, която някога е била на майка ѝ, кичур тъмна косица на Джеймс, привързан с панделка, и други дребни нещица за спомен. Тя измъкна картата отвътре.

— Добре — каза Робърт, разглеждайки ги заедно. — Като съдя от този пасаж тук и като проследя местата, на които вече сме били според картата, изглежда последното място, където съкровището е било скрито, е...

— Езерото Линанглас! — възкликна Катриона. — Трябва да вървим!

Тя се обърна и спря, щом забеляза, че Джеймс бе изпъзлял до Мати на дивана и спеше кротко до нея.

— Ще повикам Сали да го отнесе в детската стая, докато ти се погрижиш да оседлаят конете.

Час по-късно те стояха на бреговете на езерото и четяха на глас последния абзац от книгата.

Има едно място, където дърветата растат нагъсто и тревата е буйна и зелена. Над малко вирче има скалиста издатина, където рибата кълве най-много.

Робърт и Катриона обикаляха около езерото, докато намериха вирчето, оформило се сред разпръснати големи речни камъни.

— Скалиста издатина... — промърмори Робърт и застана на колене на брега и бръкна надолу.

— Внимавай — предупреди го Катриона.

— Не се притеснявай, любов моя — каза той и свали палтото си. — Нямам намерение да падам отново във водата. Той се надвеси над края на скалата. Катриона го хвана за жилетката.

— Тук отдолу, под тези скали, има кухня, която продължава някъде под земята. Ако ме подържиш за краката, ще мога да бръкна още по-навътре и...

Робърт се плъзна по края и плесна звучно във водата. Катриона не можа да се въздържа и се разсмя.

— Робърт! Добре ли си?

Тя се опита да надникне отгоре, но не виждаше нищо. Най-после чу Робърт да вика:

— Намерих го!

— Намери съкровището ли?

— В сандъче е, а то тежи дяволски много. — Тя го чуваше как пъшка, а после видя само сандъчето да се подава и плъзва на скалата. После и Робърт се показва, а Катриона му помогна да се измъкне. Дрехите му бяха вир-вода, а лицето му бе цялото омазано с кал. Няколко листа се бяха заплели в мократа му коса. С една дума, изглеждаше невероятно красив.

Робърт задърпа сандъчето и го измъкна на сухо, беше малка дървена ракла, обкована с железни обръчи и покрити с мъх и кални наноси.

— Заключено е — констатира Катриона.

— Да, но ключалката е ръждясала от влагата. Може да успее да я разбия с този камък.

Робърт започна да я удря с камъка. Отне му известно време, но най-накрая ключалката изщрака. Той се обърна и погледна към Катриона, усмихвайки ѝ се изпод размазаните петна по лицето си.

— Предполагам, че ти си човекът, който има най-голямо право да го отвори.

Катриона застана на колене до сандъчето и освободи резето, което държеше капака. После бавно го вдигна. Очите ѝ се разтвориха широко, а устата ѝ зяпна от смайване при гледката на това, което бе съхранено вътре.

Златни монети, стотици, хиляди златни монети блестяха на слънчевата светлина. Робърт взе една шепа и ги разгледа отблизо.

— Наистина са френски.

Катриона не можеше да прави нищо друго, освен да седи и да съзерцава съкровището, което бе търсила толкова дълго. И както си седеше там, тя почти можеше да се закълне, че чу как Полковникът се киска, докато ѝ шепнеше по вятъра:

Знаех си, че ти можеш да го направиш, момиче...

Тя най-после се обърна и забеляза Робърт до нея да сваля ботушите си и да смъква ризата си.

— Какво правиш?

— Целият съм подгизнал, а днес е такъв топъл летен ден. Ще вляза да поплувам.

Катриона смъкна обувките си и започна да сваля чорапите.

— Надявам се, че нямаш нищо против да се присъединя към теб.
Робърт изобщо не ѝ противоречи. Прекалено зает бе да прегръща жена си и да я люби върху тревистите брегове на езерото Линанглас.

Издание:

Жаклин Рединг. Бяло цвете

ИК „Хермес“, София, 1998

Редактор: Стоян Сукарев

Коректор: Данислава Калъчева

ISBN: 954-459-550-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.